

Alsuoja

Margos mitų gelmės

**ALSUOJA
MARGOS
MITŲ
GELMĖS**

Vilniaus Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių kūryba

Pilaitės „Poezijos pavasaris'2017“

XV-asis

s k i r i a m a s

Didžiojo Lietuvos,
pasaulinio garso mokslininko,
semiotiko – Prasmės teorijos kūrėjo – ,
literatūrologo, publicisto, rezistento

Algirdo Juliaus Greimo

100-osioms

gimimo metinėms,

atsigręžiant ir į

2015-ųjų „Lakštingala negali nečiulbėti: Salomėja Neris (1904-2014)“;

2016-ųjų „Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?!“;

skirtą lietuvininkų dainuojamojo žodžio puoselėtojui Liudvikui Rėzai
(1776-1840)“;

pilaitiškus poezijos pavasarius

Pilaitės bendruomenė
Vilnius 2017

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

UDK 821.172-1(082)

*

Knygos
sumanytoja:

Pilaitės bendruomenė

Sudarė Angelė Šarlauskienė

Alsuoja margos mitų gelmės

*

Leidinių parėmė
Vilniaus miesto savivaldybė

ISBN 978-609-95954-0-5 © Pilaitės bendruomenė, 2017
© Pratarmė, Angelė Šarlauskienė, 2017
© Iliustracijos, Jaunius Ranonis Mirnabalis,
2017

PRATARMĖ

Poezijos pavasariai Pilaitėje turi savo priešistorę. Jie užgimė 2002 metais kartu su čia įsikūrusia pirmąja visuomenine gyventojų organizacija, pasivadinusia „Pilaitės bendruomenė“, siekusia apginti savo pašonėje rekreacinės paskirties mišką. Norėta jį iškirsti ir jo vietoje įrengti nedaugeliui prieinamus golfo aikštynus. Tam pasipriešinta. 2002 metų birželio 6 d. Sudervėlės upelio slėnyje įvyko protesto koncertas, sulaukęs ženklaus sostinės menininkų, poetų, inteligentų palaikymo. Jis surengtas bendromis Pilaitės, Karoliniškių ir Buivydiškių gyventojų pastangomis. Žiniasklaida tai prilygino antrajai Sąjūdžio bangai. Pavyko išsaugoti mišką visų poilsiui, o toks renginys buvo paskata ir toliau kaimyniškai burtis, telktis ginant pilietines tieses, puoselėti kūrybingumą. Šios gyventojų bendruomenės pirmininkės Janinos Gadliauskienės iniciatyva nuo 2003 metų Pilaitės miške, tuo pačiu metu kaip ir visoje Lietuvoje, pradėti rengti poezijos pavasariai. Į pirmąjį pilaitiškių poezijos pavasarį paskaityti eilių kvieisti poetai iš viso Vilniaus ir pačios Pilaitės.

Kiekvienas Pilaitės poezijos pavasaris rezonuoja su tų metų aktualijomis, įsimintinomis datomis, jubiliejais. Siekiama visa tai paviėšinti ir besiplečiančioje atokioje naujakurių Pilaitėje – naujausiame sostinės daugiabučių rajone. Nuo 2004 metų pilaitiškiems poezijos pavasariams pagyvinti ir įprasminti pradėtas leisti Pilaitės gyventojų eilėraščių ir miniatiūrų rinkinys. 2004-2007 metais pasirodė „Pilaitės giesmininkų“ pavadinimu su čia gyvenančios poetės ir tautodailininkės Karolinos Biekšaitės-Jezerskos iliustracijomis. 2004-ųjų pavasaris skirtas lietuviškosios spaudos atgavimo šimtmečiui, 2005-ųjų – baltiškai savimonei gaivinti, 2006-ųjų – kovotojos už lietuvių ir lenkų laisvę Emilijos Pliaterytės 200-osioms gimimo metinėms, 2007-ųjų – dedikuotas lietuviškajai Meilės dievaitei Mildai.

Vis gausiau į Pilaitės poezijos pavasarius įsitraukiant literatams iš kaimyninių sostinės daugiabučių rajonų, pradedant 2008 metais, parengiami bendri pilaitiškių ir jų bičiulių poezijos leidiniai. Jie taip pat atliepia pilaitiškių poezijos pavasarių temoms. Pirmasis toks leidinys

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

„Skamba žodžiai prie Ažuolo seno“ buvo skirtas maestro Vytautui Kernagiui: dainuojamosios poezijos pradininkui ir visiems nevaržomos dvasios disidentams. 2009 metais „Lietuva! Tavo vardas mano širdy“ išleistas Lietuvos vardo tūkstantmečio proga. 2010 - ujų „Mes vienos girios medžiai“ dedikuotas Naujam Lietuvos vardo tūkstantmečiui ir Iškirštiems ir Neiškirtiems Lietuvos medžiams. 2011-ųjų „Naktis pražydusi diena“ pašvęstas gynusiems ir ginantiems šventus Laisvės iškovojimus. 2012-ųjų „Be tavęs aš paukštis besparnis“ buvo skirtas poeto Maironio 150-osioms gimimo metinėms ir visiems širdyje dainuojantiems „Lietuva brangi“. 2013-ųjų poezijos pavasaris „Iš aukštybių žydros gilumos“ pažymėjo Dariaus ir Girėno skrydžio „Lituanica“ per Atlantą 80-ąsias metines.

2014-ieji Pilaitėje buvo paskelbti poezijos maratono metais. Kviesta kurti poeziją visus metus visiems keturiems metų laikams, ne tik pavasariui. Tokio maratono rezultatas – metų pabaigoje pasirodęs Kristijono Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms skirtas leidinys „Donelaičio „Metai“ sukasi ratu“. Pilaitės poezijos pavasarių leidiniuose pradinukų, paauglių, brandaus jaunimo, pagyvenusio ir net labai garbaus amžiaus Pilaitės ir kitų jos aplinkinių rajonų gyventojų kūryba lietuvių, lenkų, rusų kalbomis. Moksleivius skatina kurti čia veikiančių mokyklų lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos. Tai Martyno Mažvydo progimnazijos literatų būrelio vadovės: Elena Palubinskienė ir Genė Astrauskaitė Remeikienė.

Pilaitėje 2017- ujų poezijos pavasaris jau XV-asis – jubiliejinis (Lietuvoje – 53-asis: pirmasis startavo 1965-aisiais iškilaus tautos dainiaus Justino Marcinkevičiaus dėka). Jis dedikuojamas Didžiojo Lietuvio, pasaulinio garso mokslininko, semiotiko – Prasmės teorijos kūrėjo, siekusio paaiškinti kaip prasmė gimsta, tarpsta ir nyksta –, literatūrologo, publicisto, rezistento **Algirdo Juliaus Greimo 100-osioms gimimo metinėms**, įtrauktoms į JUNESKO minėtinių datų sąrašą. Neatsiliko ir Lietuva: Lietuvos Respublikos Seimas 2017-uosius taip pat paskelbė ir šio iškilaus lietuvio metais.

Algirdas Julius Greimas (1917 03 29 - 1992 02 27). Pasak, Vilniaus universiteto Filologijos fakulteto A. J. Greimo semiotikos ir literatūros centro vadovo profesoriaus Arūno Sverdiolo, Paryžiuje gyvenęs garsus

lietuvių kalbininkas, semiotikas, eseistas A. J. Greimas kiek galėdamas stengėsi atverti Lietuvą Vakarų kultūrai, siūlė ambicingus mūsų kultūros ateities projektus, skatino ir konsultavo kultūros žurnalų leidybą, polemiskai rašė periodinėje spaudoje. Tvirtinama: jog tarp 100 didžiųjų lietuvių, įrašytų į Vilniaus Vingio parke Lietuvos Tūkstantmečio proga atidengtą paminklą, pavadintą „Vienybės medžiu“, vaizduojantį verpstę, pats didžiausias nuveiktų darbų platumu, universalumu, pripažinimu ir tolesniu jo mokslinių įžvalgų plėtojimu, gali būti A. J. Greimas. Tą liudija jo vardo 100-ųjų gimimo metinių proga UNESCO įtraukimas į minėtinų asmenų sąrašą greta tokių pasaulinio garso įžymybių kaip Aristotelis, G. Leibnicas, M. Servantesas, P. Čaikovskis, T. Kosciuška, V. Kandinskis ir kitų. Lietuvos Respublikos Seimui 2017-uosius metus paskelbus taip pat ir A. J. Greimo metais, Lietuvos bankas jam išleido kolekcinės sidabrinės 20 eurų vertės monetas, serijoje „Garsūs pasaulio žmonės, kilę iš Lietuvos“ pasirodė jam skirtas pašto ženklas, jam surengta ir toliau rengiama nemažai renginių, Vilniaus ir Šiaulių universitetuose atidarytos jo vardo auditorijos. Ir iki šio jubiliejaus taip pat pakankamai daug A. J. Greimo atminimo įamžinimo ženklų aptinkama tiek Lietuvoje, tiek ir už jos ribų. Jo vardu pavadintos gatvės Kaune ir Vilniuje, o Prancūzijoje: Chaussee gyvenvietėje – aikštė. Lietuvoje A. J. Greimas studijavo teisę ir kalbotyrą, mokytojavo Šiaulių mergaičių gimnazijoje, buvo ten leidžiamo kultūros almanacho „Varpai“ iniciatorius.

Net prie krūtinės spaudžiantys humanitarinių mokslų daktarų diplomus, vargiai atsakytų, kas ta semiotinė metodologija, kurią kūrė A. J. Greimas ir kuri vadinama griežtu mokslas apie prasmę arba reikšmes. Tenka pasiaiškinti, kas iš tiesų buvo tas Greimas ir kas yra greimizmas?

Algirdas Julius Greimas, gimęs Tuloje – carinės Rusijos gilumos mieste, kuriame nuo grėsmių per Pirmąjį pasaulinį karą kaip pabėgėliai apsistojo jo tėvai (čia neseniai katalikiškos bažnyčios archyve surasti jo gimimą liudijantys dokumentai), prasidėjus Antrajam pasauliniam karui, įsitraukęs į aktyvią rezistencinę veiklą, jam baigiantis, su šeima atsidūrė Prancūzijoje ir ten iki pat 1951 metų vis dar siekė Lietuvos išlaisvinimo iš sovietinės okupacijos. A. J. Greimas laiku pasitraukė į Vakarus. Antraip, nebūtume turėję tokio Didžiojo Lietuvosio. Jo kaip mokslininko idėjos labai plačiai paplitę pasaulyje. Ne tik Europoje, bet Amerikos žemyne, Azijoje, Afrikos šalyse. Šio Didžiojo Lietuvosio mokslinės karjeros kelias į pripažinimą, mėginant labai plačiai išsiaiškinti prasmę, aprėpiant žmogaus santykį su prasme jos supratimo virsme, ieškant metodų tai moksliai pagrįsti, neapsiribojant tik formalių kalbos ženklų ir jos reikšmių aiškinimu, tiriant ne tik literatūrinius tekstus, kaip ir daugelio nuo Raudonojo maro prieglobsčio Vakaruose ieškojusių akademinių lietuvių, nebuvo vien rožėmis klotas. Bet galima tvirtinti: A. J. Greimui sekėsi, net ir tada, kai atrodė, jog nesiseka. Jis 1948 metais Sorbonos universitete apgina habilituoto daktaro disertaciją „Mada 1830-aisiais“ ir netrukus iš Paryžiaus persikelia 8 metams dėstytojauti į nustekentą ir atsilikusį Aleksandrijos universitetą Egipte, kur nesant tinkamų bibliotekų, reikėjo nemažai pastangų norint naujomis žiniomis papildyti dėstomo dalyko kursą, nusigręžia nuo savo daktarinės disertacijos, kurioje posakiai tirti formaliai, krypties ir pasuka mokslinės prasmės teorijos sukūrimo link, o bendraujant su vietos prancūzais intelektualais, nusprendus plačiau aiškintis prasmę, deda greimiškos semiotikos pamatus būsimam semiotikos seminarui Paryžiuje. Vis labiau linksta prie pasakojimo prasmės ir žmogaus santykio su prasme aiškinimosi jos kitimo procese. Vilniaus universiteto profesorius Kęstutis Nastopka, A. J. Greimo mokinys, pastebi, kad jo mokytojui aiškinantis žmogaus prasmės santykį virsme, pasitarnavo rusų mokslininko Vladimiro Propo, tyrinėjusio pasakas, įžvalgos, kuomet žmogus išbandomas pagal savo gebėjimus, jų panaudojimą konkrečioje situacijoje, kurių rezultatas – pelnyta šlovė, Algirdas Julius Greimas tokių trijų išbandymo etapų metodą pradeda taikyti ne tik literatūriniais

tekstams. Jis papildė tyrimų lauką menu, socialinius reiškinius. Greimiškos prasmės teorijos kūrimui įtakos turėjo ir jo asmenins dalyvavimas rezistencijoje. Jis iškelia klausimą: „Kokia prasmė kovoti su vokiečiais, jei juos pakeis rusai?“. Remdamasis savo gyvenimiška patirtimi, galėdamas lankytis tarpukario kaime 1930 - aisiais metais, kuris buvo tarsi užstrigęs XIX a. senovės tikėjimo dvasioje, o vėliau galėdamas nors tik fragmentiškai susipažinti su sovietiniuose archyvuose saugoma surinkta autentiška lietuviška tautosaka, tikėjimo medžiaga, pasitelkdamas mokslinę intuiciją bei gilindamasis ir prieinamus istorinius šaltinius, aiškinosi, kokios vertybės lietuviui padėjo išlaikyti savo tapatybę daugelį šimtmečių būnant krikščionybės įtakoje, o taip pat kokios buvo Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės (LDK) susikūrimo ir jos veržlios politinės ekspansijos priežastys. Džiaugiasi tai aptikęs senojo tikėjimo reliktuose, įsišaknijusiuose kaime, kartu manydamas, jog lietuviškos politinės ekspansijos jėga plečiant ir stiprinant LDK galias, buvo vėliavos, su kuriomis lietuviai verždavosi į mūšį. Anot jo, vėliavos vienydavo kovai gyvuosius su mirusiais protėviais – jų vėlėmis, ir tai suteikdavo stiprybės. Gyvenimas kitapus Geležinės užkardos leido A. J. Greimui į save ir į savo šaknis, vertybes pasižiūrėti skirtingų tautų vertybių analizės plotmėje, įžvelgti jų panašumus ir skirtumus. Mokslininkas neketino užsidaryti tik konservatyviuose prisiminimuose apie visam laikui prarastą gimtąją šalį. Būdamas komunikabilus ir smalsus, užmezgęs ryšius su ženkliais sovietinės Lietuvos akademinio sluoksnio ir meno atstovais, jis jau 1971-aisiais skinasi kelią į prarastą Lietuvą su savo plačiai išplėtos prasmės teorijos nuostatomis: veda seminarą ir beldžiasi į čia gyvenančius smalsius humanitarus, kurių mąstysena ne vienerius metus intensyviai farširuota marksistinė-leninistinė ideologija. Jo vedami seminarai sulaukė didelio populiarumo, tad šiuo tikslu jam pakartotinai atvykus į Lietuvą 1979 metais, sovietinės valdžios jėgos struktūros visai pradeda trukdyti, kad jie nevyktų. Padėtis ženkliai pasikeičia, papūtus Sąjūdžio vėjams. Algirdas Julius Greimas, pabuvęs ir kariškiu, ir rezistentu, negalėjo patikėti, kad lietuviai, kai pasaulyje mažai kas žino, kas ta Lietuva ir kur ji yra, savo Dainuojančia revoliucija dreбина Vyresniojo brolio imperiją ir griaua Geležinę

užkardą. Lietuvių galutinė pergalė prieš Vyresnįjį broį, kuomet paskelbiama nepriklausomybė, plačiai atvėrė vartus greimizmui plisti Lietuvoje. 1990 metais iš sovietizacijos besivaduojančių Lietuvos ir platesnių pažiūrų lietuvių išeivių rūpesčiu nemažu tiražu išleidžiama A. J. Greimo knyga „Tautos atminties beieškant: apie dievus ir žmones“ bemat išperkama. 1991 metais Vilniuje jis ir jo mokiniai planuoja surengti pirmą tarptautinę semiotikų konferenciją, kuri nusikelia į 1992 metus ir kurioje A. J. Greimas nesudalyvauja, nes tais pačiais metais miršta. 1992 metais Vilniaus universitete Filologijos fakultete įkuriamas A. J. Greimo semiotikos ir literatūros centras. Čia iki šiol sėkmingai puoselėjamos greimizmo idėjos, kaupiamas ir populiarinimas šio mokslininko daugiabriaunis archyvas. Prancūziškoji semiotikos mokykla, kuriai pamatus paklojo A. J. Greimas, iš pradžių apsiribojo žmogaus prasmės santykio su panašiais į save aiškinimusi, dabar jos tyrimų objektas išsiplėtė iki žmogaus prasmės santykio su visa ekosistema gvildenimo.

Kuo svarbus Algirdas Julius Greimas šiandienos žmogui ir save priskiriantiems lietuviškai tapatybei? Tikriausia, tuo kad jis nuvainikuoja mitus ir parodo žemiškas žmogaus baimes ir jų pagrindus atsirandančias vertybes – tikrąsias moralės ir elgesio paskatas. Nežiūrint, kad A. J. Greimas tituluojamas kaip ženklus prasmės apskritai ir pasakojimo prasmės teorijos kūrėjas, vis tik nemažai nuveikė ir mitologinėje semiotikoje. Kultūrologas Bronius Savukynas jį prilygina lietuviškosios mitologijos archeologui, kuris iš šukių, kritiškai vertindamas mitologinį tautos tyrimų bagažą, jį vertikalčiai įvertino ir padarė prieinamesnį ir suprantamesnį likusiam pasauliui ir pačiam lietuviui. Būdamas prastos sveikatos ir išgyvenęs būseną tarp gyvenimo ir mirties, A. J. Greimas mėgina prasmę taip pat paaiškinti ir žmogaus ribinėmis patirtimis, religiniais išgyvenimais, tad gilinosi ir į kančios jausenas – pasijas. Jis taip pat tyrė prasmės ieškojimo paskatas ir tvirtino, kad jaučiant savo

netobulumą, gimsta noras kurti ir meną, ir literatūrą. Anot jo, taip siekiama tapti tobula, nors, jo manymu, tobulumas nepasiekiamas.

A. J. Greimas sunkiai įkandamas riešutėlis, bet jį ilgėliau pakramsnojus, – o pakramsnoti yra ką, be prasmės teorijai skirtų darbų, kaip tvirtina A. Sverdiolas: „Jo palikime nemažai literatūros kritikos, vertingos laicistinės liberalios krypties eseistikos, ypač įdomūs ir vertingi jo laišakai, atveriantys asmenybės apimtį ir gelmę“ – , galėtų būti pajaučiamas žmogaus gyvenimo prasmės ieškojimo skonis ir jau remiantis savąja patirtimi, galbūt būtų galima pritarti ir šiai A. J. Greimo išvalgai: „Tikrovė yra tik tai, kuo tikima“. Beje, A. Greimas įamžintas ir pasaulinio masto rašytojų Italo Calvino ir Umberto Eco grožiniuose kūriniuose: pastarojo autoriaus ypatingo populiarumo po ekranizacijos susilaukusiame romane „Rožės vardas“.

2017-ųjų Pilaitės poezijos pavasario leidinys nuo ankstesniųjų skiriasi savo apimtimi, – dvigubai didesnis, kitokio pavidalo: elektroninis ir prieinamas internete. Jame atsigręžta ir į 2015-ųjų poezijos pavasarį „Lakštingala negali nečiulbėti“, skirtą: Salomėjai Neriai; 1904-2014), ir 2016-ųjų: „Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?“, dedikuotą lietuvininkų dainuojamojo žodžio puoselėtojui, Liudvikui Rėzai 240-ųjų gimimo metinių proga (1776-1840). Nebuvo įprastiniu leidiniu publikuota šiems poezijos pavasariams skirta kūryba. Dalis jos paskelbta Vo „Pilaitės bendruomenė“ tinklaraščio Naujienų skiltyje (www.pilaitesbendruomene.lt). Siekiant ją surinkti į vieną vietą ir įamžinti ateičiai, pateikiama atvirkštine chronologine seka po skirtosios 2017-ųjų metų pavasariui.

Dėkingi atsiliepusiems į kvietimą pateikti savo kūrybą ir šių metų Pilaitės poezijos pavasario leidiniui. Poezijos paukštė pakviesta XV-tąjį kartą nutūpti Pilaitės miške prie svetingų **Živilės ir Vytauto Dabriškų** namų.

Pilaitės kronikininkė dr. Angelė Šarlauskienė

*

Vietoj epigrafo

Dydi prasmė nugriuvusi prie durų

Vėl ryto laukia būti suprasta.

Jos nuotaika širdy pabjuro,

Pajuto esanti kažkam našta.

Nutiestas tiltas be prasmių prasmės neturi –

Kepurė siūta iš visų kampų.

Ženkilai jos dygsniuose krantais sugulę

Vis laukia laiko įmintų tiesų.

Gali ir tu pakelti tą kepurę.

Pažvelgt į ją palipęs ant Dausų.

Joje surast save ir mirusią Motulę,

Atrasti prasmę valdomą visų,

Nusišypsot, pasveikint Ryto aušrą,

Ištart: „Ir pats dydi prasmė ESU“.

Nežinomas Pilaitės giesmininkas

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

M O K I N I Ų

K Ū R Y B A:

Edmundas MEDUNECKIS

(Martyno Mažvydo progimnazija, 7a klasė)

Gimtinės gynėjai

Į mūsų laikas jau atėjo,
Vaikiniai ruoštis jam pradėjo.
Jie treniravosi ilgai,
Sportavo sunkiai ir stropiai!

Visi norėjo gint tėvynę,
Apsaugot ją ir sav šeimyną.
Didvyriais tapti nenorėjo,
Bet pergalę pasiekt į tikėjos...

Ir štai atėjo ta diena!
Visų keikta ir nelaukta!
Kai Lietuvą užimt norėjo,
Galingi priešai, tie besieliai...

Bet mūs didvyriai vaikinukai,
Tvirti ir miklūs eržiliukai,
Užsibrėžė apgint tėvynę,
Žemelę savo prigimtinę!

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Pavasario spalvos

Žalsvos samanų miške,
Šviečia, džiugina mane!
Žvelgiu į jas – matau save:
Laimingą, šviesų žemės vaiką

Violetiniai žiedai visur,
Jie žvelgia į mane ir sako:
– Tu mus jau taip senai matei,
Ar pasiilgai mūsų, vaike?

O jų tas grožis begalinis,
Mane užčiaupė amžinybei...
Tad aš joms nieko nesakiau,
Ir bėgau miško gilumon!

Visu mišku atsigrožėjęs,
Žvelgiau į dangų ir stebėjaus,
Saulutė tobula danguj kabėjo,
Ji liepė bėgti namo ir apkabinti tėvus...

Alsuoja margos mitų gėlmės / 2017 /

Naglis STANKIUS

(Martyno Mažvydo progimnazija, 6 a klasė)

Rakto užduotis lengva
Atrankinti spyną,
Jei to rakto nebėra,
Teks pakeisti spyną.
Jei nekeisi tu spynos
Daug bėdų turėsi.
Raktui dingti nevalia
Saugot jį turėsi!
Raktas lyg auksinis
Saugo jis tave,
Jei jo nebranginsi
Bus sunki diena.
Spynų prikabinta,
Raktų nebėra
Liks vaikai be mokslų
LIETUVA liūdna.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Ėjo raktas į mokyklą
Atrakint spynų
Ir sutiko knygą
Laukianči ąvaikų.
– Ko gi tu čia stovi?, – klausia rakto ji.
– Noriu atrakinti daug naujų spynų.
Į žinių pasaulį kviesiu aš vaikus,
Lai jie nesibijo daug ko sužinot
Ir mane pamilsta, vardan LIETUVOS!!!

MOKYTOJA – tai mąstymo šaltinis, jos protas geležinis.
Tik jo sauksinės rankos gali rašyt dešimtukus
Ir rūpestingai apglėbti mus vaikus.
Jeigu elgiamės blogai, ji nepyksta – ne, ne, ne,
Visad būna gera ir laiminga pabaiga!!!

Martyno Mažvydo progimnazija –

Esi gyvenimo didi pradžia ir dovanoji džiaugsmą bei
žinias,
Išpildai troškimus mažų vaikų ir priglaudi kaip motina
visus.
Stovėk gyvuok dar 100-tą metų ir džiugink tu mažus
pilaitukus,
Kad visą dieną būtų gera praleist su tavimi kartu!!!

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

SUAUGUSIŲ KŪRYBA:

Albertas ANTANAVIČIUS

(Nuotr. **Vytauto Visocko**)

*Pilaitiško lituanisto, žurnalisto ir poeto **Alberto Antanavičiaus**, vadinamu lietuviškuoju Šekspyru (šis jo kūrybinis vardas siejasi su bytnikų ir hipių poetų era Lietuvoje), mūzos vis dar neapleidžia. Jį drąsiai galime vadinti ir bardu (bardas – dažniausiai poetas, kompozitorius ir atlikėjas viename asmenyje). Skaitant Alberto eiles, norisi dainuoti. Tad neturėtų stebinti, jog yra pasirodęs ne vienas jo dainų albumas, kuriame jis žodžių, muzikos autorius ir atlikėjas. Muziką poeto posmams rašė ir profesionalai. Nemažai jo eilių galima aptikti Pilaitės poezijos pavasariams skirtuose leidiniuose.*

Žolė

Niekas labai nesupranta,
Niekas perdaug nežino,
Kaip ir kodėl į krantą
Laivas mane sugrąžino;

Laivas – kaip rūkas baltas –
Šypsosi, juokiasi, kalba,
Ir aš verčiuosi per galvą, –
Kad tik paliesčiau tą spalvą;

Ir aš manau, kad gera
Verstis per mintį, per žodį –
Įsėdus į šitą galerą
Irkluoti ir nesustoti;

Į ten, kur kiaurą dieną
Gerumas ir grožis gyvena, –
Įšokę lengvai į vieną
Duobę, vardu nirvana;

Į ten, kur visai nesvarbu
Nei kiti, nei kitokie vardai;
Į ten, kur net juodas tabu
Šviečia baltai ir šventai,
Nes VISKAS tik tam, tik dėl to, tik už tai - -
-

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Ateities vardas

Kai nekenčiam – tai ligi skausmo,
Kai mylim – tai virš visados,
Jei lemtis grandinėm neprikausto
Prie vilko pėdos.

Ateitis – miglota; lyg primigus;
Akvarelė – išsiliejus po stiklu upelė kvadrato;
Vienas rėmų pasukimas lygus
Vienai raukšlei veidrodžio veide;

Ateitie, ištark bent savo vardą,
Kad aš – perkamą parduodamą – tave
Pastebėčiau ir pažinčiau turgaus minioje
Iš toli ir būtinai iš karto - - -

Kita vertus,
Vadint tave vardu
Būtų nuobodu - - -

Kartos

Žinau, girdėjau: ak, kaip kadais senoliai
Už pokštus ir išdaigas baudė mūsų – būsimus – tėvus,
Pamokslais ir bizūnais tvatino jiems šonus uoliai,
Žadėdami, kad kitąsyk dar ir ne šitaip bus - - -
Ir dar žinau, kad viskas ... reliatyvu

Ir kad ne visa gera ir gražu, ką mes paveldim iš tėvų - - -

Žinau, atsimenu: tėvai mums priekaištavo,
Kad ne to klausom, ne tą žaidžiam, ne taip rengiamės ar mylim;

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Kad mokomės ne tik iš jų, tėvų, bet kantriai ieškom SAVO
Ir – apskritai – mes viskuom juos seniai seniai nuvyllėm - - -
Ir dar žinau, kad viskas ... reliatyvu
Ir kad ne visa gera ir gražu, ką mes paveldim iš tėvų - - -

Žinau, susiduriu: vaikai dabar tikrų tikriausi vėjai -
Nei pagarbos tėvams, nei darbui, nei valstybei;
Na, ir į ką gi jie atsigimė – bjaurybės barmaležiai,
Velnio sutvėrimai durnanamiui ir cypei - - -
Ir dar žinau, kad viskas ... reliatyvu
Ir kad ne visa gera ir gražu, ką jie paveldi iš mūsų –jų tėvų - - -

Kiekvienas paukštis turi savo lizdą, spalvą, vardą
Ir tiktai jam vienam būdingu stilium kranksi, čiulba, suokia;
Kiekvienas laikas turi savo ir tik savo kartą –
Ne blogesnę, ne geresnę už kitas, o tiesiog kitokią - - -

Luotas

Yriau baltai ir juodai
Sunkų kaimo rankų luotą;
Stūmiau ir taip, ir kitaip, –
Kaip mokėjau ir kaip Viešpaties duota - - -

Ir dieną, – kai buvo balta,
Ir naktį, – kai buvo juoda,
Pikti pavyduoliai net šnabždėdami Dievo vardą
Skandino kaip akmenį mano luotą - - -

Gal jį ras, gal jį ras kada
Po tūkstančio metų kažkas;
Gal ištrauks iš buvusios upės,
Gal iš buvusio kalno iškas;

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Yriau kasdien, ir kasnakt,
Lūždavo irklai, tirpdavo rankos –
Pasirodo, ir Tėviškės upėj
Gali kilt uraganinės bangos - - -

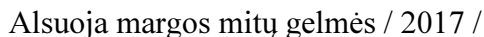
Meldžiausi ir medžiui, ir žolei,
Ir vėjui, ir upei – lyg taurei vyno, –
Nors ne gamta, o pikti pavyduoliai
Tarsi akmenis mudu skandino - - -

Ar suras, ar suras mus kada
Po tūkstančio metų kažkas;
Ar iš buvusios upės ištrauks,
ar iš buvusio kalno iškas
Luoto irklus ir mano rankas;

Gal būsimo laiko archeologai
Iškapstys pasitaikius pirmai progai
Širdimi išskaptuotą
ir krauju nusmaluotą
Mano mažo gyvenimo luotą - - -

- - -
Te svetimos jachtos kelia ekvatorių puotas,
Teraižo marias, vandenynus, kas tik netingi,
Bet – tikėsit ar ne – aš ir mano luotas
Tik Tėviškės upėj buvom ir esam laimingi - - -

- - -
Atsiradus dėkingai progai
Iškapstys ateities archeologai
Širdimi išskaptuotą
ir krauju nusmaluotą
Seną lietuvišką luotą,

Nebylys

Tik nebylys tikrai žinos,
kaip sunku ištarti žodį;
tik išdavęs tikrai supras,
kad numirti lengviau
nei paukštį išduoti...
... dar neliepsiu negrižtant pareiti,
o sugrižus – nebūti kartu;
nedėkosiu už prarastą greitį –
man negaila būtu valandų...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

... dar nelauksiu, kad ims kaip gegužis
bers tik žiedus klajūno dalia –

obelų ir pavasarių rūšys
ne kas metai vaisingos, deja – – –

Tik nebylys tikrai žinos,
kaip sunku ištarti žodį;
tik išdavęs tikrai supras,
kad numirti lengviau
nei draugą išduoti.

- - -

Nesakysiu tau nieko iš ryto, –
ir tas rytas ar bus dar – kažin?
Žodis žvirbliu į tiesą išskridęs
grįžta vanagu mano širdin!

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

**Karolina
BIEKŠAITĖ-JEZERSKA**

*Kiekvienam Pilaitės poezijos pavasariui naujų eilių sukuria į šio sostinės daugiabučių rajono kultūrinį gyvenimą 1997 metais aktyviai įsijungusi į Lietuvą parvykusi gyventi politinė kalinė, tremtinė, garbaus amžiaus liaudies poetė ir tautodailininkė **Karolina Biekšaitė-Jezerska**. Ji eiles rašė ir tremtyje, ir svečioje šalyje – Ukrainoje. Nepadeda plunksnos į šalį ir gyvendama Lietuvoje. 2009 metais Vo „Pilaitės bendruomenė“ iniciatyva 85-čio proga išleista Karolinos Biekšaitės-Jezerskos kūrybos rinktinė „Žodis Lietuva sieloje ir lūpose“. Ją pilaitiškiams teatralizuotai pristatė Pilaitės liaudies teatras.*

Ne jau pavasaris jau žengia?

Pavasaris pagiriu žengia
Su paukščių čiulbesiu, daina...
O pagirys taip žydriai mėlynuoja...
Lyg būtų pasaka gyva.

Juk tai ne ežeras, ne upė
Nudažė klonį mėlynai...
Žibutės akeles atmerkė
Ir skleidžia kvapą jų žiedai.

Tarytum žydras lopinėlis
Nukrito iš dangaus,
O ant jo gėlės, kvapios gėlės –
Žibutės mano Dzūkijos...

Skubėkime visi į klonį....
Nukritęs kviečia mus dangus.
Te nesėkmės praein pro šalį,
O mes tik sveikiname Jus...

Skinkime žiedus, puoškime gryčias, –
Tebūna Jums namai – dangus.
Namų languos „Ramusis“ vandenynas –
Jame žuvėdrų klyksmas džiugins Jus.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Jaučiu širdyį laimę,
Kai žiūriu į saulę,
Kai geriuos žydryne
Aukščiausio dangaus, kurioj vyturelis

Tas mažas „taškelis“
Paberia dainelę
Aukščiausios gaidos...

Sudrebina dangu,
Sujaudina širdį,
Artojų priduoja jėgos,
Kai sklinda, kai plaukia
Jausminga dainelė
Verčiančiam žiemelę
Dzūkijos brangios,
Prakaitu sūriu aplietos.

Plaukia toks lengvutis
Rausvas debesėlis.
Auksiniuos saulės spinduliuos
Žilvyty lakštutė dainuoja, traliuoja, –
Jos šakos Merkį išbučiuos!..
O jis skuba, plaukia
Į gintaro jūras, –
Žuvėdra jam dainą liūliuos...

Klykaukit žuvėdros!
Vyturėliai čiulbėkit, –
Galybės didingo dangaus!..

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Klykaukit, čiulbėkit,
Jo vargus užliekit –
Artojo Dzūkijos laukų!..

Kai žvaigždės bus sužibę,
Išeisim mes tenai,
Kur nuostabia ramybe
Pakvies visus kalnai.

Tenai, kur slėniai dega
Purpurine šviesa.
Ten koja suras taką
Ties tamsia bedugne.

Lydės visus į kalnus
Gal Vilniaus ūžesys,
Kol ryto pirštai švelnūs
Žvaigždės vėl užgesys.

Nurimę atsigersim
tos skambančios tylos
Ir amžiams prisiglausim
Prie žemelės brangios.

Pasaulis – tai didžiulė drobė,
Kurioje kiekvienas paliekame žymę, –

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Šviesią, tamsią...

Pasaulis – tai knyga, kurioj mes rašome

Visą gyvenimą po raidę, po žodį,

Po eilutę, kiek sugebame...

Žmogus ateina į žemę su Saule, –

Išsaugokime Ją ir žvarbiausiomis,

Ir tamsiausiomis dienomis, kad galėtume

Kurti nuostabią Saulės simfoniją gyvenimui.

Dvejonės

Kiek daug šioj žemėje dvejonių...

Kaip klesti čia apgaulė, netiesa...

Klajojam mes, mąstom, svajojam:

O Dieve, kam ši žemė yr skirta?

Gal gėrį nešti, o gal blogį?

Juk blogis čia bujoja daug vešliau.

Kai kam gyvenimas čia tikras rojus,

Kitiems, kad rojaus paukščiui būt gyvent geriau.

Jaučiam mes šilumą, švelnumą.

Už meilę kad galbūt gražiau?

Bet vargai mūsų – mūsų broliai –

Neleidžia mums gyvent geriau...

Kad ir kokia sunki dalia mums būtų,

Žinokime, – nuo Dievo mums skirta

Ir tamsoje savo Žvaigždės ieškokim.

Suradę, – švytėkime kartu su Ja.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Rauda

(Tragiškai žuvusiam sūnui Ukrainoj / Galiče 1985 m.)

Kad tiktai sūnelį
Iš kapo prikelčiau.
Plačius vandenynus
Ir upes perplaukčiau...

Praeičia pėsčiomis
Pasaulio žemynus.
Pasiekčiau mėnulį
Ir dangaus žvaigždynus.

Plačiam dangaus skliaute
Žvaigždutes surinkčiau,
Šaltos rasos perlais
Saulę užgesinčiau...

O jei neužtektų
Šaltos rasos perlų
Sūrių ašarėlių
Šaltinį surasčiau.

Šaltinį ši gilų
Dar giliau jaučiu.
Jis mušasi, verčiasi
Iš mūsų akių...

Aš alkį kentėčiau,
Taigoje paklyscčiau,
Kad tiktai sūnelį
Gyvą pamatyčiau...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Sutikčia sušilti
Uralo kalnuose,
Sibiro leduose...
Kentėt kandaluose...

Į pragarą eičiau,
Ugnyje sudegčiau,
Kad brangų sūnelį
Rankomis apglėbčiau...

Savimi apkločia,
Gailiai išsiverkčiau,
Visus savo skausmus
Į džiaugsmus paversčiau...
Redkarčiais sapnuose
Tave sutinku...
Pamačius ne tiesą, –
Gailiai pravirkstu.

Bet upės iš jūrų
Atgalios negrįžta.
Alyvos žiemoje
Niekad nepražysta.

Pažydo, motule,
Tik tavo plaukai,
Kaip sodai Tėvynėj
Taip baltai kvapiai.

Gyvenimo mano
Šešėlis ilgėja,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Saulutė jau leidžias, –
Takelis trumpėja.
Į anapus Saulės
siela nuskrisiu,
Aš, tave sūneli.
Tenai surasiu.

Sausio 13-ajai

(Skiriu sūnėno Vytauto garbei)

Dzūkijos miškų išauginti
Narsieji sūnūs ažuolai
Skubėjo Jie tankų tramdyti, –
Ne ginklais, o savo pečiais...

Be ginklų narsuoliai išdrįso
Prieš tankus stoti su daina,
Su didele meile ir ryžtu,
Tikėjimu Laisvės diena...

Išgirdę Jie šauksmą Tėvynės,
Paliko vaikus ir namus...
Užmiršę net mirtį, stojosi į kovą,
Užtverdami tankams kelius.

O tankai – sunkieji šarvuočiai,
Lyg alkani pilki vilkai,
Artėjo prie tikslo arčiau vis arčiau,
Jūs pergale degėt karčiau...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Minioje klyksmai susiliejo,
Girdėjos ir verkiant graudžiai...

Kai jauna mergaitė po tanku sukniubo, –
Jos kraujo sublizgo klanai.

Tavim didžiuojuos, džiaugiuosi,
Tu „Vytautas Didis“ – narsus....
Matau, kaip prieš tanką tu stovi,
Kaip „Puntuko“ akmuo drąsus...

Su viltim į ateitį žiūri
Liepsningom erelio akim,
O meilė Tėvynei krūtinėj pulsuoja...
Koveisi už laisvę širdim...

Nuo Jūs nusisuko net tankai! –
Pabūgt net perkūnai žaibai!
Nes jūs „Prometėjas“, – tikrai.
Mums Laisvę kaip ugnį!
Juk atnešė Jūsų delnai...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Aleksandras BUBNYS

Gimiau 1990 metais, Vilniuje. Užaugau ir iki šiol gyvenu Pilaitės mikrorajone, baigiau Pilaitės vidurinę mokyklą. Nuo mažens mėgau skaityti ir sportuoti. Pirmieji bandymai kažką parašyti pačiam tikriausiai prasidėjo kai man buvo 16 metų. Rašymas man yra paslaptingas, neperprantamas, beveik magiškas veiksmas, nepavalduis mano norams. Atrodo, kad eilės, vaizdai, žodžiai atsiranda savaime ir man telieka jas užrašyti. Rašau daugiausiai poeziją, kartais prozą, o apie ką – tai padiktuoja aplinka, kas tuo metu vyksta aplink mane ir manyje, sutikti žmonės, aplankytos vietos ir t.t.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Vasara

Ant vieno pienės pūko
pavargus bitė nusileido
Prieš tai po pievas dūko,
kad medaus turėtų kaimas.

Jos darbas sunkus ir atsakingas,
bet jį prisimena mažai kas
Be darbo bitė būtų nelaiminga,
skristų į nežinią beprasmiš laikas.

Be gėlės nebūtų bitės, o be bitės
ir žmogaus,
visą gyvybę vertinu kaip medų
Draugą prie krūtinės nepamiršk
priglaust
Išminties nebūtina ieškoti vedose

skamba ir skamba, niekaip nesustoja
būgnai, trimitai ir netgi obojus
muzikos aidas keliauja per rojų
skirtumo nėra tarp sapnų ir rytojaus

tu man tapai paslaptim, kurios
vienintelės noriu
paukščio giesmė, vešlus ir žydintis sodas
tamsoje švieti kaip raudonas diodas
gyvenimo mano nuostabus epizodas

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

žmonės įstrigę reinkarnacijos gniaužtuose
vis iš naujo civilizacijos aukštuose
popierinių svajonių nameliuos dviaukščiuose

Pievoje guli
vasaros lapų šešėliai
leidžiasi saulė

upės pursluose
atsispindi balandžio
sulūžęs sparnas

kranas prie upės
švelniai tekantis vanduo
komunikuoja

debesų plunksnos
angelų sparnai gražūs
nebylus džiaugsmas

laivas ateivių
vyriausybę išblaivo
Kudirkos aikštė

būgnais jie groja
pagal širdies ritmiką
testas protesto

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

spalvų paletė
įkvėpė eilėraštį
rausvi žandukai

užteko vieno
vėjo gūsio, kad sugriūtų
smėlio pilis

paukščius domina
ne kas kitas, o duonos
trupiniai saujoj

samanų kuokštai
ant senų suolų sijų
sveikina saulę

Saulėgražų daigai išdygo
pirmąją rugsėjo
Lietuvių pamokos vaikams
metaforas pasėjo

Saulė lenda iš kalno
raitelis be galvos ir be balno
joje per miglose įsipynusią pasaką
kad iš mirties prikeltų vasarą...

žibučių puokštė iš pirmykščio miško
pasipuošė rasos karoliais

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

kopūstų gausiai užderėjo kiškio
stebėjasi juos renkančiais senoliais

mergaitė su mėlynu lietpalčiu
su mama vedėsi dviratį
aš sėdėjau kartu su vienatve
ir plėčiau savo akiratį
senų Vilniaus pastatų sienose
žmones stebi mūriniai veidai
tuo tarpu aš braižau savo
jausmų žemėlapi, o mane
stebi viršuje skraidantys angelai
jei manai, kad kažką supranti –
nepakankamai giliai kapstai
Vilniaus paveikslų galerijos langai
sėkmę atneš kaip į dangų leidžiami
aitvarai

ryto tyla vaikšto po kiemą
švarus dangus žada gražią dieną
aušra man kužda paslaptį vieną
šiandien sužinosi gerą naujieną

Mano romano skyrių pavadinimai
išsitrynė
Išgalvoti veikėjai su šeima ir draugais
susipynė
Epitetų aprašymams liko daugiau nei išgerto
vyno

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Kas mane įkvėpė neklausk, tai eliksyras
gyvybės
Širdis sudaužyta pačio sugalvotos
dievybės

visų pirma, dienotvarkė partijos
išprotėjus
pirmininkas atėjo pagiriotas, sekretorius
b**į dėjęs
valdybos ruoštas juodas schemas kovarniai
apsėdo
protokolo pirmas punktas – kažkokios
kosmoso
materijos
planuoja vargšus išnaudojant plėsti supuvusią
imperiją
niekam netrukdo įšalusių ydų
galerija
šios partijos kekšėms labiau rūpi blizgi
bižuterija
visų antra, streikuojanti cigaretė pirmininkui
gadina
nervus ir dantis
kolegos partiečiai temą pamiršę svajoja apie
makštis
konkurentų planai jau paruošti, parlamento
komisijai
atiduoti

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

kantrybės taurėje tilps tik lašai keli
galiausiai, neapsikentęs trenkė kumščiu į stalą
jopšikmat, nespėsime įvykdyt
programos
reikia kažką išbraukti, palaukit, iš kur čia tie
kovarniai?

šitoj prakeiktoj partijoj tik kurmiai, asilai ir
paskutiniai
durniai...

tingi laiko tėkmė plaukia pro šalį
pasižiūri viena akim į mano pusę
laikydama rankose išminties medalį
sako man, metas pabusti

einu per laukus surasti vaivorykštės pradžią
iš ten paleisiu akmenį
kur jis nukris, pasodinsiu medį
man bus atspirties taškas

pakeliui matau skraidančius paukščius
ir porą laukinių arklių
jie priminė kažkada išgirstus žodžius
apie svarbą laimingų dienų

Susukto šieno kupetos laukuose
meditavo
gandrų pora varles medžiojo pelkėse
Rietavo
kaimietis inspekcijai apie savo žemes
sumelavo

žmona dėl vyro purvinos karmos
sunegalavo

biurokratijos akivaruose valdininkai
pūna
jei daryti terorizmo aktą, į dangoraižį pasiųsk
lakūną
dėl iliuzijos jis paaukos savo sielą protą ir
kūną
melo pinklėse skęsta ir galiausiai
žūna

senovės Romoje buvo išsiveržęs
vulkanas
romėnai turėjo daug dievų, būtybių kaip
Titanas
koliziejų, turgaus aikščių ir čiurlenančių
fontanų
vergų kraujuotų, kardo ašmenų ir užiančių
fanfarų

kiekvieną rytą prie Gango vyksta
pudža
visi žmonės atsidurs žemėje kaip kaulai

Kudžo
Rišikeše bezdžionėms priklauso penki
tiltai
skleisk meilę ir gėrį, tikėk
nenusivils

senoliai prie Himalajų pardavinėja kopūstus
prie Gango ištakų pamatė egzorcizmą
mane palaimino pinigų ištroškęs senis
pamačius kalnus iš džiaugsmo dainuoja širdis

jei iki šiol nepasakei
tai jau nepasakysi
šansas kaip žvaigždė nukrito
ir nieko čia nepadarysi

jei kada nors dar susitiksim
aš nebebūsiu koks buvau
prasmės būti draugais neliko
nes laukt tavęs aš pavargau

likimas pokštų negailėjo
o ir žiaurūs jie atrodė
kartu laimingi būt galėjom
bet gyvenimo kita tikrovė

keltai būna fiziniai ir dvasiniai
pirmi paprasčiausiai padeda įveikt
kliūtis, tokias kaip upės
antri atlieka funkciją svarbesnę,
pavyzdžiui
atveria naujų pasaulių patirtį

Edita KALINSKAITĖ

*Pilaitiškė **Edita Kalinskaitė** besimokant vidurinėje mokykloje lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos drąsinta plačiau dalintis savo posmais. Pritrūkdavo drąsos. Kūryba patikėdavo tik artimiausiems bičiuliams. Edita į viešumą išėjo praeitų metų Pilaitėspoezijos pavasaryje ir lygia greta papildė Pilaitės liaudies teatro grupę. Ji ėmėsi Loretos Asanavičiūtės vaidmens spektaklyje „Mano vardas Lietuva“ vietoje anksčiau šią Sausio 13-osios auką vaidinusios psichologės Joanos Butėnaitės. Pasirinkusi studijuoti teisės mokslus, manant, kad jie nelabai dera su poezija, vis tik eiliuoja. Jos posmuose – poetiški pamokymai ieškant gyvenimo prasmės ir kvietimas pamatyti pasaulį nuostabesnį.*

Gyvenkite čia ir dabar,
Šia minute,
Nes mūsų buvimas
Yra laikinas.

Darykite tai, –
Ką sako širdis.
Klausykite balso
Iš vidaus.

Nes tik jūs
Ir niekas kitas. –
Žinote,
Ko iš tiesų norite.

Susisidraugaukite su
Geriausiu draugu –
Tikruoju aš,
Kuris išpildys svajones.

Mintimis tiesi kelius ir takus
Tačiau aplinkui matant tik juodą,
Tai ir gyvenimas bus lyg smala.
Kai pradėsi matyti grožį aplinkui
Nustebsi –
Kokie stebuklai tave aplankys.
Tad kurkime gražias mintis,
Darykime –
Poelgius iš širdies.

Alsuoją margos mitų gelmės / 2017 /

Kol pastebėsime,
Koks mus pasaulis
Yr nuostabus. –

Mistiškos mintys,
O gal svajonės.
Nuneša toli, –
Ten kur sapnai.
Iš rūko atėjai,
Ir suviliojai.
Su savo šilko rūbais
Nelauktai.

Užburtus žodžius
Kuždi man į ausį.
Bet ar tikiu tavim
Šią intrigų pilną naktį?
Rūke bėgioja šiurpuliukai,
Kol šokam tamsoje
Ir laikrodžiai sustoja
Kai tu šioj naktyje.

Apkabink dieną šypsena,
Ir kitus ja užkrėsk,
Nes kai širdy rojus
Tavo laimė –
Lyg pušis žaliuos.

Istorijos spinduliuose

Barokinio stiliaus bažnyčios
Pasakojančios savo istoriją.
Ir akmenim grystos gatvės
Vingiuoja kaip upė.

O žmonės eina susimąstę
Jiems nesvarbu,
Ką kalba akmenys
Po kojomis.

Kartais reikia
Liautis bėgti,
Ir pasiklausyti
Anų laikų prisiminimų.

Nes akmenų,
Kurie ant kelio guli,
Gyvenimas tęstinis
Iš lūpų į lūpas. –

Su šypsena,
O gal kandžiu žodžiu
Prisiminimai ir istorija
Akmenim grįstoj gatvėj atguls.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Jausmas

Man nereikia žodžių
Apibūdinti tavo akis.
Ir tą smailą nosį
Lyg buratino.

Man nereikia uoslės
Pajusti tavo kvapą
Šį žvaigždėtą rugpjūtį
Aš tave jaučiu.

Man nereikia klausos
Išgirsti tavo balsą
Tyliai tariant
Mano vardą.

*

Oneta LUNSKAJA

*Pilaitiškė Oneta Lunskaia – kuria prozą ir eiles.
Nemaža jos eilių publikuota Pilaitės poezijos pavasariams
skirtuose leidiniuose. Labai dažnai jos eilėraščiai
rezonuoja su tokių renginių credo.*

Te niekuomet nesibaigia pavasariai širdy,
Pašaukia prie savęs ir žodžiais pamaitina.
Ir liksi jaunas ir gražus lemty –
Didžioji Močia savo vaiką apkabina.
Paglosto galvą, – užburia akis.
Širdim į dangų baltą pakylėja,
Pasimeldžia suklupus prieš tave –
Apglobia marška audžiamą iš vėjų,
Ir margas tu nuo rytmečio aušros
Gimdai savam kūnely margo džiaugsmo sielą,
Nelauki paskutinės valandos:
Gyvenimas ne vargeta, – toks mielas
Suspaudžia delnuose ir pienės pūkeliu
Paleidžia palekiot po laimės pievą,
Ten tūkstančiai tokių kaip tu
Patyrusių Visatos didžią gėlą
Per visą dieną posmais skraidžioja būriu
Ir rašo: „Aš gyvenimą myliu“.
O aš stovėdama tylos kamputy
Susimąstau taipogi apie savo būtį – pasižadu:
„Iš tylėjimo dulkių supilsiu piliakalnį,
Įsmeigsiu vėliavas nemiršančių genčių.
Atnešiu duonos ir midaus pripilsiu, –
Prašnekinsiu tylą ir niekada nemirsiu...
Kartosiu: „Aš gyvenimą taip pat myliu“.

Sakysi: „Šventės pasibaigia
Ir metas grįžti į namus,
Vėl laikas prisiminti vynuoginę sraigę:
Palenkus kaklą, įstvert noragą,

Žiūrėt į žemę, arinėt laukus“.
Nepatikėsi – išskylavimas patinka:
Matuojusi aš rūbus debesų,
Mane jie lietumi gaiviu sutinka;
Ledais pasidžiaugia, kad toks esu.
O saulės rezginiai juos išdžiovina,
Vaivorykštėm paglosto mylimo ranka
Ir pirmą gėlę nuskina miglos šaka,
O aš vis pažadus dalinu
Ir už kitus eilėm kalbu:
„Iš tylėjimo dulkių piliakalnį supilsiu,
Įsmeigsiu vėliavas nemiršančių genčių.
Atnešiu duonos ir midaus pripilsiu –
Prašnekinsiu tylą ir niekada nemirsiu...
Kartosiu: „Aš gyvenimą taip pat myliu..“.

Varpo, oi varpo
Sunkioji mus karma,
Griauna, oi griauna
Aštrioji ugnis.
Nebeužtenka Kudirkiško himno, –
Linksta per kojas trapioji lemtis...
Apsikaišysiu rankas aš lėktuvais.
Pasidabinsiu oriais sukiniais.
Galvą raminsiu buožių sunkybe,
Širdį raminsiu dangaus pakraščiais,
Slėpsiu akis nuo praamžiško žvilgsnio.
Mano delnais atlinguos ramuma.
Jungsiu į ratą išėjusį žmogų

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /
Pasibastyti žvaigždžių deltuva.

Tegul sustoja keliaudami stopu.
Tegul sugrįžta, kur buvo pradžia.
Tereikia tik ryžto, žmogiško ryžto, –
Plaukus dabina namų žiluma.

Tas Saulės miestas išdidus,
Auginės ir brandinės,
Uždėjo dangiškus sparnus, –
Pakėlė virš gimtinės.
Parodė man kokia graži
Ta žemė gintarinė,
Nakties tyloj, dienos ugnį
Ir saulėj vakarinėj.
Aš branginu dangaus sparnus.
Bijau, kad neprakiurtų,
Kad neprapultų mus dangus,
Kad žemė neprapultų.
Skraidau kartu su vieversiais, –
Artojai padainuoju.
Sklendžiu kartu su sakalais
Į uždraustą rytojų.

Karaliais žemdirbiais pabus, –
Auksinė žemė jiems nubus.
Užklos rugiagėlėm akis, –
Šešėliai medžiuose prigis.
Sustos ant kryžkelės margos,
Suglaudę antakius, – pamos.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /
Ieškos ausim tyros šnekos, –

Jiems senas Margis giesmes los, –
Šalis vadinsis „Lietuva“, –
Žalioji laiko sietuva.

Suaręs žemę žemdirbys,
Širdim karšta laukus praris.
Stovėsi basas ties brasta
Ir būsi amžių dovana.

Palinks berželis prie tavęs
Ir ašaras šakom suneš.
Stebėsies medžio darbštumu
Ir savo laimės baikštumu.
Kartos: „Laikas ne našta. –
Mažytė laumės dovana“.

Pamilę žemę iš dangaus
Saulutę bučiniais nupraus.
Paglostys smilkinį ranka, –
Pajusi: glosto Lietuva.

Nejau ir man išeit reikės,
Palikt visus be tos gėlės,
Kuri keroja širdyje –
Herojus saulės dalyje.
Nutolus penkline dainos,
Spalvom drugelio pamojuos,
Pakils garsais ji į erdves, –
Gimimą jūsų ten nuves.
Ir būsit jūs visi žvaigždėm –

Dangaus platybėje versmėm.
Žmonija ties į jus rankas
Ir viltį žemėje atras.

Iš ciklo: „Kaunasi dvi pusės“

I dalis. Netyčia pasukau į kairę, –
Prikabinai Netikėlio ženklelį,
Nes pats suki į dešinę,
Išeidamas iš kelio.
Tau nekalbėjo niekas:
„Tamsa - Šviesa“, – tik mitas,
Iš ryto atsikėlus, į naktį išvarytas.
Suvarpo vargo kulkos
Kaktas medum rasotas,
Toks atpildas Kairiajam
Iš Dešiniojo šmoto.
Meldus žalius supintus
Didžioji Močia supa
Ir kužda ji vaikeliui
Pro kraujo balų lūpas:
„Miegok, miegok, Mažyti,
Tave Motule supa,
Užausi į Žmogelį, –
Pažinsi žmogaus ūpą.
Norėsi būti geras –
Keliu pasidabinsi:
Pripils draugui vyno, –
Bičiuliui pavadinai.
Norėsis tau girdėti:
„Esi be galo mielas, –

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /
Laikai Pasaulio rėti, –

Brandini laiko sielas,
Geras dangun vilioji,
Blogas į žemę spraudī,
Iš požiūrio viensalio
Įstatymus išaudi,
Vieni į jį įkliūva,
Kiti pro jį prabyra,
Gyvenimas nuščiūva –
Ir kurpia Laimės bylą:
Kam gimti, kam kentėti?
Kam džiaugsmą apturėti? –
Už Dievą pats nusprendi,
Pakratęs savo rėti,
Spąstus kitam paspendi,
Ir kelias padalintas
Į Margo laiko upę.
Juoda spalva – tai mirti –
Išdildo Meilės ūpą.
Širdis migloj paskęsta,
Ir tavo kelias baltas,
Pažįstą skausmo raštą.
Matai, – jis padalintas
Į dešinę ir kairę,
Tiesa – Šviesa, – tik mitas,
Supratus laiko raštą.
Nušvinta Meilės rytas,
Pasiekus sielos kraštą.

II dalis. Man širdį skauda vienodai
Dėl dešinumo ir kairumo.
Dvi lygtys – dvi pusės
Vis kariauja, kariauja,
O aš vidury pastovėti panorau, –
Jie dėl manęs amžiais
Kaunas ir kaunas.
Ir bruka į ranką perplėštą sermėgą, –
Norėtų, kad ir aš ją
Draskyčiau, tąsyčiau...
Kur stoviu gaidžiai
Raibagurkliai negieda.
Po kojom nesitrina
Tvarto vištyčiai.
Vaivorykštės tūpia,
Vaivorykštės kyla.
Užgožia mane atvirumo beržai.
Nors vandenys plaukia ir
Srutomis dyla,
Toli nuo manęs žemiškieji daržai.

III dalis. Įvardyti prasmes ir aprašyti ženklus,
Suverti grandine, užmesti ant galvos.
Karalių karūna nuo laiko užsimerkus,
Užvaldo žmones trokštančius darnos.
Kalėjimas gražus – pilis dangum išpuošta,
Liokajus prie šalies, – būtis aukšta paruošta,
Širdim apkabini, akimis patapšnoji,
Savęs labai geidi, – gyvybę dovanoji.
Skleidies margu rūku, išplitęs virš gimtinės.
Tiek liko iš tavęs po amžinų grumtynių.

IV dalis. Kokia graži ir nuostabi diena.

O vėtros paukščiai slenka pažeme.

Galėtų jie pakilt aukštai, –

Iš ten prasmės vėl pamatai

Ir noris kilti dar aukščiau, –

Save ne žemėj pamatau.

O vėtros paukščiai nebekyla,

Žemom prasmėm nebeprabyla,

Bet skleidžias žemėje žiedai, –

Jų nepakilęs nematai.

V dalis. Kokia skambi pavasario tyla,

Suskaldžiusi tave į būtį ir nebūtį.

Prasmė rami kaip amžių ramuma,

Susėmusi savim nutolstantį skambutį.

Užgeso lempos – ištremtas ruduo

Skalauja garbanas, o vėtrungės virš stogo šlama,

Vėl mišios skelbiamos internete,

Ir, regis, mišios žmogui nepabodo.

Atsikelia iš lovos tamsuma, –

Balčiausiais rūbais apsirėdo,

Ant dviračio iš lėto rieda, rieda...

Puškuoja savo jėgomis kalnan,

Pavargus, ant kalnelio atsisėda.

VI dalis. Kapsi ir kapsi laikas ugningas.
Stingsta viduržiemis žemę palietęs.
Katinas baltas prie krosnies palinksta,
Rangos į kamuolį, šildo akis.
Meilė gyvenimui – džiaugsmo paletė,
Siurbia į pirštą rūstų lemties.

Grožis klastingas širdį užgrobęs
Savo mirazą ant lapo išlies.
Žiūrėsi pro petį – lemtis nudažyta,
Žodžiais rašyta kairėn-dešinėn,
Kapsi ir kapsi laikas maištingas.
Ranką jo stiprią jauti ant peties.

P. S. Taip noris pailsėti.
Taip norisi išeiti iš didelio
Paklydimų rato,
Susigražinti savo dalią –
Tikrą savo kraitį,
Ir už savęs be fanfarų ištekėti.

Paukščiai man čiulbės,
Kai aš aušroj nubusiu.
Nebūsiu tau bjauri griežlė,
Kai vakarą nupūsiu:
Iš dešinės ir iš kairės:
Iš abiejų likimo pusių.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Kokia graži pavasario diena,
O baltas sodų rūbas nyksta.
Diena ateina ir išvyksta.
Mintis iš meldų pindama,
Susėmusi į saują viską,
Man kalba... kalba,
Ir nevysta, pavirtusi
Širdies daina.
Subėga upėm į tave
Ir niekad ... niekad ... nepranyksta.
Tik stiebias į dausas ranka, –
Ranka tik žemėje sunyksta.

Kokia graži pavasario diena,
Padovanojus dainą apie laimės vyksmą.

Iš ciklo: „**Lakštingala negali nečiulbėti**“

Lakštingala negali nečiulbėti –
Sustojo laikrodžiai,
Dangus be garso stingsta,
Pavasaris negrįžta –
Meilė dingsta.
Lakštingala negali nečiulbėti, –
Ant tako klūpi Laisvė –
Žodžiai stingsta, o
Skausmas vieškeliais sudrumstas
Glėby miršta.
Lakštingala negali nečiulbėti –
Gimtoji žemė euraus nuberta,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /
Nepriglausta prie lūpų plėnim virsta,

Akyse balos, – vienuma.
Širdy iš baimės gosliai tiršta, –
Nejau lakštingalos sušals?
Pavasariui sugrįžus nekedens
Snapu kukliųjų savo plunksnų?
O taps slidžiu akmens paviršiumi.
Riedės nuo jo ugnies lašai,
Troškins gyvenimą napalmu
„Lakštingala negali nečiulbėti“, –
Savęs tiesa šia neapgauna.
Ir kalnu leidžias žaluma, –
Sugrįžo žemėn ramuma –
Lakštingala čiulbėjo ir čiulbėjo:
Kokia didybė lanko mus.
Kokia didybė?!
Ar gali būt joje žmogus
DIDŽIOJI BEPRASMYBĖ?!

Prisiskaičius A. K. Jungo „*Liber novus*“

Siečiau aš godžiai paprastumo:
To dieviškumo iš širdies.
Dairiaus aplinkui ir griežtumo, –
Jis laiką sūrymu aplies.
Žydės ant delno baltos gėlės.
Kvapais dangaus jos išsiskleis,
Ir būsim mes nekaltos vėlės,
Pasiekę žemę žiburiais.

Ten pamary išalkusi lytis
Prakiuro ir dugnan nusmego.
Žiūriu pro ją ant saulės tako
Prisirpęs smėlio bučiny,
Susiurbęs prakaitą nuo smakro
Išpurto iš manęs žvaigždes, –
Stebuklas Mago sapno
Numauna tyliai kojines,
Praplyšusias nuo laiko,
Ir pergale virš mūsų kojinių siūvėjai laiko.
Tai toks yra pasaulio grožio tvaikas:
Siūlėtas, sutrūnijęs ir
Prieblandoj gebėjimais atgijęs,
Lelijom kvepiantis ant kryžiaus pakabintas.
Nušvinta dobilais nušvinta –
Toks tolimas nakties žibintas,
Perskrodęs dieną ir marias...,
Gyvenimo druska augintas
Ar taką po bangom naktis atras?
Purslai kedena rankų galūnes.
Užgriebia akmenį – į krantą meta,
Atplukdo žvėriškus prisiminimus,
Kokių taip reta.
Pakrato tuščią piniginę –
Stebuklas švento rato.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Mažas buvai kvadrato apribotas.
Įstatymo didybė geležiniame narve –
Paukštis su forminės duonos trupiniais.
Griuvo Berlyno siena –
Statome naujas.
Naujoje geležinėje užtvaroje
Atsivėrė kosminė skylė –
Gali nevaržomas ganyti
Kolūkietiškas akis
Į svaiginančią buržujų galybę.
Aplinkui pribarstyta
Nebe ruginės, –
Kvietinės duonos trupinių.
Jie saldesni, jie gardesni, –
Nebeforminiai, bet tik trupiniai.
Kepalai tau neprieinami.
Kosminė skylė per maža
Iškišti galvą ir toliau apsidairyti.
Konstitucija prieš akis,
Ji atversta, – joje parašyta:
„Visiems vienodos galimybės
Rinktis vienodą lesalą“.
Moralas: Pasirinkai.

Prasmių prasmė prasminga prasmingiausia
Prasmingą prasmę paslepia delne.
Prasmių prasmė klatingai atsitinka
Prasmingą giesmės prasmę nešdama,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Prasmingai tauškę prasmę prasmingiausia,
Prasmių prasmes ištauškiame prasmių lauke,
Prasmingą prasmę tarškančią tarškiausiai
Tu aptinki Prasmių prasmės gale.

Į tave danguje kometa pažiūrėsiu

Į tave danguje kometa atsigręžus,
Gaudau laiko šukes, – vakarykščius miražus.
Puošmena moderni praeity susimetus,
Šildo laimės krūtinę, – ieško vaiko akių,
Ir lekiu per metus, per sekundes, –
Ir verkiu, ir šaukiu – arena milžinams,
Ištuštėjus po mūšio kovės laiko dvasia, –
Vėl keliauju miškais, –
Kelias suka prie jūros.
Pėdos skęsta delne, –
Rudeninis lietus merkia mano akis,
Į pasaulį pažiūriu ir paniurus naktis
Leidžia žemėn mėnulį pamiegot dienoje.
Bitės skrenda į tylą, gurgia gatvė sena
Autobusų kvapais.
Į tave aš pasaulį be akių pasižiūriu,
Ištirpstu : traukiniai – užkalti traukiniai
Stabdo mano greitumą:
Nuo tavęs, prie tavęs
Nesustingsta kometų keliai.

Vis dar miela esi šalis, –
Vėl man išaušta rytmetys,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /
Permetęs per save duris

Keliauji jis manim – taku – ,
Neskubančio žmogaus žvilgsniu.

Viltis, – ar tikrai ji numiršta?
Kai pasaulyje tiek daug visko, – tiršta.
Jei pasaulyje niekas nemiršta, –
Tik gyvena, gyvena, gyvena,
Debesų svajones galvon gena,
Išrikiuoja po žodį ir mitas
Iš širdies pramanais pagimdytas
Skrybėlėm iš aukštai pamosuoja:
Sušmėžuoja Eglės-Žalčio karoliai
Apšarmoję ženklais.
Ką jie reiškia?
Čiupinėji delnais,
Jais prasmes suskaičiuoji,
Ir tada sužinai, kiek kainuoja
Garsieji karoliai.
Tai grandinės žmogaus
Deivei gimusiai švęsti,
Ir tada tu, žmogau,
Imi tų karolių nekęsti.
Juos kojytėm daužai,
Juos akytėmis mėtai
Ir Dievulio prašai,
Kad prasmegtų parėdai.
Gal jau noris pakilt
Ir be jų atsipūsti?
Ir savęs nenuvilt,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /
Ir savęs neišplūsti.

*

Irena MACULEVIČ

Irena Maculevič (Maculewicz) paties garbiausio amžiaus Pilaitės poezijos pavasarių nuo 2008 metų entuziastinga dalyvė ir jiems skirtų leidinių bendraautorė. Nuo pat jaunystės iki šiol lankoma mūzų. Kuria eiles lenkų ir rusų kalbomis. Visą gyvenimą dirbo vokiečių kalbos mokytoja Latvijoje. Daugpilio laikraštyje publikuoti jos posmai. Po Nepriklausomybės paskelbimo persikėlė gyventi į Lietuvą. Įsikūrė Pilaitėje. Ji – bardė (bardas: kuriantis muziką pagal savo eiles ir dažnai pats jas atliekantis). Neretai jos eilės tampa giesmėmis, kurias pati, grodama vargonais (virš dešimt metų vargonavo keliose katalikiškose bažnytelėse), atlieka. Tai pakylėti posmai – giesmės religijos, amžinųjų vertybių, gyvenimo prasmės motyvais. Ji kiekvienam Pilaitiškam poezijos pavasariui sukuria į dvasios aukštumas pakylėjančių giesmių, kurias, deja, už ją pastaruoju metu dažniau atlieka, jei ne sūnus Česlovas, tai anūikai (pasiklausyti ir pasižiūrėti galima čia: <http://youtu.be/q4viYVPvKDU>). Šiam poezijos pavasariui mūsų dvasingosios bardės kūryba lenkų kalba skelbiama kartu su natomis.

Chcę być z Chrystusem

Chcę być z Chrystusem
On daje życie
Życie w miłości
Pełne radości.

Chcę być z Chrystusem
On wzmacnia w wierze
Bóg jest jedyną
Naszą obroną.

Chcę być z Chrystusem
On daje siły
Żyć w Boskiej wierze
W pełnej pokorze.

Chcę być z Chrystusem
On nie dopuści
Aby zła siła
Nas zwyciężyła.

Chcę być z Chrystusem
On doprowadzi
Nas do wieczności
Żyjąc w miłości.

Chcę być z Chrystusem

Muz. i sl.: Irena Maculewicz

1. Chcę być z Chry - stu - sem. On da - je ży - cie.

4 Ży - cie w mi - ło - ści pe - lne ra - do - ści.

8 Ży - cie w mi - ło - ści pe - lne ra - do - ści.

Ufam, ufam Tobie

Ufam, ufam , ufam Tobie
Jezu najmilszy
Nasz Zbawicielu
Ty nasza radość
I nasza światłość
Ty nasza miłość
I nasze szczęście.

Kocham, kocham, kocham Ciebie
Jezu najświętszy
Nasz Zbawicielu
Ty nasza mądrość,
I nasza światłość
Ty nasza miłość
I pokój nasz

Ufam, ufam Tonie

Muz. i sl.: Irena Maculewicz

1. U - fam, u - fam u - fam To - bie Je - zu naj - mil - szy nasz Zba - wi - cie - lu,
2. Ko - cham, ko - cham, ko - cham Cie - bie Je - zu naj - mil - szy nasz Zba - wi - cie - lu.

5

Ty na - sza ra - dość i na - sza świa - tłość. Ty na - sza mi - lość i na - sze szczę - ście.
Ty na - sza mą - drość i na - sza świa - tłość. Ty na - sza mi - lość i na - sze szczę - ście.

Alsuoja margos mitų gėlmės / 2017 /

Milosierdzie Twoje

Muz. i sl.: Irena Maculewicz

1. Mi - ło - sier - dzie Two - je, Je - zu, dro - gi

5 Pro - mie - nia - mi ply - nie z ser - ca Twe - go,

8 jak krew i wo - da wzma - cnia - ją - ce nas.

12 Jak krew i wo - da wzma - cnia - ją - ce nas.

2. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Pragnę zbawić lud od potępienia
Oddaję życie dla zbawienia dusz.

7. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Wołające do dobrych uczynków
Który prowadzi nas do światłości.

3. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Jak może na całym kontynencie
Z którego tryska życie i miłość.

8. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Nawraca grzeszników zatwardziały
Świątą spowiedzią zewnątrz modlitwą.

4. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Źródło cudów radości i dziwów
Które nam daje Bóg Wszechmojący.

9. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Chroni nas od ognia piekielnego
Przez Krzyż Zbawienia i skrucę serca.

5. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
W ustanowieniu Hostii Świętej
Która nam daje pokój, zbawienie.

10. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Rozkoszy i zachwycie dusz Świętych
Oni dosięgli królestwo Boże.

6. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Towarzyszące nam całe życie
By my zawsze szli drogą prawdziwą.

11. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Promieniami płynie z serca Twego
Jak krew i woda - zbawienie nasze.

12. Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Broni nas od zbrojczy i grzeszników
Gdy my ufamy Trojce przenajświętszej.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Genė ASTRAUSKAITĖ-REMEIKIENĖ

Genė Astrauskaitė-Remeikienė – Martyno Mažvydo progimnazijos Pilaiteje direktoriaus pavaduotoja ugdymui, lietuvių kalbos mokytoja metodininkė, Literatų būrelio vadovė (jos pastangomis mokiniai yra pateikę eilių pilaitiškiems poezijos pavasariams), šios mokymo įstaigos himno žodžių autorė. Kūryba paskelbta leidinyje „Po baltu angelo sparnu“ ir motinoms skirtame eilėraščių rinkinyje, skleidžiama internete. Ji ne vieno pilaitiško poezijos pavasario dalyvė ir jam parengtų leidinių bendraautorė.

Elenytė

Elenytė, sesuo,
avinėliu paverstą
brolių
veda per pamotės
klastą,
veda žvyruotu,
duobėtu keliu.
Telkšo užnuodytas
Laumės vanduo.
– Sese, lašelį! –
paeit negaliu...

.....
Eina ir eina
sesuo Elynė,
už pavadėlio
vedasi brolių
ten, kur likimas
ašmenim švyti,
ten, kur širdis atras
paslėptą lobį.
Eina basa
sesuo Elenytė
vaduoti
jaunėlį brolių...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Kaip baigiasi pasakos

Ant tavo kamieno vyniosiuos gebene,
Kabinsiuos žaliaisiais pirštukais.
Lapeliai gebenės iš meilės plevena,
Kai prikala širdį plaktukai.

Ir plaka širdis, medžio kraują nešioja
Iš žemės šaknų į saulėtą viršūnę.
Ir raitelis broils su žirgu atjoja,
Nušoka nuo risto, kabina karūną

Ant medžio šakos, kad gebenė paslėptų
Ir nieks neįtartų – Karalius bernelis!
Žirgelis palaidas prisižvengia lietu
Ir aukso karietą per žliugsiantį kelią.

Auksinėj karietoj bernelio mergelė
Baltai išpuošta – tikra karalienė!
Parklumpa bernelis karietai prieš kelią –
Sustabdo ir šnabžda žodelį Jai vieną

Jai vieną burtažodį: Myliu ir noriu,
Kad mano Tu būtum varge ir nelaimėj!
Bandyki kantrybe, žodžiu, vandeniu, oru –
Bandyki kuo nori – iškęsiu. Palaimink!

Gebenei širdelė suspurdo: „Tuk, tuk!“
Ir šoko žemyn, kartu – karūna...
– Gerai, melagėli, pirma atsistok,
Pažvelk į akis, – meluoti gana!
Ir puolė į glėbį – viens kitą mylėjo,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Kaip medis gebenę, kaip žemę žiema,
Kad saugo užklojus nuo šalčio ir vėjo...

.....
Taip pasakos baigias – tokia pabaiga!..

metaforinė Itakė

balta sala
durys koridorius durys
taip šalta rytais
kai išsikvepia nakties dvasios
ateina rankenos reikiamu laiku
ir laimina vandeniui
prausyklos
pirmiausiai numazgoji kojas
vėliau akis
vanduo tas pats
ir akys regi tą patį
balandį
lesantį Žmogaus pabertus
juodos duonos trupinius
mes negalim išprotėti
mes lesinam balandžius ir
juodvarnius
pusę vakarienės davinio
atiduodame
besilaukiančiai juodų kačiukų
katei
nes jos kaktoje balta žvaigždė
o visi katinai tie laikini meilužiai
juodi
net blizga orumu
mes negalim išprotėti
mes dalinamės pusiau

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

smilkstančią cigaretę
ji labai svarbi
todėl mes negalime išprotėti
pilyje
su kalvio žaizdre išdegintom
grotomis
juodomis ir didingomis
saugančiomis nuo išprotėjusio
pasaulio
mes mylim Gyvenimą
todėl mes negalime išprotėti
mes negalim numirti
taip paprastai
mes galime tik užjausti –
įsileisti jus į savo
Itakę

Išsivadavimas

Mesiu per petį šukas –
Mišku stosis.
Rankšluostį dvylikanytį –
Upė plauks, nepalauks...

Kol ją perbrisi,
Kol miške taką iškirsi,
Atsiliepsiu aidu, lyg būtų į širdį...

Ašmenys kris, upė plauks

.....
Ir manęs ties krantais nebelauks,

nebelauks...
Upė plauks...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Kvailelė ir dilgėlės

Sakei protingai – negerai...

Matai – esu kvailelė,

net apsimest nemoku,

vaikštau ir vaikštau

po kapines ir skinu,

vis skinu jas,

o jų tiek mažai,

tik rankas nudilgina,

akis dar,

širdies nepasiekia...

Per brūzgynus eisiu –

rasiu

ir numegsiu Tau

trūkstantą marškinių

rankovę,

nes aš, kvailelė,

taip noriu, taip noriu,

kad vėl į mylimąjį

atvirstum,

nors ir tokį –

juodvarnį –

myliu Tave,

kvaileli...

Ragana

Aš ragana esu – ne jums, o sau

Likimą pranašystėmis užbūriau.

Tik šluotą atėmė, dabar vaikaus

Užkalusį variklį užsikūrusi.

Kažkur ties posūkiu, riba – sugrius

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Nusenęs mano perpaletas!
Ilgėsiu į lėktuvą – gal suduš
Užburtai meilei šokant menuetą.

Aš ragana, ir pranašystės pildosi,
Kaip keturi devynetai apgirtę ant galvų.
Sugroki jais – atvirsiu vėl į Mildą –
Ir šiurkštų žlugtą išvelėsiu dar šilku...

Valetas

Ir užkimo tau žodžiai sušalę,
Ir nutrūko gitaroje stygos,
Nors suklupęs meldžiausi prie kelio –
Kurčias vakaras rodė tik špygą.

Kaip neklysti apakusiam dainiui?
Kaip ne mano priderinti moterį?
Nesuvokiau gyvenimo kainos –
Ne būgninis pasirinktas kozeris.

Buvo naktys, kai saulę regėjau,
Tavo juoką žvaigždėm gesinau...

Lyjant rudeniui meilė išėjo –
Ne tą kortą apgirtęs mečiau...
Gal gitarą pakeist pistoletu?
Gal sušaudyt vienatvę skylėtą?

Ne karalius aš – vargšas valetas,
Ne man laimė – aš jai pažadėtas...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Ilgesio laiškas

Atplauk debesim, apkabinki žvilgsniu,
prigluski delnais, lietum prie plaukų...
Kalbėsiu akim, kalbėsiu tylą,
kalbėsiu dar vandeniui, upės brasta.
Dabar man – tik langas, kvadratas dangaus...
Jame debesys, paukščiai lyg mintys,
kur suvelia ūkanas į veidą brangaus.
Bet vėjas pakilęs išblaško jį, kinta
kvadrato paveikslas, tapytas žvilgsniu,
kuriuo švelniai glosčiau tau skruostus.
Užmerkiu akis – girdžiu ir regiu
vėl žydinčią kriaušę, kol vaizdas nutolsta.

.....
Šypsas tau ir ilgesio laišką siunčiu –
atplauk debesim, apkabinki žvilgsniu...

Būti savimi

Aš skriaudėjams tiesos negvildensiu –
lai jie perkanda tiesą lyg akmenį
pagal savo matavimo matmenį
jiems – akmuo. Aš rasa nuridensiu
savo skausmą nebylų dar kopomis.

Šokinėsiu bangom jūros toliuose –
prisiminsiu, į saulę kai kopėme...
Įsigersiu į tiltą, jo poliuose,
kad gyvenčiau stiprybe – nemirčiau.
Ir tik tau, kai ant tilto rymosi,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

bangomis saulei grimztant pamosiu
ir į gelmę su saule panirsiu...

.....
Ir kas rytą ridensiuos vėl kopomis...

Aš skriaudėjams tiesos negvildensiu.
Jiems atleidau. Lai juos sąžinė teisia.
Liūdna tik, kad Gyvenimas keičia,
bet savim dar rasoį nuridensiu...

mylimasis
aš atiduosiu Tau
savo ranką
ir įdėsiu į ją
aukso plunksną
dar pridėsiu
širdį
kad man meilę
parašytum
kitokią

.....
į šokantį liepsnoje
drugelį
į geltoną pienę
į mažos mergaitės
juoką
panašią
tik niekada
mylimasis
nenustok rašyti
nes aš nenoriu mirti
nenoriu...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Elena SAKALAUSKAITĖ

Elena SAKALAUSKAITĖ – pradėjo eiles rašyti vaikystėje. Studijavo Vilniaus universiteto Religijos studijų ir tyrimų centre, surengė ne vieną audiovizualinių menų parodą, bet nepraleidžia progos dalyvauti ir literatūriniuose skaitymuose, vakaronėse. Dažnai savo kūrybą pristato ir kitokiuose renginiuose, pavyzdžiui, tokiuose kaip „Jaunųjų literatų ir dailininkų debiutas Šeteniuose 2003“. Pirmą kartą jos eilės paskelbtos Pilaitės poezijos pavasariams skirtame 2006-ųjų leidinyje.

Jeigu kalbėtum mano kalba
Nebūtų nieko tarp mūsų nesuprasto
Tik tolyje slėptūs kiti pavidalai, kažkur, patamsyje...

Jeigu kalbėtum mano kalba
Stovėtume vieniši prie kelio, kuriuo nieks nepraeina

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Ir nieko aplink nematytime...
Jeigu kalbėtumei mano kalba

Niekas nebūtų tarp mūsų
Būtumėm tik mes

Šiandien Judita
Nupjautos Holoferno galvos išdidžiai nelaikytų
Prie savo miesto sienų
Oi ne...

Šiandien Judita priešų stovyklon neitų
Žavėt ir viliot jų vado...

Šiandien Judita
Peiliu nesidarbuotų...

Šiandien Judita
Kovotų prieš kitus išdavikus,
Kurių stovyklos-ekranuose
O vadai-skaitmeniniai
Prieš tuos, kurie vagia
Mūsų pasitikėjimą savim,
Tvirtindami kokios mes visos negražios ir netobulos
Mūsų savastį
Mūsų laiką
Atima...

Šiandien niekas nepjaus išdavikui galvos
Neliko Juditų...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Rūta SUCHODOLSKYTĖ

Apie save trumpai

Esu kilusi iš Trakų, studijavau anglų kalbą, gyvenau Norvegijoje ir Šiaurės Airijoje. Jau treči metai esu įsikūrusi Pilaitėje, čia dabar mano namai, šeima, mano Mažoji Lietuva ir Poezijos pavasaris.

Nameliai

Mano nameliuos
daugel langelių:
mėlyni ilgesio langeliai
pusiau praviri,
geltoni džiaugsmo langeliai
pavasarinio vėjo pripildytu
užuolaidų sūpavimu,
violetiniai langeliai, durelės
išėjimui skirti,
toli paslėpti
(už laiptelių, tūkstančio medinių
laiptelių)
rausvi langeliai linksmi
mirksi praeiviams pabelsti – pabūti,
žodžiu apsimainyti,
melsvi langeliai su žvaigždelėmis
tamsėja į vakarą vėlų,
verias verias bedugnės
jų atspindžiuos...
Dar daug langelių, pilkų durelių
lyg kasdienių dienelių:
marškinių, pėdkelnių ir suknelių,
o prie durų – bateliai.
Kartais išeinu iš namelių,
grįžtu – kūrenas ugnelė.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Haskis ėda jazminą
(Kultūros naktis, 2016 m.)

Viduryje Rotušės aikštės
Stovime ir žiūrime
Vieni į kitus,
O į mus – balti balionai;
Haskis tuo metu
Kramto jazmino šakelę –
Žiedas žūsta žvėries nasruose.
„Koks gražus jūsų šuo, kuo vardu?“
„Pavelas.“
„Vadinasi, jis – žmogus.“
Rogtraukys, pamiršęs pusnis,
Mėgaujasi miesto paveldu,
Kultūros naktimi,
Išspjauna trapią šakelę
Sau po letenomis.
Grožiui dar yra galimybė išgyventi
Netgi re(n)ginių chaose,
Rytdienos gėjų eitynėse,
Mūsų besipykstančiose širdyse,
Vyno taurėje, kurioje sustingo
Paskutinis kraujo lašas mažlietuvio.
Kvapnusi jazminas dar kurį laiką žydės,
Papasakos vėjui savo istoriją.
Jos nespaudins dienraščiai,
Neįdės į delfi.lt, nekomentuos facebook’e,
Tik blyksteles atmintyje
Ši grakštumo ir aromato efemerija
Suėsta dar vieno eilėraščio.

Pasivaikščiojimas nemėnesienoje

Nemėnesienoje kalba pražydo,
Išsiskleidė tuštuma,
Nemėnesienoje be pykčio ir pavydo
Kalbėjosi viena ir kita šeima.
Lietuviais esame mes gimę,
Bet kartais būname lenkaiš.
Lietuviai – ramaus, gero būdo,
Plevenančiais, gražiais plaukais.
Ir be atostogų tos sielos
Vis reinkarnuoja šen bei ten,
Snukelis murkčioja toks mielas,
Iš paskos pagarbiai tipena.
O ilgesys lyg Jankaus rūkas
Pakyla pažeme lig kojų,
Toks jaukus ir tylus tas vakaras,
Gal kiek net primena rytojų.
Nemėnesienoj sielos dvi
Kalbėjo, audė žodžių tinklą.
Į jį žvaigždėlės krito pamaži,
Paliko žemei padabinti.
Nemėnesienos tamsumoj
Tik balta katė tipendama švytėjo.
Pamojo grakščia letenėle:
„Judėkit, eikit, nesustokit vėlei.“

Povų paunksnėj
(ritualas pagal „Sen Svają“)

Povų paunksnėj –
smaragdai rubinai,
darželis rūtų varinis,
briedžio kaulai
giliai po samanomis.
Povų paunksnėj –
lietuviškas beržas,
mažos kriauklės
su perlais –
juos lesa vištos,
kurioms netrukus
nukapos galvas.
Kraujo lašų agatai
išbyrės ant sniego sidabro,
susigers į laiko duobes
paskutinis gargimas.
Gaila ne gervėm,
ne gulbėm išskrido,
nepragydo lakštingalų trelėm,

sušutusias plunksnos
nesisūpuos sapnų gaudyklėse.
Užmerktos vištos garuoja
plastmasinėje vonelėje,
pešioju plunksnas
vaikystės vasarinėje virtuvėje,
spragsi krosnis ir kunkuliuoja puodas skystimo,
pagardinto deimanto ir gintaro dulkėmis.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Taip mes mintame
net per Adventą –
ne giesmėmis,
o neskraidančiais paukščiais –
negailestingi,
kad ir aukso sidabro
mūs mados žvynuotos,
visgi valgom
snapus, ragus ir kanopas.

Dalia TARAILIENĖ

Dalia Tarailienė nuo 2006-ųjų metų aktyvi poezijos pavasarių Pilaitės miške dalyvė, jiems leidinių bendraautorė ir nepakeičiama tokių švenčių vedėja. Ji taip pat ir ne vieno po Vo „Pilaitės bendruomenė“ stogu gyvuojančio Liaudies teatro pastatymų scenarijų autorė ir režisierė. Vienas jų – epinė drama su plačiais poetiniais intarpais. Pagal išsilavinimą germanistė, tad meilė literatūrai – neatsitiktinė. Jau pasirodė pasakaitės vaikučiams ir dvi poezijos knygelės.

Savos šalies angelas

Aš negimiau kariu ar partizanu,
Nemėgstu kraujo, plūstančio net ir iš priešiško širdžių.
Bet jei Tėvynei išdavystės rytas aušta,
Aš, kaip lietuvė – vilkė, ginti jos einu.

Nereikia man nei tankų, pistoletų,
Aš moku žodį aštrų kartais pasakyt.
Ir jis į taikinį, kaip strėlė arbaletu
Iššauna. Jų tylą... O aš einu pirmyn.

Aš stoviu prie tų vyrų, kurie ten kovoja.
Jiems reikia duonos, kojinių ir šilumos.
O ją aš su malda ramybei atiduodu,
Už tuos, kurie mus gina nuo Juodos bėdos.

O, Dieve, saugok mus nuo šito žodžio „KARAS“,
Nuo tų baisybių, jau ne kartą patirtų.
Tik vieno dar prašau, o, Dieve geras,
Būti vieningais broliais bet kuriuo metu...

Gal nereikės statyt vėl barikadų,
Gal ir laužai degs sausy vien dėl atminties?..
Nors aš gimiau ir ne kariu, ne partizanu,
Bet būsiu visad angelu savos gimtos Šalies...

Algirdas VASERIS

Algirdas Vaseris – pilaitiškis, žurnalistas, prozaikas ir poetas, daugelio Pilaitės poezijos pavasarių dalyvis ir jiems skirtų leidinių bendraautorius. Gyveniman palydėti 5 romanai, 1 apsakymų ir 2 poezijos knygos: „Vakarinio dangaus pakraštys“, „Pakeliui į Mosėdį“. Jo eilių galima aptikti solidžiuose literatūros laikraščiuose ir žurnaluose. Eilėraščių pakaktų dar ne vienai knygai.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Skriauda

Nuotraukoje prie Angaros,
Kur jaunystė pragaišo,
Nematyt lino žydinčio –
Likusi tik kančia:
Atvežė, girion išgrūdo,
Ir kukuok kaip išmanai.
Kaip nuo speigo,
Nuo bado tu ginsies?
Dar jaunystės bus gaila:
Nuotykis ji,
Vienintelis toks gyvenime,
Bet tremties akmenimis
Prislėgtas svetimoj linmarkoj,
Kai dar nežydėta.

Line, lineli! Kodėl
Apie tave daina pro ašaras
Ir kuždomis?
Ne šitaip dainavom kadaise.

Svajonių mergaite,
Bernužėli šaunus,
Ar jaunystė Angara beparplauks?

Dilgsi, taip dilgsi krūtinėj...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Meno vertintojai

Modernistų drobėse klimpstu
Apkartinta širdimi:
Spalvos mirga, raivosi,
Paslapčių neišduoda,
Gal jų nė neturi.

Kitas toks piligrimas,
Tarsi Atlantidą radęs,
Atkreipti akis ragina
Į Kuindžio mėnesieną –
Užsižiūrėjęs nustebsi, pripažinsi:
Šnabždesių laikmeti,
Koks tu mielas!

Tikrai, žemiškas grožis
Užvaldė bematant
Ir neužtarnauto dangiško
Nebenorėjau kol kas.

Lyg sidabru pamiglota, sidabru.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Tamsiuoju metų laiku

Įsikniaubė diena skreitan debesų,
Lyg upė įrstančios kalvos atšlaitėn.
To vaizdo emocijų įkrautas tebesu,
Lašų gaiva ką tikrai žemę laistė.

Svajonės kur skubate? Poilsui susėdus,
Vaivorykštės tyloje atsigaukit.
Lai pamiršta bus, kas šerpetom nusėdo,
Aprims ir nevertai užgautas.

Prieš audrą gamta nuščiūva,
Pavargę paukščiai prikimsta,
Net ažuolas, trijų žmogaus apimčių,
Įveiktas bus šykštoko savo likimo.

Emigrantė dainų šventėje

Tauta trispalvėm
Sutekėjo į Kalnų parko terasas
Pašlovinti buvusių, esamų genčių grožio
Dainomis ir šokiais.

Ilgesio neištverusi,
Pribuvau iš tolybių toliausių,
Su persėdimais, nemiegota naktim.

Čia primirštą lobį aptikusi jaučiuos –
Trūksta žodžių. Tai yra,

Jei norite, džiugesys,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Dar nuostaba, dar kažkas tokio,
Netgi švento, ateinančio
Iš anapus:
 ten protėviai,
 ten svajonės –
Ir aš tebesu jūsų.

Bendrystės katarsis raibuliais
Lyg vanduo Velykų rytą:
Tikėjausi, kad bus gražu,
Bet kad šitaip –
Akvarele tu mano!

Keliautojai...

Įstrigau nakvynei
Medžio šaktarpyje. Nebrangu
Ir pernelyg gerai, nes
Mentalinis mano kūnas
Spėja bastytis su vaizduote:
Štai Geirangerio fiordo
Debesiūkščiai valiūkauja,
Antai Reino krioklio
Vaivorykštinė murgla plūkauja,
O Kotoro grindinio akmenys
Dar šilti mano pėdom
Pačiam vidurnakty.

Niekais džiaugies ir tu? Ir šildo

Tokia minčių žarija negėstanti?
Nepatartina – apturėsi kada gėdą.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Šaipytis šitaip gali iš savęs?
Kur tu negalėsi...

Dvasinio atgimimo sunkmetis

Pergales prijaukiname sunkiai,
Nesėkmės noriai sugaunamos leidžiasi,
Betgi mes ne paskutiniai slunkiai –
Klajoklės mano vasaros, žiūriu, bėpareinančios.

Išvargus okupacijos laiką,
Nedaug kas liko sausrų nenuvalinta,
Iš naujo ryžomės laisvei:
Kelk ir mane, sukury spiralini.

Pasaulį stebinsim pasiaukojimu,
Ir kilsim iš dvasinio skurdo.
Dangaus pagalba melstoji,
Viltis žadėtoji, kur tu?

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

PILAITĖS

BIČIULIŲ

KŪRYBA

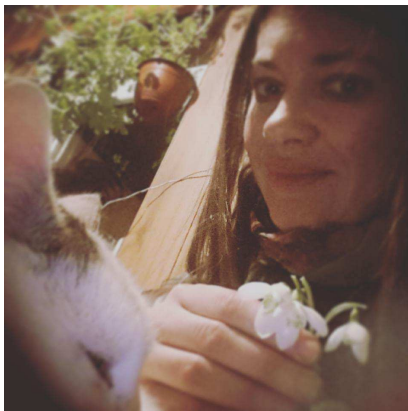
(Nuotr. Aldonos Katilienės, „Iš Pilaitės poezijos pavasarių“)

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Viršuliškietė Ona GAIDAMAVIČIŪTĖ

***Ona Gaidamavičiūtė** nebe pirmą kartą įsitraukia į pilaitiškąsias poezijos šventes. Dar neseniai gyveno Pilaitėje. Šiuo metu ji pilaitiškių kaimynė iš Viršuliškių. Studijavo lituanistiką ir menotyrą. Ne viena solidi leidykla, prieš išleisdama naują knygą, kalbos redagavimą patiki Onai Gaidamavičiūtei. Eiles pradėjo kurti po Mamos mirties. Tada buvo dvidešimties. Dalį eilėraščių paskelbė almanache „Varpai“, žurnale „Bajoras“.*

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Gijos...

Voratinklių gijos beauštant saulei...
Gijos...
Plonytės nematomos gijos...
Iš kurių išaustas ŠIRDIES audinys...
Gijos...
Gyvenimo linijų gijos...Išraizgytos kiekvieno mūsų delnuose...
Gijos...
Taip atrodo upės iš paukščio skrydžio...
Mūsų žemė, regis, yra išraizgyta gyvenimą, gyvybę teikiančių upių
tinklu (juk kur vanduo – ten gyvybė, gyvenimas)...
Taip norisi, kad daugiau jungiančių gijų būtų tarp mūsų...
Taip norisi, kad visi susikibtume rankomis ir sukurtume vienybės
tinklą...vienybės audinį...
Ir kad nebijotume drąsiai ištiesti rankos savo broliui ar sesei...
Saulė

Paukščiai pragysta ant žaliaakio namo kraigo
Nidos
Kopų
Papėdėje...
...
Angelas
Dievas
...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Puikybė

Tuštystė...Beauty of moments
and Vanitas...

PRASMĖ – TIK MEILĖJE...

Pakeliui su Jonu Aisčiu...

Mano Sesuo –
Rudenio žolė...

Mano Sesuo –
Lietaus melancholija...
Saulės agonija...

Aš išseisiu į pavasarį
Basomis kraujuojančiomis kojomis,
Aižydama grubų žiemos įšalą,
Laužydama varveklus nuo langinių...

Išnykti išnykti išnykti
Ištirpti tyliai
Numirti...

Bet GYVENIMAS – DIDŽIAUSIA DIEVO
DOVANA...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

**TŪKSTANTMEČIUS MENĄS
SENAMIESČIO GRINDINYS
SUSKELDĖJO
PASITIKDAMAS PAVASARĮ...**

Jos išniro iš balto sniego ir balto ledo — — —
Jų atspaudai ledo dantiraščiuose...

— — —

Neprisimenu vaikų vardų
Jie užšalo išdžiūvusiose Sėlos upėse...
Tūkstantmečių ledynų arimuose...
Saulė

Ryto saulės šypsnys
pro užuolaidą pasrūva
...ir švelniai paglosto skruostą, sušildo mintį
bundančią, ir kviečia Būti...

*

Karoliniškietė Jurga Valerija JURGULIENĖ

*Pavasariškoje pilaitiškių poezijos padangėje nuo 2013-ųjų su jausmingų eilių puokštėmis lankosi karoliniškietė **Jurga Valerija JURGULIENĖ** – nebe vieno šiam poezijos pavasariui skirto rinkinio bendraautorė. Ji pati taip prisistato: „Esu vanduo /arba banga, /kada pakyla vėjas... /esu beviltiškas ruduo, pavasarį įsimylėjęs... /esu ugnis ir juodas židinyš, /kada tamsi naktis už lango, /esu maža, maža vinis beribėje visatoje /Kūrėjo rankoje..“. Jai: „Medžiai – tai žmonės, nutildę savyje triukšmą ir nebijantys sudegti, kad sušildytų garsiai kalbančius..“.*

Šokėjai lietuje

Nėra nakties... tiktai lietus
ir muzika..
tiktai dangus... ir žemė...
ir pavasaris...
toks amžinai žaliuojantis,
nes lyja...
Nėra tamsos...
pakimba žvaigždės
ir dar eilėraštis
pakvimpa obuoliais...
Nėra mirties, kur dviese
šoka meilės šokį
tarp žemės ir dangaus
akimirką kai lyja
pavasariais... žaliais, žaliais...

Delnas

Visa visata ant tavo delno,
sapnas nutolsta jūroj lyg laivas,
debesys žvelgia nuo mėlyno kalno –
tu toks mažytis šviesos pakeleivis...
Sukasi laikas, gegutė kukuoja,
pavasaris eina, dainuodamas tyliai,
iš karusėlių vaikystė pamoja

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /
ir širdyje pradingsta nebyliai...
Visa visata ant delno be grimo –

žvaigždės, planetos, žemuogės, mintys,
šviesos pakeleivis šią naktį nurimo –
pasaulis delnuose vėl ima dalintis...

Laumės marškiniai

Už lango lyja vėjas,
sutemo upės mėlis
praeivis lyg šokėjas
ir baltas, baltas smėlis...
dangum gandrai lyg burės
ir medžiai daugiarankiai,
kalnai pakels kepurę
ir žaibas trankiai, trankiai...
ugnis iškiš liežuvį,
vanduo virš laužo kyla
žvejys paglosto žuvį
ir žingsniai tyla, tyla....
Jau...

Jau ne naktis,
bet dar ne rytas,
ne vakaras dar,
bet jau ne diena,
mintis lyg ašara nukritus
Jau ne naktis,
bet dar šešėliai,
tarsi drugeliai prie namų,
jau ne diena –
pražysta gėlės
tarp saulės ir tarp pelenų...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Ne vakaras kažkur už miesto,
tik kelias šaukia į namus

ir vėl bandai ranka paliesti
akimirkas, tarsi sapnus...

Ne rytas dar –

rasa nukritus –
ramunė žiedlapiais pamos,
per dykumą keliaus į rytus
keleivis amžinos žiemos...
Jau ne diena –
kukuos gegutė,
žydra spalva pamėlynuos,
ant delno, tarsi ant lėkštutės
nutūps pavasaris
ir tyliai uždainuos....

Debesų mergaitė

Ji supasi ant debesies
dangaus sūpynėmis
rausva suknelė, šypsena veide
ir vėjas plaukus vėl išpynė...
Lietus nulyja, šėlsta upė,
vėl snaigės krinta jai ant skruosto,
kaži, ar ji kam nors dar rūpi,
ar lopšinė ją kas nors glosto?..
Ji supasi danguj laisva lyg aidas,
nutyla jūra ir lakštingalos pragysta,
pavasaris... vėl strazdanotas tavo veidas,
maža mergaite, debesų vaikyste...

Mano sapnas

Mano sapnas tai žinutė neskaityta,
o gal nesuprasta, iš pačio ryto

gauta telegrama nakties ranka rašyta
ar laiškas, kuris lyg rasa žolėj nukrito...

Mano sapnas – simboliai ir pėdos –

vėjas ant palangės susiraitė,
baltas sparnas mistinės pelėdos,
pilnaties mažytė kepuraitė...
Mano sapnas – mėlynos aguonos
ir likimo delnas lemtimi vingiuotas,
pienių vynas, ligi gyvuonies raudonas –
mano sapnas manimi sapnuotas...

Marsas

noriu į Marsą, tiesiog pasibūti,
išgerti arbatos iš rūko
ir patylėt apie prasmę ir būtį,
kol Žemė žemyn nosisuko...
noriu basa per dirvonus iš smėlio,
per jūrą, lyg miglą, be rūbų,
noriu dangaus, beprotiškai mėlyno,
kol Žemė žemyn vis dar skuba...
noriu į Marsą... tave susitikti
basą ir tikrą... lyg vaiką,

nežemiškai noriu Marsui patikti,
kol Žemė sustabdžiusi laiką...

Praeitis

Praeitis pasiveja,
kad tau per petį paplekšnotų,
atsisuki – jinai nepasikeitusi,
pražilusi truputį
ir šiek tiek sužvarbus...

Buvai jau pasiilgus
jos skruostų strazdanotų
ir keisto, nekasdienio vardo...

Praeitis pasiveja,
bet nesugrižta laikas,
kita būtis išėlinus į vidų
tik nuotraukoje stovi vaikas
be praeities dar...

be iliuzijų
ir be pavydo...

Kelionė

Paukštis, meldai, upė, vėjas,
valtis, medis, saulė, smilgos,
dalgį nešasi pjovėjas,
naktys trumpos, dienos ilgos...
Plunksna, žiedas, krantas, aidas,
lieptas, šaknys, mėnesienos,
vandenį – Kūrėjo veidas,
ilgos naktys, trumpos dienos...
Delnas, žvilgsnis, sapnas, rūkas,
debesys, lietus, blakstiena,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

rytas, vakar nenutrūkęs,
vakaras rytoj ant sienos...

Mergaitė su degtukais

Nakties tamsoj,
kai mėnuo bąla,
kai debesys dangum
ir kai nutyla vėjas –
bežadžiai žmonės,
tarsi akmenys sušąla,
o deganti širdis
Visatoje praskrieja...

Tau...

Tu visada gali šokti...
kai negirdi muzikos
ar neturi puantų,
kai išdavė draugas,
kai nusisuko visi giminaičiai,
kai negavai nei vieno laiško
ar nieks nepasveikino su gimtadieniu...
Kai gatvėje tave pasitiko
pirmas sniegas
ir vienišas benamis šuo,
kai tavyje seniai beskraidė drugeliai,
kai mirtinai sergi
ar beprotiškai pavargęs,
kai negali užmigti
ar negali prabusti –

Tu visada gali šokti...
Nes tu gyvas....

Mėtos

Kaip kvepia mėtom –
už lango gruodis,
bet kvepia mėtom,
tarsi rugpjūty,
plaštakė – snaigė
pasirodė,
sijoja rėtis trapią būtį...
Kaip mėtom kvepia
žaliai puodely,
garuoja kvapas tarsi rūkas,
vėl pamatau save biržely,
vėl lyg drugelis
skrieja atvirukas...

Sūpynės

Į taurę lyg širdį
akimirkos smėlyje
benamis inkaras
laivų šešėlyje...
ir laikas tyloje
sapnų sūpynėse,
vėl vaikas tavyje
kasas išpynė...
ir smiltys byra

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

žiedlapiams nukritus,
laivai pakyla –
išaušta rytas...

Ruduo...

Prisiglausti prie medžio,
prie tvoros, prie lango,
prie šulinio...
Tyliai, tyliai į delnus
leidžiasi
ruduo,
kurį pernai atstūmei...

Paukščių takas

... palei paukščių taką
išsibarstė smilgos
ir nukrito plunksna
mėlynai balta,
veidrodinė upė
šniokšdama suvilgė
tuščią savo krantą
pražilusią putą...
...palei paukščių taką
meldžiasi likimai
ir žvaigždė nukrinta
pro dangaus vartus
iškeliauja upė
ten, kur nieks nežino
plunksna padalinus
du krantus per pus...

Siela

Ji kalbėjo tyliai,
o kartais šaukė ir draskėsi
lyg sužeista katė,
ji vyto rudenį,
kad vėl paskęstų
soduose pavasario...
Jos saulė kilo
ir vėl leidosi,
ji gėrė ir svaiginosi,
kad atsibustų
iš letargo...
labai spalvotai...
Ji nusirengė
lyg medis
po tavo langu...
ir kantriai laukė
tavo žvilgsnio...
ne paviršiumi...
Ji šaukė ir draskėsi,
o kartais tylėjo,
bet tu visada žinojai,
kad ji gyvena
ten,
kur kartais skauda...

Raktas

Pakilo saulė,
atsibudęs
atsimerkei...
esi prie durų

šio pasaulio
užrakinto...
benamis vėjas
šiapus sienų
verkia
ir žvaigždės
vėl beviltiškai
nukrinta...
Nusišypsai,
kol ieškai
rakto,
galbūt suklupęs
jau ne sykį,
ir grindinys
vaitoja
tau į taką,
savęs dar negirdi?
tiesiog klausyki...
ir kai išgirsi
savo tylą...
kai gimsi
savyje ne kartą –
tu prisiminsi, kad
esi spyna,
kuri sušyla...
ir kad esi
tas raktas,
atrakinęs
dangų
melsvai baltą...

Daugtaškiais

pareinu daugtaškiais
iš vakar...
jų lyg lapų prikritę

ši rudenį.
vėl rankovės
upėj sušlapo –
akmenėlius
norėjosi budinti...
pareinu daugtaškiais
iš miego
jie tenai pripėdavo
nedrąsiai,
vėl delnai
ima laukti
sniego,
vėl žinau –
ko ieškosiu...
ką rasiu...
pareinu iš eilėraščio
balto –
daugtaškių
sagos pabyra
iš mano kūno
lyg palto,

iš mano tylos –
į tylą...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Rugilė

Nėra tamsos, kada rugiais pakvimpa,
nėra nakties, kai paukščiai skrieja
tu duoną rankose laikai
lyg degantį žibintą
ir baltą staltiesę, išglamonėtą vėjo...

Nėra akivarų, kai saulė nosisukus
ir klystkelių nėra, jei jais nuėjo vaikas
pasaulį vėl laikai,
kol laikrodžiai dar sukas,
kol trupinius sules išalkęs paukštis – laikas...

Kalbantys akmenys

Kalbantys akmenys saulei tekant
pasakojo savo sapnus
ir istorijas, kurios tokios svarbios
mums...

Bet mes toliau miegojom,
nes šiandien sekmadienis,
kai galima dar pamiegoti,
net girdint varpus, kurie kviečia
mišioms...

Kalbantys akmenys dar nenutilo,
nors jau ir įsidienojo...

Dar galima spėti išgirsti
dar vieną istoriją,
sapną ar pasaką,
o galbūt lopšinę...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Tereikia klausyti
nubudus...

Kaip prakalbinti tylą...

ji aplanko tarytum kaimynė,
kuri užsuka tarsi per klaidą,
atsinešus pyrago naminio,
papudravusi vystantį veidą...
ir atėjusi klausia kaip oras,
ar ruduo jau pabeldė į sieną
ar kaimynas iš antro, tas storas
vis dar šypsos nuleidęs blakstienas...
ji ateina ir šneka virtuvėj
lyg nebuvus čia šimtmetį ilgą,
išsitraukus mane iš slėptuvės
ir manęs labai pasiilgus...
aš prakalbinti jos vis nemoku
ir jinai paslaptingai nutyla,
vėl jaučiuosi tarytum pirmokė,
kai prakalbinti bandau savo tylą...
ji nesako kodėl vėl užsuko
ir ką vėl pasakyti norėjo,
tik skarelė iš mėlyno rūko
jai nueinant vėl plaikstos be vėjo...

Perlas

Dangus lyg upė,
upė lyg arterija,
delnai nuskęsta,
debesys artėja

baltų balandžių
lietumi..
Pakvimpa žemė

savimi...
ir iščiose subręsta
laikas
tarytum perlas,
tarytum vaikas,
o gal lyg pasaka
virš upės –
dangus ateina –
žemė tyliai supas
baltų balandžių apsupty...
subręsta perlas
lyg šviesa nakty...
ir viskas vėl prasideda
su vėju...
vėl teka upė
ir vėl laikas skrieja...

Rugpjūtis

... ištirpo vasara...
tarsi ledai krepšelyje,
tarsi saldainis – mėtinis ir žalias
ir liko pėdos kažkur birželyje
ir pasiliko ten kažkur birželis...
... išnyko vasara...
lyg burtų lazdele pamojus,
tarsi išnyksta rūkas – tirštas ir vilnonis
ir liko liepa atminty lyg rojus
ir pasiliko liepoje seniai matyti žmonės..

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

...praskriejo vasara...
tarsi laukinis vėjas,
tarsi lėktuvas – pilkas iš metalo

rugpjūtis lieka taip keistai įsimylėjęs,
prie staltiese uždengto ąžuolinio stalo...

Vidurnakčio lyrika

tiesiog ramu
tik į palangę
lašai keli
lietaus nukrito...
ir vėl ramu,
mėnulis dengia
savim
vidurnakčio
limitą...
naktis lūšis
medžiot išėjo
ir ratai
Grįžulo nušvito,
balta akacija
linkėjo
rasos sulaukti,
susilaukus ryto...
tiesiog ramu,
tiesiog nutilę
praeiviai,
mintys,
oro uostai,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

tik ažuolas
šią naktį
pasodino gilę
ir sapnas

skruostą
vėl paglostė...

...esu aš vanduo –

manyje vandenynas ir jūra,
upė ir lietūs,
prūdas, kuris už klojimo,
pelkės akivaras keistai nemylėtas
ir ašara Dievo nurimus...

...aš žemė esu –

manyje ugnikalnio lava ir grumstas,
kalno viršūnė virš debesų,
akmuo ir dirvožemis drumstas...

...ir meilė yra –

šalia ir many –

lyg rytas, lyg duona, lyg rūkas –
Visatos liepsna amžinojo ugny
ir aitvaras vėjų nutrūkės...

Laikas

jis prisėlina, tarsi laukinis
ir įkanda tyliai į skruostą
perlamutrinis vėjo tekis
nusisukęs mėgina paglostyt...
atplasnoja jis tarsi paukštis

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

margai pilkas, o gal baltai juodas
begalinis Visatos aukštis
vėl pražysta lyg Edeno sodas...
ir vėl laša tarp pirštų lyg vaškas,
ir vėl byra į delnus lyg smėlis

kableliu vėl pavirsta taškas
žmonėmis vėl pavirsta vėlės...

Iš delno į saują
Lemtis tarsi smėlis,
Praskrieja kometos,
Prasiskleidžia gėlės,
Ir vaškas ištirpęs
Vėl žvakėse šyla
Ir pramuša garsas
Kulkomis tylą...
Vėl sapnas lyg laiškas,
Diena lyg istorija
Finalas jau aiškus,
Tik viskas kartojasi,
Vėl byra į delną
Lemtis tarsi smėlis –
Nušvinta padangė,
Prasiskleidžia gėlės...

...šią naktį nesirinkau ką sapnuoti –
tai sapnas mane pasirinko,
ir rytą prabudus žinojau –
visa pasirenka mus...
kaip labai reikalingus,

kuriais patikėta...
kažkada... tarsi vakar.

Lyjant

... kalbėti, juoktis, verkti,
tylėti, pykti, bėgti,
sapnuoti, užsimerkti,
negrįžti, teisti, rėkti...
Auginti, sėti, pjauti,
matyti, pastebėti,
palaistyti, išrauti,
netekti ir turėti...
Suklupti, atsikelti,
priimti, dovanoti,
mylėti, atsiverti,
atleisti ir svajoti...
Ateiti, būti, šviesti,
žinoti ir suprasti,
paglostyti, paliesti,
ieškoti ir atrasti...
Pakelti ir pakilti,
priimti ir skaudėti,
sušildyti, patirti,
išskleisti lyjant skėtį...

Moteris

per dykumą brendi tarsi per sniegą,
basa, vienplaukė, įsisupusi į rūką,
įmintos pėdos lyg žarijos lieka,
tik vardas parašytas,

vėjas neša atviruką...
nei adreso, nei telefono, tik šešėlis,
lietus plaukuose, sniegas ant blakstienų,
šalia tavęs pražysta ir nuvysta gėlės,
verki – ištirpsta ledas, kai šypsaisi – griūva
sienos...
namai pakvimpa, kai prisilieti prie lango,
ir žemė vėl garuoja tau po kojom,
tarsi žuvėdra vėl žvelgi į dangų
ir viską vėl iš naujo pakartoji...

Pirmas lapas

... pirmas lapas... tarsi rytas
lyg pražydus obelis,
langas jau atidarytas,
net jei lietus stipriai lis...
... pirmas lapas... tarsi drobė –
pieva ten... ir ajerai
apleista troba... beglobė
ir laukiniai aitvarai...
... pirmas lapas... tarsi vaikas –
basas, nuogas ir bebaimis
erdvėje paklįsta laikas,
pirmas lapas – šaukštas laimės...

O rytojus bus tik rytoj
Ši diena vėl graži, kaip ir tu,
vėl pakrantėmis gervės nubrido,
o dangus vis ratu ir ratu
ir per dangų gandas nuskrido...
Vakaras šis nuostabus,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

tarsi delnas, kur linijos gyvos,
duonos riekė ir vėlei per pus,
kai beprotiškai kvepia alyvos....
Ir naktis ši balta ir šviesi,
kvepia pelkės ir samanų reikia
ši diena, kaip gerai, kad esi,
nes rytojus išauš dar negreitai...

niekada neskubink žmogaus...
tegu eina savo ritmu...
ir jo srovė tegu neša
jos banga...
niekada neskubink savęs
net jei atrodo, kad nori,
juk nereikia niekur skubėti,
kai eini...

Vandenynas

Dangus tenai nuskendęs
ir debesys ten plaukia,
tu saujoj Jūrų velnio
vėl vėjas tavęs laukia...
Blakstienos tarsi meldai
tavas akis apgulę,
tu ašarą suvystai
į baltąją drobulę...
Ir rūkas pilkas, tirštas
virš sielos nemirtingos
skaidrus lietus tarp pirštų
laimingas... nelaimingas...

Ir debesys vėl plaukia,
dangus paskęsta uoste
tavęs drobulė laukia,
kad ašaras nušluostyt...

Tarp tavo rankų

Tarp tavo rankų
debesys ir lietūs,
pirma žolė
ir upės kitas krantas,
prabudęs ilgesys gėlėtas
ir vasara baltai balta
ant tavo rankų...
Sudilęs mėnuo,
besišypsanti Venera
ir Marsas,
pasiklydęs tarp arimų
tarp tavo rankų
šypsos mūsų dienos
ir valandos
keistai nurimo...
takai ir kryžkelės
tarp miestų ir tarp uostų
ir laiptai spirale
likimo tiltu,
vėl tavo rankos
mano sielą glosto
ir mano siela ima kilti...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Tėčiui... su gimtadieniu... ten... kažkur
...ir nėra laiko,
jis šiandien išėjęs,
turbūt pasivaikščiot po dangų,
tik baltas šešėlis,
toks baltas šešėlis,
šiandien pasibeldė į langą...
ir viskas nutilo,
ir paukščiai, ir gėlės,
net vėjas pritilo už stiklo
tas baltas šešėlis,
toks baltas šešėlis
beprotiškai gyvas ir tikras...
ir laikas ištirpsta
arbatos puodely,
erdvė vėl po ežerą braido
tu viską galėjai,
ko niekas negali,
atleidęs kiekvieną klaidą...

jau viskas nurimo,
net ašaros tyli
ir laikas nusteбęs parėjo,

tik baltas šešėlis,
toks baltas šešėlis
lyg kopa... prie jūros... nuo vėjo...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Vakuumas

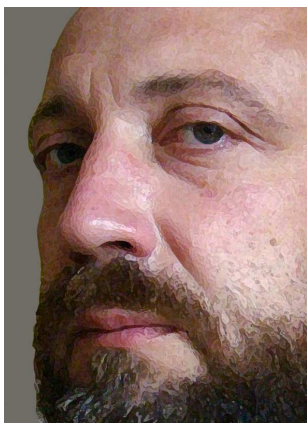
Nėra traukos, inercijos ir laiko
ir saulė į svečius nebeužaina
naktis baltas emocijas išvaiko
ir pagal Celsijų nesudainuosi dainą..
Nutolsta burės, inkaras ant kranto,
kitam krante žilvyčiai stipriau kvepia
ir akys vėl akių nebesuranda
kai zovada pavasaris pašėlęs lekia...
Nėra erdvės, temperatūros ir stiklinio garso
tik mintys kažkur sąmonėje braidu
vėl pilkos kaukės kasdienybės farso
tarsi voratinkliai be vėjo sklaidos..
Ir viskas tik tylą – sustingus ir beraštė,
lemtingas žodis, kuris vėl padėjo tašką,
o taip reikėtų tyliai, tyliai atsigręžti
ir medumi paversti tai, kas virto vašku...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Kernavietis Jaunius MIRNABALIS

Jaunius Mirnabalys – prie Kernavės kuriantis profesionalus dailininkas eiliuoja nuo jaunystės. Eilės publikuotos laikraščiuose „Šiaurės Atėnai“, „Širvintų kraštas“, žurnale „Kariūnas“, atsiminimų knygoje. Netolimoje ateityje turėtų pasirodyti jo paties akvarelėmis iliustruota poezijos knyga „Einu spalvų eiluiotais raštais“. Šis XV-asis jubiliejinis pilaitiško poezijos pavasario leidinys iliustruotas jo pirmą kartą viešą gyvenimą pradedančiomis akvarelėmis.

Labà diena

Šviesi diena
Ant žemės
Guli užtiestà.

žmogus

ribotas
be ribų

pasaulio
dėsniai
sielai
nepatinka

ji nori
skristi
iš tiesų

ropoti jai
visai
netinka.

/BERNIUKAS SU GĖLE/

Žvilgsniu apkabinu

Ir nepaleidžiu,

Kad liktų amžinai sava
Trumpam atklydusi spalva – O, Lietuva.

Tiesa lėta,
Tik melas greitas
Ir nešuoliuoju ant jo raitas,
Kad nesutrypčiau akmenėlio.

Nuo seno žemėj čia gulėjo,
Pasaulį Lietuva maža,
Ant kelio kryžiaus pamesta.

Gali ją pulti, gal pastumti,
Savus namus įkurti ?

Deja, tokia jau Lietuva,
Kaip akmenėlis ji kieta.

Jei įsidėsi į kišenę,
Užsiliiepsnos visa liemenė.

Laimingas būčiau

Bet

KITI

KITI

Lig šiolei

Laukia

Ir aš esu

Tarp tų

KITI

Kur mes VISI neatskleisti

Ištroškę

Amžinosios MEILĖS žodžių.

/MYLI NEMYLI/

/ KELIONĖS ĮSPŪDŽIAI/

Ar sninga, ar lyja,
Ar gaubia rūkai,
Išmintis keliauja nuo tolių.

Iš platybių erdvių,
Nuo kalnų aukštumų
Aidas mintį kartoja.

Kaip kalvio kalta
Geležis raudona,
Išmintis degina protą.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Užlieja jausmai
Čirškia jie ir purslai
Nuo karščio garuoja.

Nuo laikų tolimų
Atminties užmirštų
Išmintis kelią įveikia.

Kuo būtum, žmogau,
Ar šokėjas, tu,
Ar artojas?

Išmintis trokšdama,
Aplankyti tave,
Įveikia baisiausias pavojus.

Tiktai juokdarys,
Pašaipūnas žioplys,
Išmintį verčia iš kojų.

Nutyla jinai,
Kai kvatoja kvailiai,
Pasaulį daro bepročiu.

Šoka šokį liūdni
Juokdarių plepalai
Pakelės griovy jie nakvoja.

Išmintie tu kantri,
Palaukti gali,
Leisk kvailiot ir kvatoti.

Ėlekia žodis –

Ir akmeniu trenkiasi...

„Aš noriu“ – tašomas akmuo,

O tavo „noras“ – kūjis.

Ir nieks nežino,

Kas čia bus.

Ar skulptūra,

Ar šiukšlių krūva...

Paslapties neprisijaukinu,

Ji vis per žingsnį nuo manęs.

Aš apie prasmę vis galvoju,

Kodėl kaip kirminas ropoju,

Kodėl keliuos ir stoviu vėl ant kojų?

Kaip sudėtinga susivokti savyje,

O paslaptis ir manyje, ir tavyje.

Didžiausia koncentracija žmoguj –

Minčių, prasmių ir paslapčių.

Štai pilna žemėje uodų,

Skausmingai gelia net saldu,

Kam, Dieve, Tu paleidai tiek vabzdžių,

Net jie – pilniausi paslapčių.

Gal mano kraujas reikalingas juos maitinti,

Gal kito maisto paieškoti tingi?

/LIETAUS AŠOTIS/

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

O vėjai siaučia, neša toliais mintį,
Gal ji – ta pramotė uodų?

Kandžių piktų minčių kandimą aš jaučiu.
Ir baimė. Šitiek paslapčių.
Kasdien keliuos, kasdien einu,
Vingiuotu paslapties keliu.

Kas turi duotą

Meilės kraitį

Svajonė turi
Du sparnus

Po pievą aš lakioju
Kaip drugelis

Lankau gėles
Ir oras nuostabus

Staiga sustoju –

Aš žmogus
Ir turiu viską
Net sparnus.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Nuovargis ir liūdesys – seni bičiuliai,
Dejuot priverčia net mėnulį.

/ SUMAIŠĖ MINTIS /

Lazdynietė Danutė KATKAUSKAITĖ-RUSECKAJA

jau nebe pirmą kartą įsijungia į pilaitiškus poezijos pavasarius. Ji dzūkė. Per 37 darbo metus paketė tik dvi darbovietes. Dabar ji atsargos karys. Su eilėmis ilgai nedrįso išeiti į viešumą, nors jas pradėjo kurti mokykloje. Draugų paraginta išdrįso kūrybą paskelbti virtualioje erdvėje. Palankiai sutikta, išleido pirmąją poezijos knygėlę. Jau pasirodė penki poezijos leidiniai: „Įmintos pėdos“ (2014 m.), „Po angelo sparnu“ (2014 m.), „Kai pražyst žodžiai“ (2015 m.), „Mano žodžių karoliai“ (2016 m.), „Pro sielos langą“ (2017 m.) Danutės eilės spausdinamos Lietuvos nepriklausomųjų rašytojų sąjungos mėnraštyje „Gintaro giminė“, savaitraštyje „Bičiulystė“, virtualiuose JAV laikraščiuose. Jų galima aptikti internetinėje virš 18 tūkst. narių vienijančioje grupėje „POEZIJA – gražios eilės, mintys, žodžiai“. Nemažai jos eilių virtę dainomis. Kasmet Danutės gimtojoje sodyboje vyksta poezijos ir dainų šventės, kur renkasi pasaulio lietuviai.

Poezijos lankos

Tipenu aš mažyčiais žingsneliais
Per poezijos žodžių lobyną.
Link eilėraščio toks ilgas kelias,
Jei mintis pakeliui išsitrynė.

Jeigu ji – lyg narvelyje paukštė –
Blaškos, ieško langelio išskristi,
Eilute aš paleidžiu į aukštį –
Tegul nieks netrukdyt jai pragysti.

Kirba kartais žodeliai liūdnoki,
Graudžią natą kabina sujudę.
Kartais sukas tarytumei šoky,
Kartais guvūs lyg ką tik nubudę.

Žodžiai... žodžiai... linksmi ir pavargę,
Kartais duslūs, o kartais ugningi...
Kilimėlį pinu žodžių margą.
Žodžiai žydi, o kartais ir sninga...

Mūsų mamos nemiršta

Mamos mūsų nemiršta –
Iškeliauja toli.
Ne mirties glosto pirštai –
Angelai vien balti.

Mūsų mamos mus glosto,
Kai širdyse – gėla.
Turi jos savo uostą,
Tik ten mūsų nėra.

Mūsų mamos nutolę –
Nepasiekti mums jų.
Braidu jos ne po žolę –
Skraido tarp angelų.

Mūsų mamos vis laukia
Šilto žvilgsnio, maldų...
Nors dangus apsiniaukęs –
Nesvarbu... nesvarbu...

Mūsų mamos – jos mamos
Žemėje... danguje...
Visada būkim ramios,
Kol Mama – širdyje.

Nykstantys gimtieji namai

Pasenai, bakūžėle, visai.
Jau susmego gilyn pamatai.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Žvelgi neregio tu akimis,
Vinimis sužeistom durimis...

Čia gyveno rytai, vakarai.
Rūko kaminas, siautė vaikai.
Dienomis tu ilgėjais visų
Ir berželiui glaudeis prie kasų.

Nykūs, griūvantys jau kambariai,
O kadaise migdyti vaikai

Lopšyje jautės saugūs, tikri,
Kad apginsi tu juos, nes myli.

Kabo dalgis – jis ilgis lankos,
Nieks neleidžia jau beržo sulos.
Paukščiai peri kituose lizduos.
Nebegriš niekas jau niekados.

Aimanuoja bemiegė naktis.
Net žvaigždė niekada nenukris.
Vartos protėviai savo kapuos –
Trobesių neprikels, nepaguos.

Susmegai, bakūžėle, visai.
Tavo praeitį mena laukai.
Kiemas budi: gal ką pamatys?..

.....
Vėjas glosto užkaltas duris.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Gimtoji kalba

Kadaise nuo žagrės
Atėjom basi:
Anuprai ir Magdės,
Barboros... – visi!

O tu, tėvynaini,
Lietuvis, sakai?
Kokia kalba šneka
Tavieji vaikai?

Stipri ta valstybė,
Kur siena tvirta,
Kur liejas ir skamba
Gimtoji kalba –

Jos mokė močiutė
Linus verpdama,
Priglaudus vaikutį
Mokino mama...

Su genais ją gavom –
Kas gali atimt?
Su ja mes suaugę
Šaknim ir širdim.

Kas neš šitą naštą?
Sakai – Lietuva?

Už kalbą, už raštą
Atsako tauta!

Lietuvi, tautieti,
Dabar kur esi?
Gal šalį pakeitęs
Kitaip jau kalbi?

Maldauju, šnekėkim
Kalba mūs mamos,
Vaikams širdin dėkim –
Jos nieks neatstos!

Kai dievas pasikvies

Kai Dievas pasikvies
Ir kryžių mūs nukels,
Nebus gilios nakties,
Širdies jau nebegels.

Užmerks lėtai akis,
Mintis ištrins visas,
Iš delno išskaitys
Tiesas ir netiesas.

Neliks aitrių žaizdų
Ir skausmo nebebus.
Nieks nepašauks vardu –
Užkels visus vartus.

Pasauliai skirs gyvus
Nuo mirusių šalies.
Ar atsimins kas mus?
Mintim ar prisilies?

Žvakele ar uždeg?
Ar maldą sukalbės?
Kantrybės ar užteks?
Širdis ar suvirpės,

Kad buvom artimi,
Mylėjom, pykom gal?
Kad glaudėm širdimi?...
Nėra kelių atgal.

Nebylūs laiškai Mamai

Aš tik vienai minutei norėčiau Tave apkabinti
Ir priglusti prie skruosto – abiems būtų šilta ir gera!

Nebylius Tu išgirstum žodžius ir suprastum net mintį,
Nes juk mano širdies virpesiai su Tavaisiais taip dera!

Tu ne šiaip sau pasauliui tą dieną mane dovanojai –
Keturiasdešimt – meni – savaitėlei praėjus sukako.
„Nenuskriauski, dukryte, žmogaus...“ – vis kartojai...
kartojai...

Ir paleidai gyventi ant kelrodžiais ženklinto tako.

Mūsų širdys vienodu ritmu net tolybėse plakė,
Tu jautei, jeigu nesėkmės puolė, jei džiaugsmas lydėjo...

Supratingai pamokei: „Nebūki, dukryte, plaštakė,
Kad gyvenimas glaustų tave ir nebūtų kartėlio.“

Ašėjau ir klupau ir vėl stojaus, nes eiti reikėjo
Link likimo, link tikslo, link tolimo švyturio savo.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Išlydėdama laiminai, mojai, sakei: „Gero vėjo!“
Ir žadėjai, kad seksis. Tavoji širdis neapgavo.

Šiandien, Mama, kaip niekad, ilgiuosi. Taip noris priklupti,
Išbučiuoti rankas, raukšleles – jų kasmet vis daugėjo...
Savo meile tikra Tu nustūmei net einančią žūtį –
Tavo malda ir Dievas, ir Angelas sargas girdėjo.

Aš tik vienai minutei norėčiau Tave apkabinti,
Padėkoti už meilę, už išmintį, už duotą kelią...
Nebylius Tu išgirstum žodžius, nes dabar jau glaudi vien tik
rimtį.
Kad žinotum, Mamyte, kaip širdį iš ilgesio gelia!

Mano Dievas

Mano Dievas – toks pats, kaip visų:
Erškėčiuotas, prikaltas, žaizdotas...
Kiek atlaikė ir mano klaidų,
Kurias darė silpnybės – ne protas.

Mano Dievui skaudėjo labai,
Kai maniau, kad teisingai elgiuosi,
Kai nutoldavo mūsų keliai –
Pasimesdavau vingiuos klaidžiuose.

Mano Dievas – švelnus, atlaidus.
Kelias, glaudžia, išklauso, išgirsta,
Pasiruošęs atverti vartus,
Jei skausme kažkas tyliai pravirksta.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Raukšlės

Mano metai sukritę ant veido:
Čia – ir Laimė nedrąsiai prigulus,
Pirma Meilė, daigus čia išleidus,
Bučiniiais liejos tarsį drobulėj.

Ir pėdutės sūnelio mažytės,
Kai ne kartą jos krito ir kėlės,
Ir dukrelės nurėžtos kasytės,
Ir draugų neštos šventinės gėlės,

Ir laukimo čia dryžiai sugulę,
Ilgesys kai bemiegis kankino,
Neišpildytos maldos motulės,
Įsirėžusios rykštės likimo...

Mano veidas – lyg raštas iš knygos:
Šičia – eita, ten – būta, ten – krista...
Vietom raukšlės vienodos ir lygios,
Vietom – kryžium paženklintos Kristaus.

Išvogotas, išartas, pradurtas
Veidas rodo gyvenimo naštą.
Vagos liečias, gilėja... Jos spurda.
Veide lygumos tirpsta ir mažta.

Sausas medis

Senas medis žydi, jei jį liečia rankos,
Jei sušildo grubią širdį tarp delnų.
Nebaisu, jei žaibas ar perkūnas trankos –
Jis pražysta žiedu spurdančiu, švelniu.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Ir žmogus – kaip medis vystantis – sušyla,
Jei jį glaudžia rankos artimo žmogaus.
Nebeleiskim skausmui kad draskytų tylą –
Kiek kitam mes duosim, tiek grįš iš Dangaus.

Tėvynės žemė

Dienos pasveikint rytužėlis skuba,
Kai aušros ardo mėnesienos rūbą.
Žiedais gražiausiais žemė greitai puošis.
Ją apkabinti širdys pasiruošę.

Pečius suremkim, darniai palinguokim,
Paukštelį mažą dainom užsūpuokim.
Brangesnės žemės nėra už Tėvynę!
Tik šitą turim – protėviai apgynė.

Apgaubkim liepą storą šalia kelio,
Širdis papuoškim šakomis berželio.
Čia – mūsų žemė, protėviai čia guli.
Maldom stiprybės prašome Dievulį.

Lietuvi, broli, mylimoji sese,
Visi kartu pakelkim tautos dvasią.
Šiltėja dienos, saulė skaisčiai šviečia,
Mylėti žemę ragina ir kviečia.

Justiniškietis Edgaras STEPONAVIČIUS

(Jono Šarlausko nuotr. Edgaras Steponavičius)

*Esu **Edgaras Steponavičius**; gimęs 1970 07 31; Lietuvos žaliųjų judėjimo narys; gyvenu Justiniškėse; nevedęs; šiuo metu desperatiškai ieškau savęs ir savo vietos po saule; poetu savęs nelaikau; pirmą rimtesnę eilėraštuką parašiau besimokydamas gal 10-oje klasėje. Tai buvo literatūros mokytojos skirta užduotis. Deja, šio „pirmo blyno“ išsaugoti nepavyko (?). Vėliau buvo ilga kaip šimtmečiai tylą. Gal tebesitęstų ir iki šių dienų, tačiau 2004 metais tarsi pramušė. Ir tada supratau, kad galėjo pramušti daug anksčiau: dabar galiu kukliai pasigirti tik keliolika eilėraštukų, kurių nemažą dalį sudaro tiesiog naujametiniai ar gimtadienių sveikinimai. Matyt, įkvėpimas mane „aplanko“ tik kažkam įsipareigojus. Labai nepoetiška. Šiek tiek atliepdamas 2017 metų. Pilaitės poezijos šventės temai, šiek tiek – sudėtingam Vilniaus gyvenimo tarpšniui, drįstu siūlyti du naujus kūrinįs.*

Atleisk!

Kas tau nutiko, gimtas mieste?
Negali būti, kad čia – tu...
Kas drįso tavo veidą liesti
Palikęs tiek skaudžių žaizdų?

Jau krito „Žalgiris“ – be mūsų,
Pasidavė jau „Lietuva“,
Verkiuose verkia senos pušys,
Nugremžta Užupy kalva...

Kur dardam mes, pametę vėžes
Tartum vaiduoklių traukinį?
Tik atspindi stiklo dėžės
Neries svajoklės vandenį.

Vis ilgesni juodi šešėliai
Virš tavo saulėtų kiemų
Ir blaškos aklos senos vėlės,
Nerasdamos savų namų.

Mes, Vilniau, tau neturim laiko,
Mes tapome menki ir smulkūs.
Mes uodžiame asfalto tvaiką
Ir ryjame statybų dulkes.

Išniekintas tu ir apviltas,
Lyg sumuštas kur pavartėj.
Tik inkščia Geležinis Vilkas
Tamsiausioj sąžinės kertėj...

Tu mums atleisk, matyt, taip lemta.
Ir sapnas jo, ir jo legenda
Ne mūsų. Ir ne apie mus.

Neprimink man

Nežarstyki pelenų,
Neprimink, sūnau, man kraujo.
Išėjai į laimės klonį
Iš jaukių tėvų namų,
Tad seniai kitom svajonėm
Ir sapnais aš gyvenu...
Vardan prabėgusių dienų
Aš vėl bandau atgimt iš naujo.

Prie širdies man naujas rūbas:
Žalias, minkštas, nesugrubęs.
Ar kaitra, ar šaltas vėjas,
Ar žiemos pūga padūkus,
Aš – smagus ir pailsėjęs,
Minkštai galvą pasidėjęs,
Šiltoje laimėj įsisupęs...

Nors jau nebe pirmas kartas,
Tinka man ir naujas vardas:
Kai jį ištariu balsu,
Neskamba pavojaus varpas,
Negirdėt kovos garsų.
Neбайдau degėsių plynės
Ir virš motinos lopšinės
Nebekybo priešo kardas.

Aš tavęs taip išsiilgstu,
Aplankyti dažniau kviečiu.
Bet jei imsi žėisti darną:
Ar priminsi seną barnį,
Arba švedišką „Husqvarną“
Atžingsniuoti sugalvosi,
Užsimetęs ant pečių...
Artintis tuomet draudžiu!

Taip džiaugiuosi tavo laime
Ir kremtuosi dėl klaidų...
O tuomet gal tik Vilnelė
Ir vėjelis vakarinis
Girdi, kaip aš tau į ausį
Per pečius apsikabinęs
Švelniai tėviškai šnabždu...

Neprimink, sūnau, man kraujo,
Nežarstyki pelenų...
Sėdi štai žavi rudakė,
Kalbasi telefonu...
Tai aš – jaunas ir patrakęs
Ją kviečiu pasimatyti...
Jai tereikia atsakyti:
„Kalnų parke? Ateinu!“

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

(Justinos Tulaitės nuotrauka)

Karoliniškietis Julius ŽĖKAS (* 1980 03 09) – poetas ir tarpdisciplininių menų kūrėjas, baigė skulptūrą, fiziką, lietuvių filologiją, literatūrologiją, kultūros vadybos ir politikos studijas, kuria, organizuoja ir kuruoja įvairius kultūros ir meno bei neformaliojo švietimo projektus.

esatie teesie
vien tik vienio meldžiu
mus sujungęs
pirštų galiukais
užkalbėk savimi
ir tą dvasią įpūsk

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

kuri mėnesį pilną pripildo
kur ėriukas ir liūtas
ganos kartu kur tik Tu
tiktai TU ir alsavimas Tavo
ir vėjas viršum vandenynų

ir visa kas
Tavo tebus
mano kelias

palieku savo rūbą
ne jums vien tik
žemei dulkėmis virsi

Aprenk Mane Kitu
Mesijas Laukia Svečio

tavo dvylika juodvarnių brolių
grįžta iš sapno
jauniausia sesuo
meta nuometą
teka ir kyla
pilnatis ir viltis
išmainyta į tylą
tavo lūpų kampučių angis
kirs iš lėto ir kris
tavo pumpuro lašas prigis

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Tavo soduose žydi jazminai,
ir arbatmedis skleidžias per mus.
Tavo pirštuose molis prabyla,
kai iš dvylikos juodvarnių liekam po du.

to vieno vardo varno
ir dvylikos kitų
jau išteka sesulė
basom pargrįžti tu

Tavo soduos girdžiu kaip pražysta alyvos
kaip keliasi brenda ir mainosi rūbą
Tavuos kambarėlius
naktis ir viltis

netgi ten kur tavęs nė nebuvo
ten kur skleidės lelijom diena
jos – paklydusios sielos –
aš ilgai dar nuo kalno žiūrėjau
rodės čia o regėjos nakčiai

tebūnie kaip sakai
net jei klysta buvo ne mano
ir atleisk jei ne man
tai bent tiems
kur tikėjo nematę
ir klydo

Dievo buvimo žmogumi įrodymai:

1. Dievas neturi ausų;
 2. Dievas renka mėsles;
 3. Dievas neverda arbatos;
 4. Dievas tingi kamšyti langus;
 5. Dievas daug kalba;
 6. Dievas neleidžia skiesti;
 7. Dievas niekad nelaukia;
- Su Anuo viskas aišku.

ramiai ramiai
darželio sutemoj
veidais raukšlėtais
ir randuotais
vaikai sau
sutartinę
tyliai tyliai tyli

tėvyste savo sūnaus
kurio žmogiškąją prigimtį
esi prisiėmęs kaip kalnę
tu perkeli vardą

kasdieną aukoji po sūnų
Izaoką kaip Abraomo
kai pakeli ranką
be peilio
ant aukuro
Viešpats sulaiko

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

**Akimirkos iš XIV-ojo
“Pilaitės poezijos pavasario`2016”**

**Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?!“,
skirtą lietuvininkų dainuojamojo žodžio puoselėtojai
Liudvikui Rėzai; (1776-1840)**

*

(Nuotr. Jono Šarlausko)

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

MOKINIŲ KŪRYBA

Martyno Mažvydo progimnazijos:

Agata NAPADIUK

(6d klasė)

Kažkada gyveno Džiaugsmas
mano širdyje.

Ir iš manęs sprūdo šauksmas:
Kodėl jis tik manyje?

Ne medyje ir ne krūme?
Ten Džiaugsmo neradau,
o tik savo širdyje
kadais jį vieną sutikau.

Bandžiau surasti aš jam porą
ir ieškojau visur,
bet vis gaudavau atsakymą:
Ieškok, ieškok kitur...

Miglė KAMINSKAITĖ

(6p klasė)

Išnykti, kaip dūmui

(pasaka)

Štai šaltą dieną kartą iš namo kamino iškilo juodas it anglis ir lengvas lyg plunksna dūmas. Jis pirmą kartą gyvenime išvydo saulę, debesis, medžius ir sniegą, mat buvo žvarbi žiemos diena.

Dūmas lengvai pakilo į žydrą dangų ir nešamas šalto vėjo nuskriejo link miško, kuris jau buvo plikas. Dūmas skriejo ir lakstė

tarp šakų nešamas vėjo, bet staiga išgirdo tylų ir vos girdimą šnabždesį:

– Gelbėk...prašau, – kažkas silpnu balseliu šaukėsi pagalbos, bet dūmas nesuprato kas.

– Prašau, padėkit... – dar kartą kažkas jau garsiau, bet vis vien tyliai sukuždėjo.

– Aš čia! – atsiliepė dūmas ir išvydo ant šakos gulintį suglebusį balioną, kuris jau buvo visai merdintis.

Dūmas greitai priskriejo prie balionėlio ir pasiaukojęs supūtė visą savo sielą ir kūną į balioną, kad šis galėtų vėl išsipūsti ir atgimti.

– Ačiū, – jau garsiau ir su dideliu nuoširdumu balse tarė balionėlis ir pakilo į dangų lydimas garsaus juoko savo viduje, nes tas juokas buvo dūmo.

Nuo šiol mes galime daug ko pasimokyti iš šios pasakos ir suprasti, kad mums reikia daugiau savyje šviesos, kad ir kokie tamsūs esame iš išorės.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Raminta SINIAUSKAITĖ

(6d klasė)

Slibinai

Kartais žmonės turi kokių nors negerų savybių – slibinų.

Dažniausiai žmonių slibinas būna Pyktis, ypač paauglių. Jie labai pykstasi su draugais, tėvais, mokytojais.

Dažnas svečias yra Patyčios. Vaikai tyčiojasi iš kitų. Kritikuoja drabužius, avalynę ir taip toliau. Gal ne visi gali nusipirkti, kas yra madinga.

Kartais būna toks slibinėlis Pavydas. Vaikai pavydi drabužių, daiktų.

Būna ir Smurto slibinas. Jis sprendžia visus dalykus netaikiai. Aš labai nemėgstu šio slibino, nes jis pridaro daug žalos.

Aš tikiuosi, kad Jūs esate geri ir tokie slibinai jumyse nepasireiškia.

Paulius TAMOŠEVSKIS

(5p/f klasė)

Naminukas

(pasaka)

Seniai viename name gyveno Naminukas. Jis vardo neturėjo, tad visi vadino jį Naminuku. Naminukas gyveno sename bute, kuriame dar gyveno penktokas berniukas su mama ir tėčiu. Šeimijoje pradėjo dingti daiktai.

Naminukas buvo labia linksmas ir išradingas. Vieną kartą dingo muilas. O Naminukas muilą naudojo vietoj banglentės. Jis galvojo, kad nardo po bangas.

Vieną dieną berniukas pastebėjo, kad dingo jo pieštukai. Eidamas praustis berniukas pamatė, kad iš pieštukų padarytas plaustas. Plaustas buvo surištas su mamos siuvinėjimo siūlais. Pasirodo Naminukas mėgo vandens pramogas. Gyvenanti kartu šeima priprato prie Naminuko išdaigų ir jį pamilo, vakarais netgi palikdavo pieno.

Šeima išvyko gyventi kitur. Naminukas liko vienas, jis nebeturėjo kam iškrėsti pokštų ir labai liūdėjo. Tame name daugiau niekas nebegyveno ir niekas apie Naminuką nieko nebegirdėjo.

Miglė JAUNIŠKYTĖ

(6 p klasė)

Ar galima atleisti išdavystę?

Gyventi pykstant labai sunku, nes pagieža, pyktis užima daug vietos. Jis išsikeroja ir išstumia iš širdies kitus jausmus: meilę, džiaugsmą, kantrybę, nuoširdumą. Jeigu taip atsitinka, žmogus pyksta ne vien ant to žmogaus, kuris kažką padarė, jis pyksta ant viso pasaulio, nebemato gražių dalykų, visur įžvelgia tik blogį. Tokiam labai sunku padėti, jis pagiežą gali įveikti tik atleisdamas savo skriaudėjui.

Tačiau atleisti irgi sunku. Tad šiandien pasamprotausiu, koks darbas gali iškviesti pyktį ir kodėl jo niekaip nepavyksta atsikratyti.

Yra daug dalykų, kurie galėtų įskaudinti. Tačiau tokias žaizdas laikas greitai išgydo. Nors širdyje dar lieka mažas krislelis pykčio, jau pradėdi bendrauti su įskaudinusi žmogumi.

Retkarčiais dar suskausta jo atvertą žaizdą širdyje. Bet aš nemoku ilgai pykti ir greitai pamirštu skriaudas.

Tačiau yra vienas poelgis, kurio negalėčiau atleisti. Tai draugystės išdavystė. Dažnai šis darbas tęsiasi labai ilgai ir tą žinodamas piktadarys neketina visko paskubinti. O auka to net nenutuokia ir tai dar labiau pasunkina padėtį. Aš galvoju, kad sunkiausia pakelti, jog

išdavikas yra vienas iš brangiausių žmonių pasaulyje. Juk jam patiki slapčiausias savo mintis,

didžiausius troškimus, nedoriausius poelgius. Tikras draugas, tikras, kol neišduoda, kenčia

su tavimi skausmą ir neviltį, dalinasi džiaugsmu ir niekada nepalieka vieno. Aš nesu patyrusi draugystės išdavimo, bet puikiai įsivaizduoju jį iš knygų. Aš norėčiau amžinos draugystės, kuri niekada neiširtų, tokios kaip Mark Twain knygoje „Tomo Sojerio nuotyčiai“

berniukų Tomo ir Heklberio draugystės arba kaip Frances Hodgson Burnett knygoje „Paslaptingas sodas“ Merės ir Kolino draugystės.

Aš manau, kad atleisti galima daug ką, kad susikaupęs pyktis nežalotų tavęs ir aplinkinių ir leistų tobulėti bei žengti į priekį. Manau, kad atleisdamas pasimokai iš klaidų, kad tokių nedarytum ateityje.

Praėjus kažkuriam laikui galima atleisti ir išdavystę, tik niekada nereikia tokių poelgių pamiršti.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Pijus VAINIUS

(6d klasė)

Šių laikų slibinai

Šiais laikais slibinų yra labai daug. Visi jie turi skirtingus vardus ir charakterius.

Slibinai ne visada būna baisūs, siaubą keliantys padarai. Kiekvienas savyje turime gyvenančius skirtingus slibinus. Slibinai skiriasi savo baugumu, tamsumu ir dyžiu.

Kuo tamsesnis, tuo sunkiau su juo kovoti, o kuo didesnis, tuo žmogus labiau jo bijo.

Dažniausiai pasitaikantis Slibinėlis yra šviesios spalvos ir besišypsantis. Tai Tinginystės slibinas. Jeigu retkarčiais patinginiaujame, tai slibinas mums labai nepakenks. O jei dinderį muši dažnai, tai jau kelia pavojų.

Slibinas iš pasalų atsėlina ir užpuola! Jei žmonės nori, nesunkiai gali jį nugalėti.

Kitas slibinas pilkos spalvos. Jo vardas Priklausomybė. Šiais laikais (XX a.-XXI a.) atsirado naujosios technologijos, kurios labai keičia žmogaus įpročius. Šio slibino lengvai galime nepastebėti! Jis naudoja slaptą ginklą. Tai radiacija ir elektromagnetinės bangos. Kuo Priklausomybė stipresnė, tuo slibinas tamsesnis.

Trečias mūsų slibinas jau juodas ir pakankamai baugus. Jo vardas Dūmas. Jis slypi žolėje, paversdamas ją svaigalu. Slibinas labiausiai mėgsta kibti prie jaunų žmonių. Kovoti su šiuo slibinu labai sunku. Slibinas prasiskverbia į plaučius ir juos nuodija. Kovoti su Dūmu Jums padeda gydytojai ir

kiti specialistai. Šio slibino reikia saugotis, nes viskas gali baigtis nelaime...

Pavojingiausias ir labiausiai keliantis šurpą slibinas yra Ugninis drakonas. Jis susideda iš svaigalų ir medikamentų. Žmonės, paragavę šių svaigalų, negali jų atsisakyti. Per daug suvartojus, greitai slibinas pas Giltinę nuskraidina. Padėkite tiems, kuriuos Ugninis drakonas bando nuskraidinti pas Giltinę.

Jei jus atakavo slibinas, nepasiduokite. Kovokite, pasitelkite visas valios jėgas ir niekada nepasiduokite!

Pasaulis gražus ir visada atsiras stipresnių už slibinus. Geros jums kovos su slibinais!

Viktorija KORNILOVA

(6d klasė)

Zoologijos sodo gyventojai – triukšmadariai

(suraskite frazeologizmus☺)

Visada zoologijos sodas būna pilnas lankytojų, bet ši rytą jų nebuvo nė kvapo.

Visi gyvūnai užsiiminėjo savo reikalais. Du ožiai vienas kitam kailį šukavo. O beždžionės tik vaipėsi, dinderį mušė. Baltos meškos jauniklis verkdamas valgė atbulais dantimis.

Vienu žodžiu, vyko beprotybė.

Kur buvęs, kur nebuvęs atėjo gyvūnų prižiūrėtojas patikrinti, kas ten kelia tokį triukšmą. Gyvūnų prižiūrėtojas vos galo negavo tai pamatęs.

Žvėrys pastebėjo prižiūrėtoją ir iš karto nurimo.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

SUAUGUSIŲ KŪRYBA

Aušra ABRAITYTĖ

Pilaitiškė Aušra Abraitytė šiuo metu studijuoja teisę. Ji tokia pat aktyvi ir visuomeniška, kokia buvo besimokydama ir progimnazijoje, ir gimnazijoje. Tad be studijų ji dar užimta ir įsipareigojimais ELSA (Europos studentų teisininkų asociacijos) Lietuvos nacionalinės grupės lokaliniame padalinyje – yra viceprezidentė marketingui. Pradėjusi eiliuoti šeštoje klasėje, su poezija nesiskiria iki šiolei. Dalyvauja jau nebe viename pilaitiškaname poezijos pavasaryje ir yra jam skirtų leidinių bendraautorė. Aušros Abraitytės posmų galima aptikti ir internetinėje erdvėje.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Mano saujoj užgęsta tas vakaras,
Į kuri tu sugrįžt neskubėjai,
Kregždės sparno aštriu įsireždamas
Atminty tarsi švilpiantys vėjai...

Basais padais į geliančią rasą,
Visais dūriais save man primindamas,
Saujoj geso ir keitėsi vasaros
Ir jutau vien pečius apkabintus...
Iš voratinklių mintį raizgydama
Atgalios vis dairiausi, kur saulė,
Kur paklydus namo vėl sugrįžtama,
Kur nežino žmogus, kas apgaulė.
Vieno žvilgsnio į tolį pakanka
Kad užgestų tas vakaras pilkas:
Mano saujoj išdegusi vasara,
O tu liksi tik alkanas vilkas.

Kūryba – kas?

Tu – mano mikroschemos, mano kūno dalys,
Ta nematoma pusė, tas dvipusis medalis.
Ko nepasako lūpos, ko neparodo akys,
Ausimis neišgirsi, žmonės sau kartais vagys.
Nors dažnai aplankai, bet kaskart netikėta.
Ar yra bent diena tavimi nelytėta?
Lengvais brūkšniais į paraštes, žodžiais į lauką
Išdraskai mano vidų, ištaršai tarsi auką.
Prilaikai, kai aš bėgu, ir veji, kai sustoju,
Be tavęs nežinau, kiek sutikčiau rytojų.
Nekristum simboliais į padrikus lapus,
Aš nežinau, ar man rūpėtų, kas su manim bus.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /
Esi šalia, kai noris garsiai rėkti,
Nušluostai ašaras, kai nėra kur nulėkti.
Tu saugai mano dabartį ir rimais egzistuoji...
Kūryba – draugė? Paspirtis? Ar visgi tik duotoji?

1009

Aš tiktai menkas vienetas iš tūkstantis devynių,
Ir ne, nereikia plėšytis, kad tapčiau pavyzdiniu:
Nuoširdžiai be ironijos, save tekste parodau,
O jei matai many klaidas, paklausiu garsiai: "Ko
tau?".
Sakysi "Egoistas tu, ir kritikos nepriimi",
Bet mano žodžiai išgyventi ir laiku pažymimi,
Netirpsta tarsi snaigės jie pavasariui atėjus,
Ir neišrūksta iš minties pajutę silpnus vėjus.
Esu tik menkas vienetas iš masės begalinės.
Tarp bestuburių atspindžių – ir šypsenos dirbtinės.
Nesilygiuoju į minias ir tūkstantį devynis,
Mane supratę atsimins, kas buvo tas eilinis...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Karoliniškietė Jurga Valerioja JURGULIENĖ

Šį vakarą

ši vakarą kažkam
užgeso akys,
paskui kažkur
nauja žvaigždė nušvito
ir vėl beprotiškai...
nusišypsos pavasaris
ir atsisveikindama verks
naktis iš ryto...
akimirka išeis, kaip ir atėjo
varvekliai vėl pavirs į upę
neprisiminsi,
kaip kadais skaudėjo,

kai juodos varnos
tavo sieloj supės...
ši vakarą kažkam
užgeso akys,
o tavo akyse
pavasaris pratrūko
ir lekia juodbėriai,
per sielą lekia

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

tarsi tiltu per upę
tarsi nakčia per rūką...

Praeities pelenuose

... nukratyk pelenus,
lyg vakar dieną
ir rasą,
tarsi prakaitą nubrauki
ir apsiklojęs...
mėnesiena
manęs šioje naktį
palauki...
bet kliūni
vėl už akmenio,
tarsi už silueto
ir saulė nusileidus
nepakyla,
ir į akis
vėl negali
žiūrėti,
ir nutylėti

mano tylą...
... nukratyk pelenus
lyg gervių šokį,
kuris paliko
ilgesį prie kranto
ir apsiklojęs
mėnesiena
vėl nusišypsoki,

mane apklojęs
savo rankom...

Vakar

vakar geresnė buvau,
o gal tik atrodė,
o gal net ne vakar,
galbūt tik rytoj
dar būsiu savim...
dar būsiu be kaukių,
be grimo, be lako,
dar būsiu ant smėlio,
ant suarto lauko,
ant kelio, ant tako,
ant vieškelio mėlyno
dar būsiu...
sustok ten, palauki...
o gal ten jau lauki?
kodėl nesakei ir kodėl neišpėjai?
balandis už lango,

o tu nuo rugsėjo
ant suarto mėlyno lauko...
dar būsiu geresnė
be kaukių, be lako,
dar būsiu be grimo
tik tu dar palauki
geresnės manęs
ant rytojaus arimo...

Pokalbis su tėčiu

Labukas, sveikas, ar girdi?
man labai reikia
su tavimi tiesiog pasikalbėti,
ar mūsų linija jau veikia?
taip... veikia... labas, tėti...
Vaje, kiek daug
turiu tau pasakyti
ir nežinau nuo ko pradėti,
žiema išėjo, ėmė lyti
už lango
ir per mano skruostus, tėti...
Taip, taip, žinau
neverksiu,
tik nepadėk ragelio,
dabar kalbėki tu,
aš tyliai užsimersiu...
tyli... na, patylėti galim,
kai šitaip gelia..
Nors.. viskas šiaip gerai –

aplink Velykos,
man nakčia į darbą,
o Henrikas tattoo jau pasidarė,
na, mano nerimui,
bet tavo garbei...
Sakai, jei leidau –
tai nenerimauti?
Gerai... nenerimausiu... leidau...
Pavasaris... įsimylėti laikas

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

ir jau atleidau
pilką sniegą tarsi vaikas
ir jau, turbūt, imu įsimylėti...
Ai, tiesa, tėti,
dar nulūžo veidrodėlis,
na, nenulūžo –
vos vos laikosi
ir tepalus jau reikia keisti
ir iš vis mašiną reikia keisti –
ji byra, tarsi byra smėlis,
bet šypsosi ir kantriai laikosi..
Na va, pasikalbėjom,
kaip ne sykį,
aš dar turėjau pasakyti
daug dalykų,
bet mes abu padėjom
telefoną.. ir tyliai palinkėjom
gražių Velykų...

Kiekvienas

Kiekvienas turi savo Dievo viziją
ir versiją, kada Kūrėjas mato,
naktis už durų žiūri televiziją,
diena už lango išgeria arbatą...
Nukritę lapai pamiršti lyg sniegas,..
išėjęs draugas pamirštas lyg vėjas
ir rymo vėl prie lango liūdnas niekas
šiek tiek apsvaigęs ir šiek tiek įsimylėjęs...
Tik tu žinai, kad gilios žaizdos neužgyja,
kiek lopytum, tarsi siuvėjas paltus,
virš miesto debesys švinu nulyja

Alsuoja margos mitų gėlmės / 2017 /

ir laikraštyje nuotraukos vėl juodai baltos...
Kiekvienas turi savo Dievo viziją
ir atpažįsta žmogų, kuris mato,
naktis už durų įsijungs vėl televiziją,
diena už lango užplikys arbatą...

Mano laimė – strazdanos vaikystėje,
garbanos, su vėju susipynusios,
kalbantis akmuo ant kelio,
paklaidinti klystkeliai
ir daina apie sparnuotąsias sūpynes...
Mano laimė – vėjas, kurio laukiu
ir mintis, atėjusi iš sniego,
apdulkėjusi vienatvės kaukė,
rytas, kuris pakelia iš miego...
Mano laimė – atvirukas žiemą,
šulinio vanduo po šienapjūtės,

besmegenis, vaikštantis po kiemą
ir pražydęs gruodyje rugpjūtis...

iš Evos Tombak naujos knygos „Laimės piliulės“
(nes reikėjo eilėraščio apie laimę)

Kaltė

...paslėpsiu kaltę, tarsi palatą
už spintos, kad nerastų niekas,
užtiesiu staltiesę krakmolytą ir baltą
ir rodysiu visiems koks baltas sniegas...
kaltė už spintos apdulkėjus – ...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

tokia pati, tik jau praaugus palta
artėja vasara, paskui prabėgs rugsėjis,
ant pirštinių vėl leisis gruodis baltas, baltas...
... o ten kaltė... pilka... prie sienos,
gyva lyg žemė ir sunki it smėlis,
sumirksi laikas laikrodžio blakstienomis
ir sąžinėje ima kaltis vėlės...
ech, ta kaltė, tarytum paltas,
išskalbčiau žodžiais ją lyg vaiką,
ant delno linijų balandis baltas
pasaulį manyje apglėbęs laiko...

Marsas

noriu į Marsą, tiesiog pasibūti,
išgerti arbatos iš rūko
ir patylėt apie prasmę ir būtį,
kol Žemė žemyn nusisuko..
noriu basa per dirvonus iš smėlio,..

per jūrą, lyg miglą, be rūbų,
noriu dangaus, beprotiškai mėlyno,
kol Žemė žemyn vis dar skuba...
noriu į Marsą... tave susitikti
basą ir tikrą.. lyg vaiką,
nežemiškai noriu Marsui patikti,
kol Žemė sustabdžiusi laiką...

Lemties karuselėse

..kažkam išnykstu tarsi rūkas,
kažkam lyg upė be kranto,
o gal tiesiog atvirukas, ...
netyčia iškritęs iš rankų..
...palieka pėdos ant sniego
ir mintys pakimba virš stalo,
vėl brenda sapnas iš miego,
pakėlęs už naktį bokalą...
...ir vėl išnykstu tarsi rūkas,
lyg smėlis tarp pirštų ir vėjo,
lemties karuselės vėl sukas
ir vėl esu rankoj Kūrėjo...

Ką galvoji...

Ką galvoji, kai nukasa sniegą,
kai žinutė naktį ateina,

kai baltosios meškos užmiega,...
kai rugiai išsisėja po kaimą...
Ką galvoji, kai skleidžiasi šviesos,
kai lyg miškas rankos pakyla,
kai dėkingai priklįsta pavėsis
ir kai žodžiai bučiuoja tylą...
Ką galvoji, kai akys išeina,
kai išsineša vėjas likimą,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

kai žinutė naktį ateina,
kai žinai ko dar niekas nežino...
Ką galvoji...
Kai nukasa sniegą....

Vakaras...

Vėl tavo vakaras prie mano rankų,
o mano rytas tau prie kojų,
Kūrėjas šypsosi, apglėbęs dangų...
ir laimė akyse kvatoja..
sudyla mėnuo, žvaigždės krinta
lietus, lyg pupos, ant skėčio byra
vėl tavo vakaras įžiebs žibintą,
vėl mano rytas surinks rasą tyrą...
Diena užklys į paštą tarsi laiškas
ir vakaras skaitys ją lyg novelę
ir ligi skausmo bus tarp mūsų viskas aišku
ir tu išgirsi ką man sako vėlės...
Žiema pavasariui pasiūlys baltą šokį,
dvi gulbės išdidžiai priplauks prie kranto
ir vėl sakysiu tau: nusišypsoki,
kai tavo vakaras priglus prie mano rankų...

Šianakt.. virš miesto

... virš miesto lijo... o gal snigo
mintim, sapnais ir suvokimais
nurims ranka, parašius knygą...
ir laikas žongliruos likimais...
sustos prie perėjos pėstysis,

lėktuvas leisis kitapus sienos
ir vėl pavasariui matysis
neretušautos anglimi blakstienos...
nukris žvaigždė į peleninę
ir delnas prisilies prie stiklo
praeivio lielpaltį batu priminę
nesužinosime iliuzija ar viskas tikra...
nuplyš bejėgis kalendoriaus lapas,
kuriam praėjusi diena į širdį smigo,
akis, lyg Vėlinių žvakės,
užmerks apleistas kapas –
šiandakt virš miesto lijo... arba snigo...

Prie upės

per upę ledas, tarsi tiltas
ir laisvė skristi, ir baimė griūti
delne likimas vėl supiltas...
lyg kalnas pamirštas rugpjūty...
prie upės tyliai šakos supas
ir varnos, lyg pavydas, juodos,
bežadės išdavikės lūpos

nutyla... vėl prabyla... rodos...
virš upės debesis sustoja,
susigrūda lyg rūbai lagamine
ir akmenys po žemėmis kvatoja,
kad savo nuospaudas numynei...
per upę ledas, tarsi tiltas
ir pakeleivis tarsi krantas

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

likimas vėl delne supiltas
ir iš iestos virš upės rankos...

Prisiminimai

iš lėto, vos, vos girdimi
arba kaukšėdami per gatvę,
kvėpuojantys lyg plaučiais širdimi...
arba uždūstantys be oro su vienatve,
čia besišypsantys, čia vėl rimti,
tai liūdintys, tai pasigavę vėją,
žaismingi, geliantys, keisti,
išduoti, tylintys, įsimylėję...
iš lėto, vos neliks nakties
ar tik nutils lietus už lango
pažvelgs jie akimis lemties,
ištiesę tau mažytę savo ranką...

Kiek daug

... kiek daug neišsakyta
ir kiek daug neišgirsta,
kiek daug neperskaityta

ir neparašyta, kai visi užmiega
šį ryt žiema lėtai tarp pirštų tirpsta,..
padovanojusi balčiausią sniegą...
...kiek daug dar nenuėita
ir kiek nepastebėta,
kiek daug kalbėta,
ir mažai klausyta, kai visi nutyla

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

šįryt žiema per grindinį duobėtą
atsinešė balčiausią tylą...
... kiek daug negeista,
kiek daug nesapnuota
ir kiek mažai tikėta,
kai viltis sudyla
šįryt žiema baltai, baltai sparnuota
lėtai pasaulį apkabint pakyla...

Vienas pasaulis tarsi matas

viena erdvė ir vienas laikas,
ir vienas matas, tarsi sauja
beginklis, basakojis vaikas
ir ta riba, dalijanti pusiaują...
viena mintis ir vienas žodis,..
ir akys, tarsi veidrodžiai prigeso
kažkur toli kažkam atrodis,
kad negali braidyt po ryto rasą...
viena erdvė ir vienos durys,
ir langas į pasaulį lyg į sodą
kažkas iš taip toli į tavo langą žiūri,
kažkur toli kažkam kitaip atrodo...
o juk tėra viena erdvė ir vienas laikas...
ir vienas, tarsi sauja, matas...

Kažkur

... kažkur pakyla bangos
ir nerimsta vėjai

paklydęs laivas – tarsi laiškas
ir rankos,
tos, kurios tylėjo...
prabilo ligi skausmo aiškiai...
kažkur šalna
ir krinta sniegas,
tarp Himalajų – palapinė
ir pirštai stygomis prabėga,
neliko žodžių,
juos kažkas ištrynė...
kažkur lietus
ir virpa krantas
tarpeklyje sudyla aidas
ir lyg prieš veidrodį
bežadės rankos
ir lyg prieš rytą
susapnuotas veidas...

Durys

... ar girdėjot kaip meldžiasi moteris,
kuriai ginklas įremtas į smilkinį,
ir kaip verkia jos kūdikis iščiose,
nesuspėtas palaiminti ir nepakrikštytas...
ir nėra nei kaltės, nei kaltų...

tik ant staltiesės duona nutyla,
milijonas balandžių baltų
išsisklaido pakilę į tylą...

Pilaitiškė Oneta LUNSKAJA

Švelnus triptikas LIETUVOS AMŽINYBEI:

I dalis: Užversiu skausmo langines,

Apkabinėsiu plieno spynomis.

Kur vėl mane žiogai nuneš, –

Nebūsiu saulės mylimas.

Merkurijus nusišypsos

Pilna perlinių kruopų burna.

Nebus joje jokios tiesos, –

Melu jo lūpos atrakinamos.

Pabelsiu į kitas duris, –

Galvosiu, jas atvers Jupiteris.

Bet aš esu prastos uoslės, –

Giliausias žemės sfinkteris.

Ir vėl melodijas suku:

Koks aš didingas ir prasmingas,

Kaip mylimas kitur esu,

Koks mano žodis palaimingas,

Įrėmintas brangiais kraštais,

Pasaulio bamba atsidusęs,

Pagerbtas lekiančiais laukais,

Apsaugotais nuo džiaugsmo blusų.

Sustojęs amžiams tarp dausų

Protingu pasijusiu,

Apsipudruosiu klaustuku

Ir liksiu senų rūsiu.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Idalis: Kokia didžiulė ta kančia!

Didybė slegia mano petį.
Norėtum būti tu žvaigžde, –
Pasaulis dar tokių nematė.
Praėjęs galva iškelta,
Dievais-nykštukais ji pavirtusi, –
Marga be talento minia,
Išskėlusi ir neapvirtusi,
Nušluosto pėdas su delnais,
Bučiuoja tyliai tavo petį –
Ji tiki: esate draugai, –
Tokių dar niekas juk nematė.
Bet tai apgaulė.
Ko verta žinia? –
Esi tik plagijatas,
Nes tas, kas kūrė paslapčia
Tamsoj didžioj be rampų liko.
Nepieš jo atvaizdo klajūnas,
Pamirkęs pirštą į dažus,
Paletę persimetęs nebus ir giesmėje gražus, –
Jo niekas dar nėra ir matęs.
Pažyra *Silva rerum* trupiniai,
Didybės pakylėti,
Nebuvo jie, nebuvo jie
Dangaus aukštybių palytėti.
Tik vien ambicijų lietus,
Sušildęs jauną jauną širdį
Po šimtą metų jis pražus, –
Didybės minios nebegirdi,
Tipena laiko pavadžiais,
Skriestuvais dargo Laimės žemę,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Užmiršę, kad senais laikais
Lietuviai čia gyveno.
Norėjo būti pagirti už savo sklandų žodį,
Už tokį žodį pasmerkti istorijoje atrodė.
Sunešę medų į korius vašku vėl užlipino, –
Išaukštintas dangus jų prasmę vienas žino.
Žinojo, – ten aukštai jie bus kuoruose Gedimino,
Ten žodis Dievą subrandino.
Ir užkalė laukų duris vinim saldžiausio miego,
Pažadinęs tylas mintis gyvenimas viršūnėmis
prabėgo,
Nepalietė minkšta ranka –
Vanojo kietas kietas pirštas
Ir liko ji Lietaus tauta
Ugnies tvaike pamiršta.
Nuryti darėsi sunku, –
Išpjauti pagailejo,
Susižiedavo su laiku
Ir vieškeliais nuėjo.
Pasaulis matė tik lankas,
Dienovidžiais dalinamas,
Aplaistomas karčiu vynu
Ir žodžiais apkabinamas.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

III dalis: **Užkilkite ant Pusiaukelės –**

Nušlavę kelto Brastą!
Nebūsime apsišaukėliais,
Pakėlę žemės naštą!
Sudūla obuoliai,
Palikti peržiemoti.
Mes Dievo mokiniai,
Motulės peržegnoti,
Suklupę Aušroje,
Maldaujam turto tvirto,
Namelio prie vandens,
Kol karas neužvirto.
Atsigręžiamo mes
Į dangų pažiūrėti,
Pamatome jame tik skubrų Laiko rėtį.
Nesėjame šviesmečiais dienų, –
Naktis dar neužaugo,
Su žodžiu: „Gyvenu“
Lemtis dar nesuaugo.
Ji buvo visada iš seno mūsų raugo:
Lėta minčių lėktis,
Baltųjų sodų paslaptis
Meldų kvapais salsvais apaugo.

P. S. Pabodo jau seniai pardavinėt pavasarius.

Jų daug nusipirkau su paskutinėm vasarom.
Galvojau, – su kaupu po šalčių padalinsiu.
Labai apsirikau – pavasarių nelaukia.
Ant savo skrybėlių žiemas rūščias sušaukia.
Koks nuostolis baisus?! Teks imt ir bankrutuoti,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Nukristi iš dangaus, – trimitais prabalsuoti,
Atšaukt visas šventes, –
Prekystaliai seniai grybukais apstatyti,
Nereikia dovanų dangaus iš vyturėlių,
Užtenka paistalų iš Seimo šiukšlių vejų.

*

Pilaitiškė Edita KALINSKAITĖ

Mūsų namai

Dangaus jūra plaukia debesų pulkai,
Su savo pulkininkais ir kapitonais,
Kaip vokiečiai per antrą pasaulinį karą,
Jie plečia savo valdas,
Didina jų tūrį...
Bet pasakyk,

Ar mums būtina kariauti?
Tai juk stabdo laiko tėkmę,
Upės judėjimą pirmyn.
Bet ar reikia, broli,
Čia ginklus sudėti?
Juk mano namai,
Ten, kur tavo,
Mes turime bendrą prieglobstį,
Tad saugokime jį ir ginkime,
Bet ne su ginklais ir skydais,
O su savo širdimis.

Pasikalbėjimas su Dievu

Tu tik mažas žmogelis
Su nubrozdinta nosimi.
Kiekvieną kartą eidamas
Renki žvilgsnius.

Nes tu atsiskyrėlis,
Niekam nereikalingas,
Esi sužalotas gyvenimo
Ir paskandintas savęs.

O aš matau
Tas išsigandusias akis,
Kurios yra pakraupusios –
Nuo pasaulio
Ir visos jo neteisybės.

Tačiau yra dalykas,
Kuriuo tu vis dar tiki –

Tai Dievas
Jis tavo kiekvieną dieną,
Ir tik malda tau suteikia stiprybės.

Kamanė

Jūra,
Kopos,
Ir smėlis.

Čia tavo pasaka, –
Šviesus vidurnakčio sapnas.

Savo veidu lieti pievą,
Išdidžiai vartaisi tarp gėlių.
Lyg kamanė,
Kuri siurbia medų.
Tačiau su pasimėgavimu
Visą saldų nektarą

Pasiliekanti sau. –
Tada tu skrendi,
Kol nutupi ant pienės,
Ir išsiurbi paskutinį
Jos saldų gėrį.

Viską parsineši namo,
Ten išsivolioji,
Sušlapini savo
Mažas kojas,
Išpampusį veidą,
Kol įklimpsti
Savo pačios sultyse...

Veidai

Sakoma, kad moteris
Turi du veidus.
Vienas pabudus ryte,
Kitas – susitinkant su žmonėmis.

Kiekvienas pasirenka,
Kada ir su kuo,
Kokią kaukę užsidėti.

Mes kaip klounai cirke
Akyse piešiame šypsena,
Nors širdyje šėlsta audra.

Vaidiname taiką,
Nesvarbu, kad kieme
Pasaulinis karas vyksta.

Cirko artistas

Arlekinas ar lėlė
Su siūlais,
Kurie pinasi vėjyje.
Eini su šypsena,
Ir juokini mane.
Bėgi pieva,
Dainuoji,
Džiaugiesi.
Nes tai esi tu –
Arlekinas, lėlė,
O gal cirko artistas. –
Leki su vėju,
Dainuoji vėtrai,
Dainuoji tyliai,
Kad niekas tavęs negirdėtų. –

* * *

Šviesa užgožia tylą,
Tyla gyvena šviesoje.
Bet garsas toluoj pakyla,
Ir neša geltonas mintis.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Gal garsas nužudys tą tylą,
Šitam trimitų skambume.
Įleis jis ją į butelį kaip džiną,
Ir uždarys tenai gyvent ramiai.

Gamtos muzika

Gamtos muzika suskambo,
Pušys traukia dainą savo.

Samanose kankorėžiai boluoja,
Jie taip pat natas dėlioja.

Medžių šakos link dangaus,
Vėjo šokį pasigaus.
Miškas šoka ir dainuoja,
Ir gerumą spinduliuoja.

Štai atskrido paukščių pulkas,
Kad pašoktų saulei polką.
Taip kiekvieną dieną siaučia,
Ir harmoniją pajaučia.

* * *

Karalių miestas sugriautas...
Dabar tu stovi ant kalvos,
Ir žiūri į prarastą pasaulį.
Į žemę, kuri kažkada buvo tavo...
Bet kur dingę pilys,
Kodėl išnyko didingi rūmai,
Ką padarei?

Gal juos sunaikinai savo godumu...
Tačiau tu vis mąstai,
Apie klaidas,
Ir kaip pastatyti dar didesnę tvirtovę...
Bet žinok,
Kad tai, ką sugriovei,
Vėl sulipdyti sunku...
Tu stenkis,
Jei turi pakankamai tvirtybės,
O aš ateisiu pažiūrėti tavo miesto...

Vėjau

Kur tu vėjau,
Kur tu išskubėjai...
Kodėl akis padėjai,
Žodžius sudėjai ir pabėgai.

Medžių šakas tu glamonėjai,
Ryte tylėjai,
O vakare kalbėjai...
O vėjau, vėjau,
Kur tu išskubėjai...

Kodėl pabėgai,
Ir nebekalbėjai...
Nejau tu mano šauksmo negirdėjai...

Kelelis žalias

Rytas, ežeras ar jūra,
Aš užuodžiu rūko dūmą,
Debesys pilki praskrenda,
Rodos akys sniegu brenda.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Paukščiai skrenda į pietus,
Į gražius, gražius laukus.
Ten ir pienių kvapas kitas,
Margaspalviai nutapytas.

Miškas medžiai ir kalnai,
Ten jie juokiasi žaliai.
Ir kelelis toks vingiuotas,
Vis dar naujas nenaudotas.

Nepažįstamoji

Kas tu esi nepažįstamoji,
Ar tu ten vakarais dainuoji,
Apie tai, kaip traukiniu tu išvažiuoji,
Visus palikusi ranka tiktai pamoji.

Sustoji, apsidairai ir pagalvoji,
Ar tu ten traukiniu važiuoji,
Ar tu ten vakarais dainuoji,
Tad pasakyk, kas tu esi nepažįstamoji...

Viltingai žiūri nesustoji,
Esi tu tik nepažįstamoji.
Kur akys tavosios bėgioja,
Ten mėlynieji toliai raibuliuoja.

Sakyk man, nepažįstamoji,
Kodėl tu savo vardo nenaudoji,
Akis tik nusuki ir vis kartoji,
Kas tu esi nepažįstamoji...

Avietinis dangus

Su avietiniu džemu aptaškei dangų,
Tau linksma,
Todėl juokiesi.
Galbūt nori suvalgyti dangų,
O gal žvaigždes, mėnulį ir debesis.
Tu turbūt labai mėgsti aviečių džemą,
Valgai avietinius debesis,

Kemši taip, kaip meška medų.
Bet palik ir man pora žvaigždžių.
Ir bato formos debesį,
Kuris toks juokingas,
Juokingas – kaip ir tu.

Su perlamutriniais nagais plėšai lapus,
Susmulkini ir išmeti...
Daužai veidrodžius,

Griauni namus,
Nusišypsok – gyvenimas gražus...
Valgai austres, omarus ir vėžius,
Nes tavo skonis toks puikus.
Taip pat tu mėgsti sraigės ir varlės,
Tu gaudai jas pievoje žalias.
Tu mėgsti valgyti,
Griauti ir naikinti...
Vieni juokai tau žemę užvaldyti.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Mintys plačios,
Mintys gilos,
Stoviu aš čia išsirengus...
Su daina tebesvajoju,
Apie nieką negalvoju...
Viskas liejasi rūke,
Bet kodėl aš ne sapne?
Aš į obelį užkopsiu,
Gal ir traukinį pavogsiu.
Su daina ar su gaida,
Aš išeinu visada.

Žinau, kad ateisi

Jaučiu giliai venose,
Kaip jau pulsuoji manimi.
O tavi žodžiai ir mintys,
Tik man vienai skirti.

Žinau, kad ateisi,
Pas mane staiga,
Ir tai vizija,
O ne sapnas – aš žinau.

O kai rankose tave turėsiu,
Džiaugsmo niekur nepaslėpsiu.
Nes mano venomis tekėjai tu. –

Ir aš žinau,
Kad tu ateisi,
O aš tavęs lauksiu...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Ar prisimini?

Ar prisimeni, kai bėgom per balas,
Ar tu meni, kai juokėmės,
Mūsų miškų takelius,
Ir tuos žalius klevus?

Ar dar girdi tu mano juoką,
Ir dainą tiek dainuotą?
Tik nepamiršk tų gražių dienų,
Kai basos lankstėme žolę.

Motina žemė

Švelni kaip šilkas
Mano gimtoji motina
Glaudi po sparnu
Kiekvieną kartą,
Kai tave sutinku.

Pabundu ryte
Ir matau tave
Žaluma pasipuošusią
Ir geriančią rasą.

Kvieti mane
Ir žinai,
Kad ateisiu
Neatsisakyčiau,
Nes mana šypsena
Tai tu ir berželiai šalia. –

O motin,
Tu tokia didžiulė
Ir nenuspėjama –
Visai kaip aš.

Turbūt todėl
Vis pas tave einu,
Bet randu
Kiekvieną kartą
Skirtingai besišypsančią.

Tik dėl tavęs

Žaizdotom kojom
Padūmavusiom akim
Stoviu kaip ažuolas
Tvirtas ir nepajudinamas.

Ir nesvarbu,
Jei uraganas ar vėtra
Sugriauš mano namą,
Aš pastatysiu naują.

Palengva
Mažais žingsneliais,
Tvirtinsiu mūro sienas,
Nes aš tikiu lietum.

Ir kiekvieną kartą
Matydamas
Tavo mėlynas akis
Aš darysiu stebuklus.

Presto

Kvepi bitėmis,
Nes jos ropinėjo
Tavo gyslomis.
Tas egzotiškas aromatas,
Taip veda iš proto.
O aš vis uostau
Ir uostau.
Tu sukurta tam,
Kad širdį paglostytum.

Pradžiugintum
Skonio receptorius,
Ir kad
Visa energija,
Kurią turi
Trykštų manyje.

Laimės skonis

Viename delne
Laikau Jupiterį
Kitame –
Žemę ir save.

Aš nuoga –
Prieš egzistenciją
Ir žvaigždes.

Šioje širdyje dangus,
Akyse rojus,
Šypsenoj lietus,

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Po kojomis jūra,
O mintyse erdvė. –

Esame visi kartu,
Mus jungia visata, -
Didieji Grįžulo ratai,
Pasakų grožis,
Ir palaimų tvirtovės.

*

Pilaitiškė Irena MACULEVIČ

**Idę, idęza Tobą Jezu drogi
i z całego serca Kocham Cię!**

Jezu, Jezu!
Największe szczęście i oczekiwanie
Obejmujące nas najświętszym światłem
Które nam daje pokój i zbawienie
Abyś my mogli zaw szebyć z Chrystusem.

Jezu, Jezu!
Na krzyżu Ty umarłeś za nas grzesznych
Abyś święty krzyż stał dla nas zbawieniem
I tłumy ludzi krzyżem odkupionych
Idą za krzyżem za swoim zbawieniem.

Jezu, Jezu!
I na tej ziemi, na tej łez dolinie
Ludzi w Chrystusie mogą żyć w światłości
Największym szczęściem jest dla nas zbawienie
Życie w wieczności i w boskiej miłości.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Idę, idę za Tobą Jezu drogi
I z całego serca Kocham Cię.
Idę, idę za Tobą Jezu drogi
I z całego serca Kocham Cię.

Miłosierdzie Twoje
Łaskawie pomnóż w nas ufność

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Promieniami płynie z serca Twego
Jak krew i woda – wzmacniające nas.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Pragnę zbawić lud od potępienia
Oddaję życie dla zbawienia dusz.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Jak może na całym kontynencie
Z którego tryska życie i miłość.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Źródło cudów radości i dziwów
Które nam daje tylko Zbawiciel.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
W ustanowieniu Hostii Świętej
Która nam daje pokój, zbawienie.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Towarzyszące nam całe życie
By my zawsze szli drogą prawdziwą.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Wołające do dobrych uczynków
Który prowadzą nas do światłości.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Nawraca grzeszników zatwardziały
Świątą spowiedzią zewnątrz modlitwą.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Chroni nas od ognia piekielnego
Przez Krzyż Zbawienia i skrucę sęrga.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Rozkoszy i zachwycie dusz Świętych
Oni dosięgli królestwo Boże.

Miłosierdzie Twoje Jezu drogi
Promieniami płynie z serca Twego
Jak krew i woda – zbawienie nasze.

Miłosierdzie Twoje Jezus drogi
Broni nas od zbójców i grzeszników
Gdy my ufamy Trojce przenajświętszej.

Zmiłuj się

Ojczye niebieski, kochamy Ciebie
Oświeć mądrością jak trzeba żyć
Ty nasza mądrość, Ty nasza światłość
Ty nasza miłość i pokój nasz.
Zmiłuj się, zmiłuj się, zmiłuj się nad nami
Zmiłuj się, zmiłuj się, zmiłuj się nad nami.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Najświętszy Jezu, Nasz zbawicielu
Przez gorzką mękę, zbawiłeś nas.
Ty nasza mądrość, Ty nasza światłość
Ty nasza miłość i pokój nasz.
Zmiłuj się, zmiłuj się, zmiłuj się nad nami
Zmiłuj się, zmiłuj się, zmiłuj się nad nami.

O Duchu Święty, nasz przyjacielu
Wzmacniaj nas w wierze i w wierności.
Ty nasza mądrość, Ty nasza światłość
Ty nasza miłość i pokój nasz.
Zmiłuj się, zmiłuj się, zmiłuj się nad nami
Zmiłuj się, zmiłuj się, zmiłuj się nad nami.

Przenajświętsza Trójco, jedyny Boże
Przyjmij do siebie do światłości.
Ty nasza mądrość, Ty nasza światłość
Ty nasza miłość i pokój nasz.

Zmiłuj się, zmiłuj się, zmiłuj się nad nami
Przyjmij nas do siebie.

* * *

Pragnę być Jezu mój z Tobą
Moj najświętszy zbawicielu
Pragnę zawsze służyć Tobie.
Na tej ziemi i w wieczności

Ty przyniosłeś ciężką mękę
I oddałeś życie za nas
Abyś mogli być zbawieni.
Nie cierpieli, byli w niebie.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Idźmy wszyscy za Chrystusem
Z palnym sercem i miłością
Chrystus chroni od ciemności
I prowadzi do światłości.

Całym sercem dziękujemy
Jezusowi Chrystusowi
Za głębokie miłosierdzie
Bezgraniczną miłość jego.

Życie swoje oddajemy
Jezusowi Chrystusowi
Wypełniamy wolę Boga.

Abyś Bóg przyjął do siebie i ufamy Jezusowi
Ufam, ufam, ufam Tobie Jezu mój
Ufam, ufam, ufam Tobie Jezu mój.

*

Pilaitiškė Genė ASTRAUSKAITĖ-REMEIKIENĖ

Dvylika spalvotų sonetų

1. Juoda. Jungtis

Jeigu tavęs nebūtų – būtų tik naktis
Juoda juoda, beviltiškai klaidi.
Ir aklas, be žvaigždžių dangus...
Tamsa tokia – akiduobėm klaiki.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Pasaulis mirtų, aš žinau.
Todėl mirksėk, mirgėk, nakties dangau!
O tau burtažodį ištarsiu – širdimi jauti?
Ir patikėk manim – mozaikos jungtimi.

Ne tik juoda – ryški visa paletė!
Juk tu gali vaivorykštę išlieti...
Juodoj naktyj, juodam danguj – spalvotą
Nuo lopšio iki karsto laimę – ne galgotą.

.....
Juodoj naktyj – juoda jungtis ugningo
Vitražo meilės amžinos, spalvingos...

2. Balta. Klonas

Kiek daug baltos išlieta! Fonas
Eilėraščių, poemų, angelų.
Ir baltas baltas tavo klonas,
Kurį sukūriau angelams – aš neturiu.

O man nereikia! Tegul gyvena tavo klonas baltas
Baltoj svajonėj, eilėrašty, baltam lape.
Baltų dienų šešėliuose lai būna sniegas šaltas
Ir tirpsta, ir nulyja mano akyse.

Baltoj baltoj žiemoj lyg baltos snaigės
Minčių pakyla spiečius, sukas, leidžias
Ir tupiasi eilėm į baltą lapą,
Ir sukuria tave. Kalbuosi: „Labas!“

.....
Kiek daug spalvų išliejau, meile mano,
Kol nudažiau baltų eilėraščių tau namą...

3.Raudona. Šokis

Raudona rožė, meilė ir širdis.
Raudonus žiedlapius aguonų nudraskys
Atūžęs vėjas. Nublokš į upės vagą –
Arterijom raudonas kraujas teka.

O upėje gilioj – raudonos burės
Ir neša jas į jūrą, gaisrą buria
Vakarės saulės nutapytas grožis –
Raudonos burės lyg aguonų šokis.

Raudona jūra, aguonėlės, rožė
Kvapų paletėj maudos grožis.
Aguonų šokis... Žiedai skleidžias
Ir vėjo nudraskyti jūron leidžias.
.....
Ugninga ir nurimusi – balta.
Spalvota meilė šoka – raudona lelija.

4. Geltona. Viltis

Pienių jaunystė – geltoni laukai.
Saulių! Kiek saulių! Jų spinduliai
Geltona vaikyste po pievą braido,
Iš pienių geltonų supina raidę.

Kišenėje laukia geltona kreidelė –
Pripiešia auksinių, geltonų drugelių
Ir kelią geltoną. Į dangų pakyla
Kelias, drugeliai, vaikai, pienės... Myliu!

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Pasaulį, gyvenimą – dovaną Dievo –
Spalvotą, kaip saulėm žydinčią pievą.
Kaip viltį – pajusti, nueiti, pakilti.
Sutikt Jį vienintelį. Tikėti. Pamilti.

.....
Apsvaigus nuo saulės vidudienio tyliai
Geltonam pasauliui kuždu žodį – Myliu...

Kiek saulių, Mama, man Tu nuskynei,
Kol laiminai kelią, gėlėm apipynei?
Kiek saulių, brangioji, be Tavęs tekėjo,
Kiek skausmo per skruostus be Tavęs riedėjo...

5. Žalia. Bučiny

Žalia žalia žolė ir žalios akys
Suvilgytos rasa vakariui rūkui dengiant
Manas svajas ir tuos žodžius, kurie pasakė:
Tikiu tavim ir žvilgsnio nebevengiu.

Žalia žole, žaliu atolu po dalgiu
Sukrinta žalios, gyvos tavo mintys.
Žalam miške aidu šaukiu:
Te niekas žaliojo atolo nesumindys!

Kvėpuosiu juo ir jo rasa nuprausiu
Žalias akis ir savo baltą kūną.
Dar daug dienų, naktų išlauksiu
Su ilgesiu ateinančio tavęs. Juk būna

.....
Žalia žalia žolė ir žalias ilgesys
Suvilgytas rasų – svaigus lyg bučiny...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

6. Mėlyna. Tikiu

Kai mėlynas dangus nukrinta į bangas,
Jos plaka ilgesį krantan be atvangos.
Ir žydi mėlynai tas ilgesys akių gelmėj,
Rugiagėlių žieduos, neužmirštuolių sekamoj sakmėj.

Ir mėlynai sutemsta miškas horizonto juostoj –
Jį mėlynas lietus apgaubia, prausia, glosto.

Aš taip norėčiau, kad jis virstų tavo pirštais...
Mane paliestų švelniai. Ir tada – pamirščiau

Kad gaubė sutemos, pamėlęs šaltis.
Išauštų vėl diena ir taptų balta, balta!
Melsvi balandžiai baltais į dangų kiltų
Ir tėvo mėlynas rožančius perlais virstų...

.....
Ir mėlynas nuskęstų ilgesys
Mūs jūroj mėlynoj. Tiki? Tavim tikiu...

7. Ruda. Karoliai

Molis, medis parudęs, rudens pabaiga.
Ruda, ruduoja, rauda... Gana!
Grožį išvelkite molyje, medų rudens!
Krinta kaštonai rudi – karoliais ridens

Šuorais atūžęs lietus – rudenį praus.
Šimtas vaikų už langų nostalgiją jaus.
Lietui nušniokštus išbėgs pro duris,
Kaštonus rudus rinks ir džiaugsis. Kuris

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Jų prisirinko daugiausiai – suvers
Ant valo karolius rudus, mazgelį užners.
Greitai išdykėliai vyrais užaugs –
Vaikystės kaštonų karoliai meilės sulauks.

.....
Jeigu kaštonų karolių mazgelis stiprus,
Meilė lydės jus netgi molio keliuos.

8. Pilka. Kibirkštis

Pilka diena ir liūdesys pilkai nudažė
Svajonę, jūrą, dangų. Pilkos akys
Pilkai temato. Perduoda į širdį
Regėjimą ir nuotaiką. Širdis tegirdi

Liūdnei, liūdnei prabilusį poetą.
Gitara jo, dainos pilkos siužetą.
Poetas meile netiki. Jis sužeistas. Ir miršta
Jo meilė – pilki pelynai sugniaužtuose pirštuos.

Karti karti pilkų pelynų arbata.
Išgerk, poete, meilė – nekalta,
Kad ją tapei pilkai pilkais dažais
Ir laužo liepsną gesinai tu pelenais...

.....
Mažytis driežas šmurkštels pelenuos –
Sujudins kibirkštį – viltis gal suliepsnos?

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

9. Violetinė. Ilgesys

Džiaugsmingoje žiedų spalvotų gamoje
Pražydo violetinės alyvos. Šlama,

Kuždasi kvapai ir svaigsta, sukasi!
Pavasaris žiedais aptaško mano rūbą.

Sumirksi baltos meilės orchidėjos –
Joms vyzdžius violetinius gamta įdėjo.
Dar violetinius kerus raganės skleidžia –
Apraizgo langą, atveria, svajas išleidžia.

Svajonės violetinės dangun pakyla, leidžias
Ir violetiniu gaisru padangę žeidžia.
Toks violetinis, toks ilgesingas vakaras!
Kažko nėra, kažko taip trūksta šitą vasarą...

.....
Gal violetiniu rūbu eilėrašį apvilkt?
Gal violetiniais žiedais papuošt jį, neapvilti?

10. Sidabrinė. Belaisvė

Sidabrinės voro gijos, o jose – belaisvė.
Sidabrinis sniegas spindi ir baugina laisve.
Sidabrinė eglė žėri šiuometine laime.
Dalgio ašmenys sužvilga ir parklumpa baimė.

Sidabrinės spalvos ryškios laužo pelenuos.
Ar žinai, ar gal nutuoki, kaip tavęs ilgiuos?
Sidabru apibarstytą tavo smilkinių –
Aš sapnuoju – glostau juos. Rytas. Prabundu.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Sidabrinius ūkuos šoka nuostabūs šešėliai.
Gal paliest, gal suturėti mūsų meilės vėlę?
Ne, eilėraščiais ji plaukia ten, kur mes seniai
Laukiam, ilgimės – pražysta mūsų smilkiniai.

.....
Meile mano, neskubėk, puoškis sidabru...
Stok, belaisve sidabrine pas tave skubu!

11. Rožinė. Akiniai

Kai tavo balsą išgirstu – nušvinta saulė
Ir rožine spalva pasipuošia pasaulis.
Draugai juokauja: mano akiniai
Nudažė rožine net sniegą! Ir delnai

Ištiesę laiko vaikišką ir rožinį gerumą.
Dalina šypsenas, jų rožinį švelnumą
Vaikams, praeiviams, laiptinės kaimynams –
Pasaulis rožinis, ar girdit, žmonės! Myliu!

Aš myliu jus! Gyvenimą ir jūrą!
Net tas dienas, kai buvo tamsios, niūrios,
Kol tavo balso negirdėjau, veido nemačiau –
Naktim tau laiškus rožinius rašiau.

.....
Ir leiski man mylėti taip, kaip myli moteris –
Tebūna rožinis tikėjimas ir meilė rožinė.

Alsuoja margos mitų gėlės / 2017 /

12. Atspalviai. Žiedai

Kiek atspalvių turi spalvoti žiedai?
Ir atspalvio kokio tu laimę radai?

Žalsva ji? Rausva? Smaragdo spalvos?
Juk ji nutapyta širdies nemarios.

Kiek atspalvių turi mūs Žemė, jos rūbai?
Pavasaris, vasara, rudenys gūdūs?

Ar kas suskaičiavo Dangaus teptukus –
Kur tepė, kur kūrė, parinko dažus?

Kiek atspalvių turi manieji jausmai?
Kiek turi tavieji? Ar tu bent žinai?
Savų negaliu suskaičiuoti – jų daug.
O tavo paletėj? Kviečiu, atsišauk...

.....
Kiek atspalvių, meile, kiek grožio turi?
Tik tiek, kiek kiekvienas nutapom širdy...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Pilaitiškė Lida TAMULEVIČIENĖ

*Pilaitiškė **Lida Tamulevičienė** – viena ištikimesnių ir aktyvesnių pilaitiškų poezijos pavasarių dalyvių. Jos eilių galima pasiskaityti ne tik Pilaitės giesmininkų eilėraščių rinktinėse. Retsykiais savo poezija pasidalina ir Vilniaus universiteto Chemijos fakulteto, kurio bibliotekoje dirba, laikraštyje „Acetonas“. Lidos eilės paprastos, bet visada gyvastingos ir aktualios. Jos apie nepaprastą paprastą gyvenimą.*

Rūpintojėlis

Koksai graudus rūpintojėlis
Šalikėlėj kaip ištremtasis sėdi.
Pro šalį lekiantys gyvenimai
Erškėčių vainike krauju užgieda.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Jam gegužės giesmes beciepsi kielė.
Žolynais nieks jo nebekaišo,
O tas, kuris praeidamas kepurę kėlė,
Mediniu kryželiu kalnelyje užgaišo.

Maldavimai dar retkarčiais aplanko
Už išprašytą rytdieną vien pažadai beplaukia
Nugairintas akis rūpintojėlis merkia
Ir pažadų išpildymo laukia.

Lapkričio 2-OJI

Vieną kart į metus
Mirusieji švenčia gyvenimą,
Kada žvakių liepsnelėm
Pasipuošia jų buveinė.
Varva vaško lašais
Pragyventi metai ir dienos.
Dega žvakių šviesoj
Laikinumas,
amžinybės akimirkoj.

Netektis

Sugrįžti į namus, o jie nebe tie,
Nors kiekvienas daiktelis toksai išskaudėtas.
Paskutinis išeinantis nešas tavo šaknis,
Namų dvasią į karstą įdėtą.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Pastatytą ant stalo žvakę degi
Jos liepsnoj giminės vėlės
Nejauti kaip prie švento paveikslo klumpi
Meldies ir verki savo gėlą.

Sielvartas rodos šitoks sunkus
Kas daugiau gali širdį taip gildyti?
Begaliniai dvasioje tvirtas žmogus
Save kelti, paglostyt ir gydyti.

Ir po daugel dienų praeitin, praeitin
Pajunti, sielvarto rūbas per siauras
Meti jį dalimis netekčių šulinin
Dengi atminties dangčiu kiauru.

*

Pilatiškė Dalia TARAILIENĖ

Pavasario spalvos

Šiandiena spalvos manyje prabilo.
Už lango balta dar, bet jau pavasariu pakvipo.
Širdyj tai pilkuma, tai norisi dainuoti,
Skaisčiausią meilės spalvą draugui dovanoti.

Bet debesys pilki užkloja dangų,
Akis aptemdo nerimo spalva nublankus.
Girdžiu ir aimaną, įrėmintą į juodą foną,
O radijas transliuoja labai liūdną toną...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Štai, saulė veržiasi pro niūrų dangų,
Ir šypsena manam veide vėl sklando.
Tikiu, kad baltuma, šviesa praskirs tamsybes,
Ir su pavasariu pajusime gyvenimo linksmybes.
Žodis – tai galia.

* * *

Plačiajame tautos lauke keroja medis.
Tai mūsų lietuviškas ŽODIS,
Išdygęs iš mažo, saldaus dėkingumo –
AČIŲ arba PRAŠAU.

Pats vienas dirvoje augęs,
Nelygu, kas sodino.

Tad bus liepa ar ąžuolas...
Bet jo vešliam pavėsy ne tik paukšteliai,
Bet ir žmonės per visus laikus atilsį rado.

Ir jie patys tą medį mylėjo, žiūrėjo,
Dar visai gležnutį saugojo nuo svetimųjų,
Su kalaviju ir ugnimi griautiėjusių.

Šventgirėse po galingu ąžuolu šventą žodį pranašingai
tarė,
O iš jo syvų gyvybingos galios sėmėsi...

O baisioje žodžio sausroje, kai lietuviškai net
paukštelis čiulbėt neišdrįso,

Mūs motinėlės tą žodį slapta iš maldaknygių tiesė,
Apie meilę Tėvynės ir ištikimybę kalbėjo.
Tas šventas lietuviškas ŽODIS –

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Tai medis, kurio šakos saugojo daugelį.
Bet kiek per tuos amžius nedorėliai jį aplaužė, net
kirsti mėgino?

Tai vis svetimieji. Savieji gi, kartais taipogi
nesusivokdami tai darė...
Bet šiandien? Kai dirva lyg ir gerai išpurenta,
Čia pat teka šaltinis. Tik laistyk, tik girdyk tą Žodžio
medį...
O juk ne vienas ir ne viena, kvailai pasididžiuodami,
Kapoja nuo pat kamieno didžiąsias šakas...

Paukšteliai, parskridę neberanda savo lizdelio,
Nebegali mažųjų vaikelių lapijoje žalioje auginti.

Ant stagarų??? – Ne! Gyvybė turi vešlioje vietoje
tarpti!

Ach tu, didysis, amžinasis Žodžio medi.

Tai po tavimi mes gimėme, tavo pavėsyje augom.
O ir Amžinąją Ramybę rasime prisiglaudę prie tavo
kamieno,
Šaknų galingųjų guolyje...

Kol nors viena tavo šakelė žaliuos,
Tol žmogus, su pirmu įkvėpimu oro
Gaus tavo šventą palaiminimą-
Gimtąjį Žodį – savo amžinumo ir tvirtybės antspaudą!

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

*

Vanda SAKALAUSKIENĖ

Pilaitiškė Vanda Sakalauskienė, pasirinkusi studijuoti geofiziką Maskvoje, Lietuvoje savo akiratį plėtusi pozityvioje psichologijoje, meno filosofijoje ir teorijoje, jau daugelį metų kaip keramikė galynėjasi su moliu pati ir moko vaikus su juo galynėtis, o taip pat kaip ir jos tėtis, jau šviesios atminties Povilas Ratkevičius, lankoma poezijos mūzos. Ji bardė. Vandos Sakalauskienės eilės skambėjo beveik visuose Pilaitės poezijos pavasariuose ir vakaronėse. Bardė į Pilaitės himną pretenduojančių eilių ir muzikos autorė (himnas atliekamas pritariant sūnui Jonui Sakalauskui, Vokalinės grupės „El fuego“ nariui, čia: <http://www.youtube.com/watch?v=VDUDeKdloFs>).

Jau už lango saulėlydis gęsta –
Tarsi sužeista gulbė prūde...
O melodija gimtojo krašto
Tu viena dar paguodi mane...

Ežere tyliai nendrė niūniuoja
Vėjas žvaigždę į pušį įkels
Gal ne šiandien, gal būt tik rytoj dar
Man vienatvė širdin pasibels...

Viešpatie atleisk tu man, atleisk –
Kaip smagu danguj širdim mojuoti!
Viešpatie neteisk manęs, neteisk...
O kada širdis nustos kraujuoti?

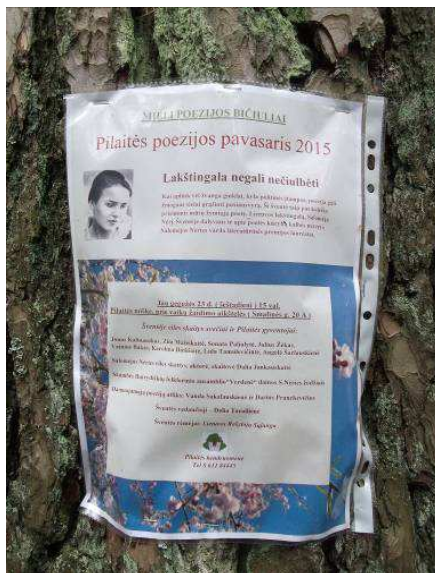
O kodėl gi meilė nesibaigia? –
Plūkės ir lelijos ežeruos...
Praeitin nuslinkęs mūsų laikas
Gal paliks bent spindulį šviesos...

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

„Lakštingala negali nečiulbėti“ / 2015

*Pavasario grožis ne vienam veria ne tik akį, bet ir kirbina sielą. Vietoje nenustygsta ir lakštingalos. 2015-ųjų pavasaris „Lakštingala negali nečiulbėti“ dedikuotas nemirtingajai Lietuvos Lakštingalų Lakštingalai Salomėjai Neriai (1904-1945). Ji susilaukė ir **Nežinomo Pilaitės giesmininko** eilių:*

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

„Lietuvos lakštingalos“

Lakštingala negali nečiulbėti
Sukrovė jau žiedus laukai.
Ugnim tyra veidai nusėti
Ir laksto pievose vaikai.
Lakštingala negali nečiulbėti –
Širdy dangus atsiveria našta,
Veidai gyvenimo vargais sulieti,
Išdygę usnys – karo pranašai.
Einu tolyn, kad nieko nematyčiau.
Užmerktos akys sugula delnuos.
Norėjau jums saulėtekį pavyti,
Dabar saulėlydį nešu skausmuos.
Išlijo bėdos ir ledais pasruvo,
Lakštingala čiulbėjo verkdamą.
Norėjau jos paklausti:
Ar čia sapnas buvo?
Ar mano žemė verkė kruvina?
Lakštingala tylėjo – nečiulbėjo
Nuleidus į šakas akis.
Ji buvo viskas, būti kuo galėjo –
Tokia plačioji Dainės atmintis:
Sugulusi sparnais ant išversto kamieno
Skaičiuoja bitėm sodžių žvaigžduotes.
Ar buvo čia tiktai šilakai purienų,
Užkloję miegui džiaugsmo akutes?
Vėl lakso žmonės – išbaidytos bitės.
Medus išbėgęs iš kvapnių korių.

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Vėl stoviu vienas aš rugių rasa sulytas,
Stebiu pasaulį: bunda Naujas rytas.
Lakštingala negali nečiulbėti –
Trėlių tavam gyvenimui nelietai,
Jai noris tavo sielą pakylėti
Aukščiau nei pats gali žiūrėti –
Tokia tikrų lakštingalų dalia.
Lakštingala negali nečiulbėti –
Trelė gyvenimui skirta.
Išdygsta žuvys – upės nepražuvę,
Nežuvęs ir žmogus iš Lietuvos!
Padovanojo Dievas skambųjį liežuvį –
Toks ilgas jis be žodžių pabaigos...

Nors poetė dėl kai kurių savo žingsnių nepriklausomoje Lietuvoje vertinama nevienareikšmiai (kai kurie jos nemylėtojai kvietė šį ir panašius renginius boikotuoti), bet renginio metu prasidėjęs gausus lietus neišbaidė tikrųjų Jos talento mylėtojų, – sulaukė jo pabaigos. Atėjusieji į bendromis Vo „Pilaitės bendruomenė“ ir Lietuvos rašytojų sąjungos pastangomis surengtą šį tokia intencijos sparnuoto žodžio šventę, galėjo pasiklausyti įstabių S. Nėries premijos laureatų – Zitos Mažeikaitės, Jono Kalinausko, Sonatos Paliulytės, Vainiaus Bako posmų. Ištraukas iš S. Nėries dienoraščių skaitė Laimono Noreikos premijos laureatė aktorė Dalia Jankauskaitė. Dviračiu į šventę atvažiavo ištikimas poezijos pavasarių Pilaitėje dalyvis poetas Julius Žėkas. Jis visada novatoriškas. Klausantis jo eilių pasijunti vienu metu ir teatre, ir koncerte. Debiutavo su pilietinėmis eilėmis ddažnas tokių pilaitiškų pavasarių svečias iš Justiniškių, žaliasis **Edgaras Steponavičius**:

*

Justiniškietis Edgaras STEPONAVIČIUS

Prie Salotės suolas

Prie Salotės suolas.	Prie Salotės kuolas.
Smagus	Kotas
Saugus	Kietas
Savastis	Kuprotas
Saulė	Kirvis
Sutartinė	Klasta
Siela	Katastrofa
Sociumas	Karas
Sapnas	Kapitalas
Smilga	Kilpa
Sąžinė.	Kartuvės
Kybo	
Klausimas	
Kur sėdėsime mes:	
Ant „K“ ar „S“?	

Pilaitės elegija

Pilaite, pamiršk Vilnių! Gal niekuomet ir nebuvote kartu, tik – šalia... Ir jau nebebūsit! Nebenubėgsi basa žydinčiu pavasario lauku pas sesę Karoliną: perrėžė taką karštas asfalto peilis. Atpjovė lyg duonos riekę, lyg širdį perkirto. Kol dar nevėlu, aplankyk dar seses Viršulytę, Justiną, Pašilaite. Atsižiūrėkit, atsibučiuokit, nes...viskas jau. Juk nebrisi per nuodais garuojančią asfalto upę? Kas tie tilteliai – paliege ramentai...

Pamiršk Salotę, Pilaite! Nepasitaškysit nuogos su ryto saule. Pušelių svajingą simfoniją, gulbių baltą valsą pakeis čia geležies virbų pergalingi maršai. Jiems pritars plėšrus keturkojų ir eturražių hiphopas. Gi šiuo metu „kultūros programoje“ – kuolų galerija. Privačių kuolų Kolekcija. Instaliacija „Siauro proto platuma“. Ekspонатų rankomis neliesti! Gal kojomis galima?..

Pamiršk Laisvę! Supančiota greitkelių pančiais, aptverta tvorų grotomis. Kam ji tau? ! Yra kalėjimo prekykla, skaitykla, gydykla... Štai keli kranai stypso – lyg sargybinių bokšteliai, lyg – kartuvės... Atokiau, už upės – gal dujų kamera?, gal krematoriumas?, greičiausiai, abu kartu. Netoliese – ir kapinės. Apie viską pagalgvota! Net tavo gatvių piešinys iš paukščio skrydžio – grotos juk! Ar nekeista? Gal toks ir buvo „didžiojo brolio“ sumanymas? Tik manęs, jei gali, nepamiršk, sese! Savo ilgoje klampioje Laisvės kovoje nepamiršk! Nesuklupk! Nepasiduok! Meldžiu.

*

Nemažai dainų pagal Lietuvos Lakštingalos žodžius sudainavo visų poezijos pavasarių Pilaiteje viešnia „Verdenė“ – Buivydžiškių folklorinis ansamblis (vadovė Rasa Kauzonaitė). Savo poeziją paviešino ir Vilniaus universiteto rašytojų klubo atstovai: Ernesta Varžgalytė ir Vitoldas Vitkovskis. Eiles ukrainietišškai skaitė viešnia iš karo kamuojamos Ukrainos Nina Rešetničenko. Poezijos pavasaris užderėjo ir savaisiais giesmininkais. Pirmumo teisė suteikta labai garbaus amžiaus poetėms: Karolinai Biekšaitėi-Jezerskai ir Irenai Maculevič. Po jų sekė Vanda Sakalauskienė ir Darius Prancevičius, Rūta Suchodolskytė, Lida Tamulevičienė. Renginį vedė pilaitiškė, taip pat poetė, dainininkė ir dar kitokių talentų šeimininkė Dalia Tarailienė. Beveik visas renginio vaizdo įrašas pasiekiamas internete:

- 1 dalis – <http://youtu.be/gA5C-Q6kGhM>;
- 2 dalis – <http://youtu.be/EPPLKfikUjo> ;
- 3 dalis – http://youtu.be/_fIGTynz50I ;
- 4 dalis – <http://youtu.be/tzpn45RPL8o> ;
- 5 dalis – <http://youtu.be/DjmY9u4JwKE>

*

Pilaitiškė Irena MACULEVIČ

*Pavasariui naujų giesmių sukūrė bardė Irena Maculevič, bet dėl sveikatos problemų eiles pagal žemiau pateikto eilėraščio **Kocham Ciebie, Kocham Ciebie** žodžius atliko jos anūikai: Nataša ir Artūras (vaizdo galima pasiklausti internete: <http://youtu.be/q4viYVPvKDU>):*

Kocham Ciebie, Kocham Ciebie

Ref.:

Kocham Ciebie, Kocham Ciebie Jezu drogi
Ufam Tobie, ufam Tobie, Jezu mój
Ty przyniosłeś ciężkie męki i obelgi
Cale ciało Twe tonęło we krwi

Przywiązali Cię do złego słupa
I rozdarli ciało biczami
Ukoronowali ostrym cierniem
Opluwali Cię i wyśmiali

Ref.:

Kocham Ciebie, Kocham Ciebie Jezu drogi
Ufam Tobie, ufam Tobie, Jezu mój
Ty przyniosłeś ciężkie męki i obelgi
Cale ciało Twe tonęło we krwi

Z ciężkim Krzyżem w ciernistej koronie
Przybyłeś na miejsce swej śmierci
Rozciągnęli Cię na wszystkie strony
I kaci przybili do krzyża

Ref.:

Kocham Ciebie, Kocham Ciebie Jezu drogi
Ufam Tobie, ufam Tobie, Jezu mój
Ty przyniosłeś ciężkie męki i obelgi
Cale ciało Twe tonęło we krwi

Ty oddałeś życie za nas grzesznych
Abyś my mogli być zbawieni
Oddając ostatnie tchnienie życia
Wylałeś źródło łask zbawiennych

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Ref.:

Kocham Ciebie, Kocham Ciebie Jezu drogi
Ufam Tobie, ufam Tobie, Jezu mój
Ty oddałeś życie za nas grzesznych
Abyś my mogli być zbawieni.

Mój zbawicielu-1

Jeszcze kilka zwrotek,
Chociaż i w bólu.
Chcem Ci ofiarować,
Mój zbawicielu.

Dziękuję Ci bardzo,
Z całego serca.
Że mnie pokazałeś,
Gdzie moja praca.

Słusznie wypełniłam,
Twoje życzenie.
Stałam organistką,
W skromnym kościele.

Przez ciernistą męką,
W świętej miłości.
Wskazałeś na drogę,
Iść do światłości.

Która prowadzi
Nas do wieczności
Najświętszego życia
W Boskiej miłości

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Dziękuję Ci Jezu,
I ufam Tobie.
Że dałeś natchnienie,
Być z Tobą w niebie.

Pszynajświętszy Jezu
Ja kocham Ciebie
I całe swe życie
Oddaję Tobie

Najświętszy Boże

Najświętszy Boże, kochamy Ciebie
Daj nam zrozumieć jak trzeba żyć
Ty nasza mądrość, Ty nasza światłość,
Ty nasza miłość i spokój nasz
Zmiłuj się, zmiłuj się, zmiłuj się nad nami

Idę, idę za Tobą Jezu mój drogi i z całego serca Kocham Cię

Jezu, Jezu!
Najświętrze szczęście i oczekiwanie
Obejmujące nas najświętrzym światłem
Które nam daje pokój i zbawienie
Abyś my mogli zawsze być z Chrystusem

Jezu, Jezu!
Na krzyżu Ty umarłeś za nas grzesznych
Abyś święty krzyż stał dla nas zbawieniem
I tłumy ludzi odkupionych krzyżem
Idą za krzyżem za swoim zbawieniem

Jezu, Jezu!
I na tej ziemi, na tej lez dolinie
Ludzi v Chrystusie mogą żyć w światłości
I największym szczęściem dla odkupionych
Żyć w światłości i w boskiej miłości.

TURINYS:

Pratarmė / Angelė ŠARLAUSKIENĖ.....	3
Vietoj epigrafo /Nežinomas Pilaitės giesmininkas.....	10
Mokinių kūryba:	
Edmundas MEDUNECKIS.....	11
Naglis STANKIUS.....	13
Albertas ANTANAVIČIUS.....	15
Karolina BIEKŠAITĖ-JEZERSKA.....	22
Aleksandras BUBNYS.....	31
Edita KALINSKAITĖ.....	41
Oneta LUNSKAJA.....	46
Irena MACULEVIČ.....	62
Audronė ASTRAUSKAITĖ-REMEIKIENĖ.....	68
Elena SAKALAUSKAITĖ.....	77
Rūta SUCHODOLSKYTĖ.....	79
Dalia TARAILIENĖ.....	85
Algirdas VASERIS.....	87
Ona GAIDAMAVIČIŪTĖ.....	93
Jurga Valerija JURGULIENĖ	98
Jaunius MIRNABALIS.....	122
Danutė KATKAUSKAITĖ-RUSECKAJA....	134
Edgaras STEPONAVIČIUS.....	144
Julius ŽĖKAS.....	148
Akimirkos iš XIV-ojo „Pilaitės poezijos pavasario`2016 „Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?!“, skirtą lietuvininkų dainuojamojo žodžio puoselėtojų Liudvikui Rėzai; 1776-1840).	
	152

Mokinių kūryba:

Agata NAPADIUK.....	153
Miglė KAMINSKAITĖ.....	154
Raminta SINIAUSKAITĖ.....	155
Paulius TOMAŠEVSKIS.....	155
Miglė JAUNIŠKYTĖ.....	156
Pijus VAINIUS.....	158
Viktorija KORNILOVA.....	159
Aušra ABRAITYTĖ.....	160
Jurga Valerija JURGULIENĖ	163
Oneta LUNSKAJA.....	176
Edita KALINSKAITĖ.....	180
Irena MACULEVIČ.....	192
Audronė ASTRAUSKAITĖ-REMEIKIENĖ.....	196
Lida TAMULEVIČIENĖ.....	205
Dalia TARAILIENĖ.....	207
Vanda SAKALAUSKIENĖ.....	210
Akimirkos iš XIII-ojo Pilaitės poezijos pavasario:	
„Lakštingala negali nečiulbėti 2015“	212
Nežinomas Pilaitės giesmininkas.....	213
Edgaras STEPONAVIČIUS.....	214
Irena MACULEVIČ.....	217

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

Alsuoja margos mitų gelmės : Vilniaus Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių kūryba : Pilaitės „Poezijos pavasaris'2017“ skiriamas XV-asis skiriamas Didžiojo Lietuvos, pasaulinio garso mokslininko, semiotiko – Prasmės teorijos kūrėjo – , literatūrologo, publicisto, rezistento Algirdo Juliaus Greimo 100-osioms gimimo metinėms, atsigręžiant ir į 2015-ųjų „Lakštingala negali nečiulbėti: Salomėja Neris (1904-2014)“, 2016-ųjų „Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?“, skirtą lietuvininkų dainuojamojo žodžio puoselėtojai Liudvikui Rėzai (1776-1840)“, pilaitiškus poezijos pavasarius / [sudarė Angelė Šarlauskienė]. – Vilnius : Pilaitės bendruomenė, 2017. – 222, [1] p. : iliustr.

Tekstas liet., lenk. – Kn. taip pat:

Pratarmė / Angelė Šarlauskienė, p. 3-9

ISBN 978-609-95954-0-5

Vilniaus Pilaitės rajono gyventojų ir jų bičiulių eilės,
miniatiūros lietuvių, rusų, lenkų kalbomis

ALSUOJA MARGOS MITŲ GELMĖS

Sudarė Angelė Šarlauskienė

Vilniaus Pilaitės rajono gyventojų ir jų bičiulių
kūryba

Išleido Vo „PILAITĖS BENDRUOMENĖ“,
Kanto al. 15-19, LT-06202 Vilnius

SBN 978-609-95954-0-5

Alsuoja margos mitų gelmės / 2017 /

**Greimiški pamastymai apie
PRASME**

**Galvoja Marytė melždama karvę,
įrėmus galvą į karvės šoną:
Kieno gyvenimas prasmingesnis:
Kaimo žmogaus, auginančio duoną?
Ar poeto, teikiančio peno žemdirbio sielai?**

Pilaitiškė Lida Tamulevičienė

ISBN 978-609-95954-0-5